

Tennessee Williams:

Tramvaj do stanice Touha

hra o jedenácti obrazech

Přeložili Luba a Rudolf Pellarovi

Osoby:

BLANCHE

STELLA

STANLEY

MITCH

EUNICE

STEVE

PABLO

ČERNOŠKA

LÉKAŘ

SESTRA

MLADÝ VÝBĚŘČÍ

MEXIKÁNKA

Děj se odehrává na jaře, v létě a začátkem podzimu v New Orleansu

/V původní inscenaci byla přestávka po čtvrtém a šestém obraze/

PRVNÍ OBRAZ

Průčelí jednoposchodového rohového domu v jedné neworleanské ulici, která se jmenuje Elysejská pole a probíhá mezi tratí a řekou. Je to chudá čtvrť, ale na rozdíl od podobných čtvrtí v jiných amerických městech jí její zpuštělost dodává jistého půvabu. Většina domů je ze dřeva. Tyto domy byly kdysi bílé, ale teď jsou léty zasedlé, mají rozvrzané vnější schody, pavlače a důmyslně zdobené štíty. V tomto domě jsou dva byty, jeden nahoře a jeden dole. Ke vchodům obou bytů vedou vyšlapané, stářím zasedlé bílé schody.

Je podvečer na začátku května. Obloha, která rámuje šerou bílou budovu, má zvláštní něžnou modř, skoro tyrkysovou, jež propůjčuje scénérii jakýsi lyrický příděch a shovívavě zmírňuje ovzduší chátrání. Člověk takřka cítí teplý dech hnědé řeky za skladišti, jež vydávají slabounký pach banánů a kávy. Stejnou atmosféru v nás vyvolává hudba černošských muzikantů, která sem doléhá z výčepu za rohem. V téhle části New Orleansu slyší člověk vlastně vždycky hned za rohem nebo o několik domů dál řinčivé tóny piana, na které hrají zaníceně hbité hnědé prsty. Toto „černé piano“ vyjadřuje životní náladu, jež tady panuje.

Na schodišti před domem sedí dvě ženy, jedna běloška a jedna černoška, které si vyšly na vzduch. Běloška je Eunice, která bydlí v horním bytě, a černoška je její sousedka, neboť New Orleans je město mnoha národností a ve staré části města se rasy navzájem poměrně přátelsky a bez obtíží mísí. Nad tóny „černého piana“ proskakují hlasy Udí z ulice.

Od rohu přicházejí dva muži, Stanley Kowalski a Mitch. Je jim oběma asi osmadvacet až třicet let, mají na sobě obyčejný pracovní oděv. Stanley nese v zakrváceném papíru maso od řezníka a kazajku, ve které chodí hrát kuželky. Dole u schodů se zastaví.

STANLEY *(zařve):* Hej, Stello! Stelluško! Stella vyjde na odpočívadlo u schodů v přízemí; je to jemná, mladá žena, asi pětadvacetiletá, která zřejmě pochází z naprosto jiného prostředí než její muž.

STELLA *(mírně):* Co na mě tak křičíš? Ahoj, Mitchi!

STANLEY: Chytej!

STELLA: Co?

STANLEY: Maso!

Stanley jí hodí balíček, Stella s křikem protestuje, ale podaří se jí balíček chytit; potom se přerývaně zasměje. Její muž a jeho společník se už mezitím vracejí k rohu.

STELLA: Stanley! Kam jdeš?

STANLEY: Na kuželky!

STELLA: Můžu se jít dívat?

STANLEY: Tak pojď! *(Odejde)*

STELLA: Už běžím! *(Bělošce)* Dobrý večer, Eunice. Jak se vede?

EUNICE: De to. Vyříd' tam Stevovi, že sem mu nenechala nic k jídlu, tak ať si tam něco dá, třebas nohy na stůl! *Všechny tři se zasmějí; Černoška se směje dál a Stella odejde.*

ČERNOŠKA: Co bylo v tým paklíku, co po ní hodil? *(Vstane a směje se hlasitěji)*

EUNICE: Pšt! Bud' zticha!

ČERNOŠKA: Chytej! Dyť už to schytala, ne? *(Nepřestává se smát)*

Od rohu přichází Blanche, v ruce nese kufřík. Podívá se na útržek papíru, potom na dům, pak znova na papírek a pak znova na dům. Tváří se zděšeně, jako by nevěřila svým očím. Její zjev neodpovídá těmto končinám. Je oblečená do vkusných bílých šatů s nadýchaným živůtkem, má perlové náušnice, bílé rukavičky a klobouček a na krku náhrdelník; vypadá, jako kdyby šla někam do vilové čtvrti na gardenparty nebo na koktejl. Je asi o pět let starší než Stella. Její křehká krása nesnáší ostré světlo. Její rozpačité chování stejně jako její bílé šaty něčím připomínají letní můru.

EUNICE: Copak, děvenko? Zabloudili smě?

BLANCHE *(s humorem, ve kterém je stopa hysterie):* Bylo mi řečeno, že mám nastoupit do tramvaje, která jede do stanice Touha, pak přestoupit na jinou, označenou Hřbitovy, jet šest bloků a vystoupit na... Elysejských polích!

EUNICE: Tak to sté na místě.

BLANCHE: Na Elysejských polích?

EUNICE: Tady máte Elysejský pole.

BLANCHE: Asi mi špatně rozuměli... když jsem řekla, které hledám číslo.

EUNICE: A kerýpak to mělo bejt číslo?

Blanche se unaveně podívá znova na papírek.

BLANCHE: Šest set třicet dva.

EUNICE: Tak to už nemusíte hledat.

BLANCHE *(nechápaně):* Hledám svou sestru. Jmenuje se Stella Dubois. Totiž - paní Stella Kowalská.

EUNICE: No, to sté na správný adrese. - Jenže sté ji akorát propásla.

BLANCHE: Tady že... tady přece... nemůže bydlet!

- EUNICE: Voní zvončák tady dole a já tam nahore.
- BLANCHE: Ach... ták! A ona... není doma?
- EUNICE: Všimla sté si támhle za rohem ty kuželny?
- BLANCHE: Já... nevím.
- EUNICE: Tak zrovínka tam vona šla, kouká se na mužička, jak hraje kuželky. *Pauza.* Nechcete si tady nechat kufr a jít se za ní podívat?
- BLANCHE: Ne.
- ČERNOŠKA: Já tam skáknu říct, že sté přijela.
- BLANCHE: Děkuji vám.
- ČERNOŠKA: Za málo. *(Vyjde)*
- EUNICE: Vona vás nečeká?
- BLANCHE: Ne. Aspoň ne dnes.
- EUNICE: Tak jen děte dovnitř a udělejte si zatím pohodlí, než se vrátěj.
- BLANCHE: Jak bych mohla... něco takového udělat?
- EUNICE: My smě tady domácích, tak vás tam můžu klidně pustit. *(Vstane a otevře dolní dveře) Za roletou vzplane světlo, takže se roleta světlemodře zbarví. Blanche vejde pomalu za Eunicí do dolního bytu. Jakmile se osvětlí interiér, okolní prostor potem- ní. Uvnitř se objeví dvě místnosti, jejichž charakter nelze úplně přesně určit. Nejdřív se vejde do jedné; je to vlastně kuchyň, aleje tam rozkládací postel, na níž bude spát Blanche. Další místnost je ložnice, ze které vedou úzké dveře do koupelny.*
- EUNICE *(zpozorujepohled Blanche, omluvně):* Vono je to tady tedkon krápět rozházený, ale dyž je to uklizený, tak to vypadá moc hezky.
- BLANCHE: Skutečně?
- EUNICE: No, ba. Tak Stella je vaše sestra?
- BLANCHE: Ano. *(Chce se jí zbavit)* Děkuji vám, že jste mě pustila dovnitř.
- EUNICE: Pór nadá, jak říkaj Mexikáni, pór nadá! Za málo! Stella mi vo vás vykládala.
- BLANCHE: Ano?
- EUNICE: Mám dojem, že říkala, že učíte.
- BLANCHE: Ano.
- EUNICE: Vy sté z Mississippi, že jo?
- BLANCHE: Ano.
- EUNICE: Vokazovala mi fotku vašeho rodnýho domu na ty vaší plantáži.
- BLANCHE: Belle Révé?
- EUNICE: Takovej velikánskej barák s bílejma sloupama.
- BLANCHE: Ano...
- EUNICE: To musí dát hrozný práce udržovat takovejhle dům.
- BLANCHE: Promiňte mi laskavě, já sotva stojím na nohou.
- EUNICE: Ale beze všeho, děvenko. Jen se posad'te.
- BLANCHE: Já vás chtěla poprosit, jestli byste mě nenechala chvílku samotnou.
- EUNICE: Jo ták. Tak to já nebudu překážet.
- BLANCHE: Já jsem vás nechtěla urazit, ale...
- EUNICE: Zaskočím ke kuželně a popoženu Stellu. *(Vyjde)*
- Blanche sedí strnule na židli, ramena mírně svěšená, nohy těsně u sebe, a rukama k sobě tiskne kabelku, jako by jí bylo strašná zima. Po chvíli jí z očí zmizí nepřítomný pohled a Blanche se začne pomalu rozhlížet po místnosti. Někde zamňoukne kočka. Blanche poděšeně vyjekne. Vtom její zrak upoutá*

něco v pootevřeném přístěnku. Vyskočí, jde k přístěnku a vyndá láhev whisky. Nalije si do poloviny sklenice a hodí to do sebe. Opatrně dá láhev na místo a sklenici u dřezu vymyje. Pak si znova sedne na své místo.

BLANCHE *(tíše pro sebe):* Musím se držet!

Od rohu pospíchá Stella; běží ke dveřím dolního bytu.

STELLA *(vykřikne radostně):* Blanche!

Chvíli se na sebe dívají, pak Blanche vyskočí a s divokým výkřikem se rozběhne ke Stelle.

BLANCHE: Stello! Ach, Stello! Stello! Stelluško, hvězdičko moje! *(Začne mluvit s horečnou překotností, jako by se bála, že by některá z nich mohla začít uvažovat)*

Splynou v křečovitém objetí.

No tak ukaž, ať se na tebe podívám! Ale ty se na mě nedívej, Stello! Ne, ne, ne! Až pak, až se vykoupu a až se trochu seberu! A zhasni to velké světlo! Honem ho zhasni! Já nechci, aby se na mě někdo díval v tom nemilosrdném osvětlení! *Stella se zasměje a vyhoví jí.*

A teď pojď zase ke mně! Ach, ty moje holčičko! Stello! Stello, hvězdičko moje! *(Znova ji obejmě)* Já už myslela, že se tě v tom strašném pokoji snad nedočkám! Ale co to povídám! Tak jsem to nechtěla říct! Chtěla jsem ti to tady pochválit - a říct - jaké je to příjemné bydlení a podobně - ha ha ha!... Ty moje ovečko zlatá, pročpak mi slovíčko neřekneš?

STELLA: Ještě jsi mi k tomu nedala příležitost, holčičko. *(Zasměje se, ale podívá se na Blanche s trochou úzkostí)*

BLANCHE: No tak už spust'! Otevři tu svou rozkošnou pusinku a povídej, já se zatím poohlídnu po něčem k pití. Neříkej, že doma nemáte vůbec nic k pití! To bych ráda věděla, kde to tak asi může být? Čichám, čichám...! *(Běží k přístěnku a vyndá láhev. Nemůže popadnout dech, jak se snaží vyloudit smích, a třese se po celém těle. Láhev jí málem vyklouzne z ruky.)*

STELLA *(si toho všimne):* Blanche, víš co, sedni si a já ti naleju. Ale nevím, jestli to máme čím zredit. Možná že je v lednici trochu kokakoly. Běž se tam podívat, kočička, a já zatím...

BLANCHE: Bez kokakoly, holčičko! Já jsem strašně rozčilená! Ale kdepak je... kdepak... je...?

STELLA: Stanley? Hraje kuželky. To je jeho nejmilejší zábava. Mají nějaký... á, tady je sodovka!... nějaký turnaj...

BLANCHE: Stačí trošku vody, holčičko, jen tak na zapití! Neboj se, z tvé sestry se nestala alkoholická, je jenom celá roztřesená a je jí horko, je unavená a celá špinavá! A teď si pěkně sedni a vysvětli mi, co má znamenat tenhle byt! Co, prosím tě, děláš v takovémhle bytě?

STELLA: Ale Blanche...

BLANCHE: Přece si nebudeme něco namlouvat! Mluvme naprosto objektivně! Nikdy, nikdy, nikdy, ani ve svých nejstrašnějších snech bych si něco podobného nedokázala představit!... Jedině Poe! Jedině Edgar Allan Poe by to dokázal vystihnout! Táhle jsou asi ty ponuré weirské hvězdy, kde sídlí upíři? *(Zasměje se)*

STELLA: Ale kdepak, holčičko, to je jenom trať...

BLANCHE: Ne, ale vážně, žerty stranou. Proč jsi mi to neřekla, holčičko, proč jsi mi to nenapsala, proč jsi mě o tom neuvědomila?

STELLA *(opatrně, nalévá si):* A co jsem ti měla říct?

BLANCHE: No přece... že musíš žít v takových poměrech!

- STELLA: Nezdá se ti, že trochu přeháníš? Tak špatné to přece není! V New Orleansu to není jako v jiných městech...
- BLANCHE: S tím nemá New Orleans co dělat! To bys zrovna tak mohla říct - ach, promiň, ty moje husičko! *(Najednou zmlkne)* Obraťme list!
- STELLA *(poněkud suše)*: Sláva!
Pauza. Blanche se dívá na Stellu; Stella se na ni usměje.
- BLANCHE *(se dívá na svou skleničku, která se jí třese v ruce)*: Nemám na světě nic než tebe a ty nemáš vůbec radost, že jsem tady!
- STELLA *(upřímně)*: Ale Blanche, jako bys nevěděla, že to není pravda.
- BLANCHE: Ne? - Já zapoměla, že tys toho nikdy moc nenamluvila.
- STELLA: Tys mi k tomu nikdy nedala moc příležitosti, Blanche, takže jsem si už navykla v tvé společnosti mlčet.
- BLANCHE *(neurčitě)*: To jsou mi pěkné zvyky... *(Potom zničehonic)* Ani ses mě nezeptala, jak se mi podařilo uniknout ještě před koncem školního roku ze školy.
- STELLA: No, já jsem si říkala, že kdybys mi to chtěla říct, -tak bys mě o tom uvědomila bez ptaní.
- BLANCHE: Tys myslela, že mě vyhodili?
- STELLA: Ne, já... myslela, žeš třeba - dala výpověď...
- BLANCHE: Byla jsem tak vyčerpaná, po tom všem, co jsem prodělala, - že jsem se nervově zhroutila. *(Nervózně zamáčkne cigaretu)* Byla jsem takřka na pokraji šílenství! A tak mi pan Graves - to je náš pan ředitel - navrhl, abych si vzala dovolenou. Nemohla jsem ti do telegramu sdělovat všechny podrobnosti... *(Rychle se napije)* Á, to se to pěkně rozlívá po těle, to mi dělá tak dobře!
- STELLA: Chceš ještě jednu?
- BLANCHE: Kdepak, jedna je na mě až až.
- STELLA: Fakticky?
- BLANCHE: Tys mi ještě neřekla ani slovo, jak vypadám.
- STELLA: Moc ti to sluší.
- BLANCHE: Ach, ty lhářko prohaná! Jakživo nespatrilo světlo větší ruiny! Zato ty ses nějak spravila, ano, ano, jsi buclatá jako holoubátko! Ale ohromně ti to svědčí!
- STELLA: Ale Blanche...
- BLANCHE: Ne, vážně, ohromně, já bych ti to jinak neříkala! Jen si musíš trošinku hlídat boky. Postav se!
- STELLA: Teď ne.
- BLANCHE: Slyšelas? Povídám, aby ses postavila! *Stella jí neochotně vyhoví.*
- Ty čuňátko, ty sis něčím pokapala ten hezký bílý krajkový límeček! A ty tvoje vlasy - k těm tvým jemným rysům bys je měla nosit pěkně načechrané do vlnek. Stello, máš přece služku, ne?
- STELLA: Ne. Při těch dvou místnostech by to bylo...
- BLANCHE: Cože? Jaks to řekla? Dvě místnosti?
- STELLA: Tady ta a... *(Je v rozpacích)*
- BLANCHE: A ta vedle? *(Ostře se zasměje, nastane trapné ticho)* Já si ještě trošinku cucnu, abych to zazdila, jak se říká... A pak už tu láhev odnes, aby mě nepokoušela. *(Vstane)* A teď se podívej, jakou mám já postavu! *(Otáčí se)* Věříš, že jsem za celých deset let nepřibrala ani deko? Vážím úplně stejně,

jako jsem vážila to léto, cos odjela z Belle Révé! To léto, co umřel taťka a cos od nás odjela...

STELLA *(poněkud mdle)*: Vypadáš výborně, Blanche. Je to přímo k neuvěření! *Obě se rozpačitě zasmějí.*

BLANCHE: Ale kam mě uložíš, Stello, když jsou tady jenom dvě místnosti?!

STELLA: Tady sem tě uložíme.

BLANCHE: Copak je tohle za postel - to je taková ta sklapovací? *(Sedne si na ni)*

STELLA: Zamlouvá se ti?

BLANCHE *(nepřesvědčivě)*: Báječně, holčičko. Já stejně nemám ráda moc poddajné postele. Ale ty místnosti nemají mezi sebou dveře, a Stanley... Hodí se to vůbec?

STELLA: Víš, Stanley je Polák.

BLANCHE: Ach ták, Poláci jsou něco jako Irové, že?

STELLA: No...

BLANCHE: Jenomže nejsou takoví - intelektuálové, že? *Obě se znova zasmějí stejně jako předtím.* Přivezla jsem si několikery hezké šaty, abys mě mohla představit všem vašim roztomilým přátelům.

STELLA: Bojím se, že se ti nebudou zdát zrovna roztomilí.

BLANCHE: Co jsou to zač?

STELLA: Stanleyho kamarádi.

BLANCHE: Poláci?

STELLA: Tak porůznu.

BLANCHE: Chceš říct, že máte všelijakou společnost?

STELLA: Ano, ano. Všelijakou - to je správné označení!

BLANCHE: No, ať je, jaká chce, - přivezla jsem si několikery hezké šaty, a tak je budu nosit. Ty možná spoléháš na to, že půjdu bydlet do hotelu, ale já nepůjdu do hotelu, já chci být u tebe, já totiž musím být s někým, já prostě nemůžu být sama! Poněvadž - jak sis jistě všimla - na tom nejsem zrovna... moc... dobře... *(Hlas jí selže a v očích se jí objeví poděšený výraz)*

STELLA: Zdáš se mi trošku nervózní nebo přetažená nebo co.

BLANCHE: Stello, bude mě mít Stanley rád, nebo se na mě bude dívat jenom jako na příbuzenskou návštěvu? To bych nesnesla.

STELLA: Budete spolu dobře vycházet, jen ho nechtěj - eh - srovnávat s muži, s kterýma jsme se stýkaly doma.

BLANCHE: Copak se od nich - tak liší?

STELLA: Ano. Je to jiný druh člověka.

BLANCHE: V jakém smyslu? Jaký je?

STELLA: Jak může člověk popsat někoho, koho miluje! Tady máš jeho fotografii. *(Podá Blanche obrázek)*

BLANCHE: On je důstojník?

STELLA: Četař ženijního pluku. Tohle jsou jeho vyznamenání!

BLANCHE: A ta měl všechna na sobě, když jste se poznali?

STELLA: Já tě ujišťuju, že to nebyly ty metály, co mě upoutalo.

BLANCHE: To jsem tím nechtěla...

STELLA: Byly tady ovšem věci, kterým jsem se musela - dodatečně přizpůsobit.

BLANCHE: Například prostředí, ve kterém žije v civilu.

Stella se nejistě zasměje.

Jak to přijal, kdyžs mu řekla, že přijedu?

- STELLA: On to ještě neví.
- BLANCHE *(se strachem)*: Tys mu to ještě - neřekla?
- STELLA: Je věčně na cestách.
- BLANCHE: Ach ták. On cestuje?
- STELLA: Ano.
- BLANCHE: To není špatné. Totiž - to je dobře, ne?
- STELLA *(napůlpro sebe)*: Pro mě je to k nevydržení, když není na noc doma...
- BLANCHE: Ale Stello!
- STELLA: A když odjede na týden, tak se můžu zbláznit!
- BLANCHE: Můj ty bože!
- STELLA: A když se vrátí, tak mu brečím na klíně jako dítě... *(Usměje se pro sebe)*
- BLANCHE: Tak tohle je asi ta láska...
- Stella se na ni podívá se zářícím úsměvem.*
- Stello...
- STELLA: Hm?
- BLANCHE *(překotně, neví jak do toho)*: Tys asi předpokládala, že se tě budu na určité věci ptát, ale já se tě na ně neptám... A proto očekávám, že budeš mít na oplátku porozumění pro to, co řeknu já tobě.
- STELLA: A co mi chceš říct, Blanche? *(Ve tváři se jí objeví úzkost)*
- BLANCHE: Víš, Stello, - ty mi budeš dělat výčitky. Já vím, že na to máš právo - dělat mi výčitky -, ale než s tím začneš, - tak vezmi v úvahu, - že ty sama jsi odjela! A že já tam zůstala a bojovala! Ty sis odjela do New Orleansu a starala ses jenom o sebe! Kdežto já zůstala v Belle Révé a snažila se ho udržet! Já ti to neříkám jako výčitku, ale veškerá tíha přece spočívala jenom a jenom na mých bedrech!
- STELLA: Ale Blanche, že jsem si začala na sebe vydělávat, bylo přece to nejlepší, co jsem mohla udělat. *Blanche se začne znova celá třást.*
- BLANCHE: Já vím, já vím! Ale kdo opustil Belle Révé, jsi byla ty a ne já! Já tam zůstala a rvala jsem se o něj, krvácela jsem pro něj, div jsem za něj nepoložila život!
- STELLA: Nech těch hysterických výlevů a řekni mi, co se vlastně stalo?! Co tím chceš říct, žeš bojovala a žeš krvácela? Jaké...
- BLANCHE: Já to věděla, Stello! Já věděla, že se na to budeš dívat takhle!
- STELLA: Na co, prosím tě?
- BLANCHE *(zvolna)*: Na tu ztrátu, - na tu ztrátu...
- STELLA: Cože? My že jsme ztratili Belle Révé? Ne!
- BLANCHE: Ano, Stello.
- Zírají na sebe přes stůl se žlutě kostkovaným linoleem. Blanche pomalu přikývne a Stella zvolna sklopí oči na své ruce sepnuté na stole. Zvuky „černéhopiana“ se ozvou hlasitěji. Blanche si přitiskne na čelo kapesník.*
- STELLA: Jak je to možné? Co se stalo?
- BLANCHE *(vyskočí)*: Ty máš největší právo se mě ptát, co se stalo!
- STELLA: Ale Blanche!
- BLANCHE: Ty máš největší právo tady sedět a vinit z toho mě!
- STELLA: Blanche!
- BLANCHE: Já, já, já musela přijímat všechny ty rány do tváře i do těla! Já se musela dívat na všechno to umírání! Tedno za druhým! Ustavičný průvod ke hřbitovu! Otec, matka! A ta hrůza s Margaretou! Byla už tak nakynutá, že se

nevešla do rakve a museli ji spálit jako nějaké smetí! Ty sis vždycky přijela domů právě jenom na pohřeb, Stello! Ale pohřeb, to je krásná věc ve srovnání s umíráním. pohřeb je tichý, jenže umírání - vždycky ne! Někdo přitom sípá, někdo chrčí, někdo na člověka dokonce volá: Nenech mě umřít!" I ten starý člověk někdy řekne: „Ne-nech mě umřít!" Jako kdyby se tomu dalo zabránit! Ale pohřeb je už tichý, s krásnými květinami. A ty impozantní schránky, ve kterých je odklízejí! Nikdy by člověka nenapadlo, že tady někdo zápasil s dechem, že tady někdo krvácel, pokud neseděl u postele, když volali: „Nedej mě!" Ty si to nedovedeš představit ani ve snu, ale já to viděla! Já to viděla! A ty si tady teď sedíš a já čtu ve tvých očích obvinění, že jsem náš domov neudržela! Kde jsem, ksakru, měla pořád brát peníze na všechno to stonání, na všechno to umírání? Umírání je drahý špás, vážená slečinko! A hned po Margaretě přišla na řadu sestřenka Jessie! Tak, tak, Stello! Kmotřička Smrt se uvelebila přímo na našem prahu! Udělala si z Belle Révé svůj hlavní stan! Tak to bylo, holčičko, takhle se stalo, že mi náš dům roztál na dlani! Kdopak z nich nám zanechal nějaké jmění? Za kohopak z nich jsme dostali aspoň cent pojistného? Jenom za chudinku Jessie - stovku! - na zaplacení rakve! To bylo to jediné, Stello! A já měla jen ten svůj žalostný plat ze školy! Ano, jen mi to vyčítej! Jen si tady sed' a dívej se na mě očima, které mě obviňují, že jsem Belle Révé neudržela! Já že jsem ho neudržela? A kdepak byla ty, co? V posteli se svým - Poláčiskem!

STELLA (vyskočí) Přestaň, Blanche! Už je toho dost! (Běž íprýč)

BLANCHE: Kam jdeš?

STELLA: Do koupelny. Opláchnout si obličej.

BLANCHE: Stello! Stello, ty pláčeš!

STELLA: Překvapuje tě to snad?

BLANCHE: Nezlob se na mě - já nechtěla...

Je slyšet mužské hlasy. Stella odejde do koupelny, za- vře za sebou dveře. Když se muži objeví na scéně a když si Blanche uvědomí, že to asi přichází Stanley, přejde nejistě od dveří koupelny k toaletnímu stolku a dívá se napjatě k hlavním dveřím. Stanley vejde, za ním Steve a Mitch. Stanley se zastaví u dveří svého bytu, Steve dole u točitého schodiště, Mitch je vpravo, kousek od nich, chce odejít. Během jejich příchodu slyšíme jejich rozhovor.

STANLEY: A takle k tomu jako přišel?

STEVE: Bodejť! Strefil se a vyhrál na tiket tři stovky!

MITCH: Nevykládej mu takový věci, voň by tomu ještě uvěřil. (Vykročí)

STANLEY (zadrží Mitche): Ty, Mitchi - vrať se ještě.

Jakmile Blanche zaslechne hlasy, zajde do ložnice. Vezme z toaletního stolku Stanleyho fotografii, podívá se na ni, pak ji zase položí. Když Stanley vejde do bytu, Blanche se honem běží schovat za zástěnku v hlavách postele.

STEVE (Stanleymu a Mitchovi): Hej, vy dva, dáme si zejtra pokrač?

STANLEY: Aby ne! - U Mitche.

MITCH (když to slyší, vrátí se rychle k zábradlí na schodišti): Ne - u nás ne. Maminka ještě není zdravá.

STANLEY: Dobrá, tak teda u nás... Mitch znova vykročí. Ale pivo doneseš ty!

Mitch dělá, že neslyšel - zavolá „Dobrou noc vespolek!", odchází a přitom si zpívá. Shora je slyšet hlas Eunice.

EUNICE: Tak už to tam dole skončete! Měli smě špagety, ale už jsem je všechny snědla sama.

STEVE (jde nahoru): Dyť sem ti říkal a ještě sem ti volal, že dneska hrajem. (Mužům) Dvanáctku!

- EUNICE: Kdo ti namluvil, žes mě volal?!
- STEVE: Říkal sem ti to při snídani - a v poledne sem ještě volal...
- EUNICE: No, nechme toho. Kdybys raci koukal přijít taky někdy domů.
- STEVE: Mám ti to dát podruhy písemně?
Všichni se rozesmějí a volají ještě něco na rozloučenou. Stanley rozhrne závěs u kuchyně a vejde. Je prostředně vysoký, asi 172 nebo 175 cm, má pevnou, silnou konstrukci. Z jeho postoje i ze všech jeho pohybů tryská živočišná radost ze života. Od okamžiku, kdy se stal mužem, se jeho život točí kolem rozkoší se ženami, rozkoší, jež dává i přijímá nikoli se slabošskou závislostí a změkčile, nýbrž s převahou a pýchou pestře vybarveného kohouta mezi slepicemi. Z tohoto dokonale soběstačného centra vybíhají jako větve všechny pobočné linky jeho životních zájmů: jeho srdečné chování k mužům, jeho záliba v drsném žertování, jeho láska k dobrému pití a jídlu a hrám, k jeho vozu, k jeho rádiu a vůbec ke všemu, co je jeho, ke všemu, co nese emblém tohoto vyšňořeného samečka. Odhaduje ženy jedním pohledem, v nitru provede bleskurychle sexuální zhodnocení a jeho necudné představy rázem určí způsob, jakým se na ně usměje.
- BLANCHE *(bezděčně couvá před jeho pohledem)*: Vy jste jistě Stanley. Já jsem Blanche.
- STANLEY: Stellina sestra?
- BLANCHE: Ano.
- STANLEY: Uctivost. Kdepak je panička?
- BLANCHE: V koupelně.
- STANLEY: Hm. Já nevěděl, že máte přijet.
- BLANCHE: Já - eh...
- STANLEY: Vodkudpak jste, Blanche?
- BLANCHE: No... já - žiju v Laurelu.
Stanley přejde k přístěnku a vyndá láhev.
- STANLEY: Jo v Laurelu? Aha. No jo, v Laurelu. To není můj rajón. To pití v tom hicu nějak ubejvá. *(Zvedne láhev proti světlu a podívá se, kolik ubylo)* Dáte si kapičku?
- BLANCHE: Kdepak. Já - zřídka kdy vezmu alkohol do úst.
- STANLEY: Voni jsou lidi, že vezmou alkohol zřídka kdy do úst, ale zato veme alkohol moc často je.
- BLANCHE *(slabě)*: Ha-ha.
- STANLEY: Mám šaty úplně přilepený na tělo. Nebude vám vadit, když si udělám pohodlí? *(Začne si svlékat košili)*
- BLANCHE: Jen si poslužte.
- STANLEY: Jak já vždycky říkám - není nad pohodlí.
- BLANCHE: Já to taky říkám. Člověk nemůže být pořád jako ze škatulky. Nejsem ještě ani umytá, ani napudrovaná - a vy už jste tady!
- STANLEY: Voň se člověk může nastydnout, když sedí v propocenejch šatech, speciálně když se předtím hodně pohyboval, jako třeba při kuželkách. Vy jste učitelka, že jo?
- BLANCHE: Ano.
- STANLEY: A copak učíte, Blanche?
- BLANCHE: Angličtinu.
- STANLEY: Angličtina mi šla dycky mizerně. A na jak dlouho jste přijela, Blanche?
- BLANCHE: Já... ještě nevím.

STANLEY: Ukvartýrujete se u nás?
BLANCHE: Ráda bych, jestli vám to nebude na překážku.
STANLEY: No fajn.
BLANCHE: Jsem po cestě vždycky celá utahaná...
STANLEY: To nic.
Pod oknem zamňoukne kočka, Blanche vyskočí.
BLANCHE: Co to bylo?
STANLEY: Kočky... Ty, Stello!
STELLA *(slabě, z koupelny)*: Copak, Stanley?
STANLEY: Snads nespadla do díry? *(Zazubíse na Blanche)*
Blanche udělá nepodařený pokus oplazit mu jeho úsměv. Ticho.
Bojím se, že vám asi budu připadat drobátko nevotesanej. Stella vo vás často mluvila. Vy jste byla kdysi vdaná, že jo? *Odněkud z dálky se slabě ozve polková melodie.*
BLANCHE: Ano. Když jsem byla ještě úplně mladá.
STANLEY: A co bylo dál?
BLANCHE: Ten chlapec - ten můj chlapec umřel. *(Sklesne zpátky do židle)* Mně se dělá... mně se dělá... špatně! *(Hlava jí klesne na stůl)*

Konec prvního obrazu

DRUHÝ OBRAZ

Druhý den večer. Je šest hodin. Blanche se koupe. Stella dokončuje svou toaletu. Na Stelliněposteli leží rozpro-štrěny Blanchiny kvítované šaty. Zvenčí vejde do kuchyni; Stanley; dveře nechá otevřeny dokořán tónům „černého piana“, které hraje za rohem.

STANLEY: Co znamená ten blázinec?
STELLA: Je, Stane! *(Vyskočí a políbí ho, což Stanley přijme se samozřejmostí granda)* Chci vzít Blanche ke Galatirovi na večeři a potom jdem na revue, protože ty tady máš dneska svou pokrovou partičku.
STANLEY: A co bude s mou večeří, hm? Mě nikdo na večeři ke Galatirovi nepozval!
STELLA: Dala jsem ti do lednice kousek něčeho studeného.
STANLEY: No, to jsem sám rád.
STELLA: Chtěla bych Blanche zdržet venku, dokud nebude ta parta pryč, protože nevím, jak by se jí zamlouvali. Dal bys mi nějaké peníze? My pak chceme zajít do nějakého malého podniku tady na Starém Městě.
STANLEY: A kdepak je Blanche?
STELLA: Je naložená v horké vodě, aby si uklidnila nervy. Je úplně na hromadě.
STANLEY: Z čeho?
STELLA: Z toho trápení, co zakusila.
STANLEY: Tak?
STELLA: Stanley, my jsme přišli o Belle Reve.
STANLEY: Vo ten dům, co jste měli venku?
STELLA: No.
STANLEY: Jak to?

- STELLA** *(neurčitě):* Ale... bylo nutné ho... obětovat nebo co. *Nastane pauza, během níž Stanley uvažuje a Stella se převléká.*
Až přijde, tak jí nezapomeň polichotit, jak dobře vypadá. A ještě něco! O děťátku se nezmiňuj. Já jsem jí ještě nic neřekla, chci s tím počkat, až bude trošku pohromadě.
- STANLEY** *(zlověstně):* Tak?
- STELLA:** A snaž se mít pro ni pochopení, Stanley, a buď na' ni milej.
- BLANCHE** *(si zpívá v koupelně):* Z krajů, kde moře je modré, dívčinu přivezli...
- STELLA:** Nečekala, že nás najde v tak malém bytě. Víš, já jsem se jí to všechno v dopisech snažila líčit trošku jasnějšíma barvama.
- STANLEY:** Tak?
- STELLA:** A pochval jí šaty a řekni jí, že vypadá báječně. Ona si na to moc potrpí. Je to její slabůstka!
- STANLEY:** Jo, já chápu. Ale teď se na momentík vrátíme k tomu domu na venkově, kerýho bylo nutný se vzdát.
- STELLA:** Aha - ano...
- STANLEY:** Tak jak to bylo? Rád bych vo tom slyšel nějakou tu podrobnost.
- STELLA:** O tom zatím radši moc nemluvme, dokud se trošku neuklidní.
- STANLEY:** Jo ták! Takhle se věci máj! Vono není radno unavovat sestřičku nějakajma obchodníma podrobnostma, co?
- STELLA:** Vždyťs včera večer viděl, jak na tom je!
- STANLEY:** Mhm. To jsem viděl. Tak co kdyby smě se mrkli na kupní smlouvu, co?
- STELLA:** Já žádnou smlouvu neviděla.
- STANLEY:** Copak vona ti neukázala žádný papíry, žádnou smlouvu vo prodeji nebo něco takovýho?
- STELLA:** Ono tady snad nešlo o prodej.
- STANLEY:** Tak vo co tady ksakru šlo? Vo dar? Na dobročinný účely?
- STELLA:** Pššt! Vždyť tě uslyší!
- STANLEY:** To je mi úplně fuk! Já chci vidět papíry!
- STELLA:** Já o žádných papírech nevím, ona mi žádné papíry neukazovala, co je mi po nějakých papírech!
- STANLEY:** Už jsi někdy slyšela vo Napoleonově zákoníku?
- STELLA:** Ne, Stanley, o Napoleonově zákoníku jsem neslyšela, ale i kdybych slyšela, tak nechápu, co to má...
- STANLEY:** Dovol, abych ti něco vobjasnil, holčičko.
- STELLA:** Ano?
- STANLEY:** U nás ve státě Lousiana platí Napoleonův zákoník, podle kterýho všechno, co patří manželce, patří i manželovi a navopak. Například kdybych já měl nějaký majetek nebo kdybys ty měla nějaký majetek...
- STELLA:** Mně z toho jde hlava kolem!
- STANLEY:** No dobře. Tak já počkám, až skončí s tím máčením v horký vodě, a pak se přeptám, jestli je vona vobeznámená s Napoleonovým zákoníkem! Na mě to dělá dojem, že tě vzala na hůl, holčičko, a když někdo veme na hůl tebe, tak podle Napoleonova zákoníku vzal na hůl i mě. A to já špatně snáším, když mě někdo chce vzít na hůl.
- STELLA:** Na otázky budeš mít ještě spoustu času, ale jestli je budeš klást teď, tak se nám znova sesype. Nepochopila jsem, co se vlastně s Belle Révé stalo, ale jestli to mají být narážky, že moje sestra nebo já nebo kdokoliv z naší rodiny by byl schopen někoho „vzít na hůl“, tak jsi prostě směšnej.

- STANLEY: A kam teda přišly peníze, jestliže to bylo prodaný?
- STELLA: Nikdo nic neprodával - prostě jsme o to přišli! *Stanley odejde ostentativně do ložnice a Stella jde za ním. Stanley!*
Stanley otevře skříňový kufr, který stojí uprostřed místnosti a vy táhne plnou náruč šatů.
- STANLEY: Jen si to pořádně prohlídni! To myslíš, že si tohle koupila za svůj učitelský plat?
- STELLA: Tiše!
- STANLEY: Jen se podívej na ty péra a na ty kožešiny, s kerejma se tady chce blejskat! A co je tohle? Já bych řek, že jsou to šaty z pravýho zlata! A tohle! Copak to máme tady? Lišky! (*Foukne do nich*) Pravý lišky! Půl kilometru dlouhý! Kdepak máš svoje lišky ty, Stello? A ke všemu tak hustý a bílý jako padlej sníh, aby se to nepletlo! Kdepak máš svoje bílý lišky ty, Stello?
- STELLA: Ale vždyť jsou to laciné, podřadné kožešiny; ty už má dávno...
- STANLEY: Já mám jednoho známýho, co v tyhle branži dělá. Já si ho sem pozvu, aby mi to vocenil! A jsem ochotnej se s tebou vsadit, že je v tom kolik tisíc!
- STELLA: Nebuď blázen, Stanley!
- Stanley prudce mrští kožešinami na postel. Potom vytrhne malou zásuvku v kufru a nabere plnou hrst bižuterie.*
- STANLEY: A copak je tohle? Truhlice s pirátským pokladem?
- STELLA: Ale Stanley!
- STANLEY: Perly! Šňůry perel! Co je to vlastně zač, ta tvoje sestra? Potápěč? A tady má náramky celý ze zlata! Kdepak ty máš svoje perly a svoje zlatý náramky?
- STELLA: Pst! Buď zticha!
- STANLEY: A ty diamanty! Korunka jak pro královnu!
- STELLA: Vždyť je to strasova členka, kterou měla na maškarní ples...!
- STANLEY: Co je to straš?
- STELLA: Něco jako sklo.
- STANLEY: Děláš si blázny? Já mám jednoho známýho, kterej dělá v klenotnictví. Já si ho sem pozvu, aby mi vodhadnul, jakou to má cenu! Tady máš tu svou plantáž nebo aspoň to, co z ní zbylo! Tady!
- STELLA: Nemáš ponětí, jak hloupě a ošklivě se chováš! Koukej ten kufr zavřít, než přijde z koupelny! *Stanley kopne do kufru, který se přivře, a sedne si na kuchyňský stůl.*
- STANLEY: Rodina Kowalských a rodina Dubois mají na věci odlišná hlediska!
- STELLA (*vztekla*): To teda mají! Zaplaťpámbů!... Ale já jdu ven. (*Popadne svůj bílý klobouk a rukavice a jde k hlavnímu dveřím*) A ty pojď se mnou, aby se Blanche mohla oblíknout.
- STANLEY: Vodkdypak mi dáváš rozkazy?
- STELLA: Chceš tady snad zůstat a urážet ji?
- STANLEY: To si teda piš, že tady zůstanu...
- Stella vyjde před dveře. Blanche vyjde z koupelny v županu z červeného saténu.*
- BLANCHE (*švitoří*): Ahojky, Stanley! Tak už jsem tady, čerstvě vykoupaná a celá voňavá a připadám si jako zbrusu nový člověk!
- Stanley si zapálí cigaretu.*
- STANLEY: No, fajn.
- BLANCHE (*zatahuje záclony u oken*): Kdybyste dovolil, já bych si jen vklouzla do svých hezkých nových šatiček!
- STANLEY: Ale beze všeho, nedejte se rušit!

Blanche zatáhne závěs mezi oběma místnostmi.

BLANCHE: Vyrozuměla jsem, že tady budete mít večer malou karetní partičku, na které je laskavá účast nás dam nevídaná!

STANLEY *(zlověstně):* Jo?

Blanche ze sebe shodí župan a vklouzne do kvítkovaných šatů.

BLANCHE: Kdepak je Stella?

STANLEY: Venku přede dveřma.

BLANCHE: Směla bych vás za okamžik požádat o jednu laskavost?

STANLEY: Copak, copak?

BLANCHE: Abyste mi zapnul knoflíčky vzadu na šatech. Už sem smíte!

Stanley se zachmuřeným pohledem projde mezi závěsem. Jak vypadám?

STANLEY: Dobře.

BLANCHE: Ó, děkuji vám. A teď ty knoflíčky!

STANLEY: Já s tím neumím zacházet.

BLANCHE: Ach, vy muži s těmi vašimi neohrabanými prsty! Dal byste mi sluka z vaší cigarety?

STANLEY: Tady máte celou.

BLANCHE: Ó, děkuji vám... Můj kufr vypadá jako po explozi.

STANLEY: My jsme vám se Stellou chtěli pomoci vybalit.

BLANCHE: To jste tedy provedli rychle a důkladně!

STANLEY: Člověk by řekl, že jste vyrabovala kolik pařížskejch módních salonů.

BLANCHE: Ha - ha. Ano, ano - šaty - to je můj koníček!

STANLEY: Moc-li pak stojí jeden štráf takovýhle kožešiny?

BLANCHE: Ach, to je dárek od jednoho obdivovatele!

STANLEY: Ten musel mít sakra moc - obdivu!

BLANCHE: Ó, já měla v mládí nemálo obdivovatelů. Zato teď vypadám! *(Vrhne na Stanleye zářivý úsměv)* Věřil byste, že mě kdysi pokládali - za krásku?

STANLEY: Dyť ještě nevypadáte tak špatně.

BLANCHE: Ale já si říkala o poklonu, Stanley.

STANLEY: Na to nejsem stavěnej.

BLANCHE: Na co?

STANLEY: Dělat ženskéjm komplimenty, jak dobře vypadaj. Jakživo jsem se nepotkal s ženskou, aby vo sobě nevěděla, jestli je hezká nebo není, i když jí to nikdo neřek; a některý se vo sobě domejšlej eště víc, než je pravda. Já byl jednou s jednou holkou a vona pořád: „O mně každej říká, že jsem filmovej typ!“ A já jí povídám: „No a co má bejt?“

BLANCHE: A co vám na to odpověděla ona?

STANLEY: Nic. Zmlkla jako ryba.

BLANCHE: A příběh lásky skončil?

STANLEY: Ne. Ale ty řeči skončily! Některý mužský na ty hollywoodský šplechty jsou a některý ne.

BLANCHE: Ručím za to, že vy patříte k té druhé kategorii.

STANLEY: To jste uhádla!

BLANCHE: Nedovedu si představit, že by se mezi ženami našla taková čarodějka, která by vás dokázala dostat do zajetí svého kouzla.

STANLEY: To jste uhádla.

- BLANCHE: Vy jste prostý, přímý, čestný a řekla bych, že jste tak trošinku barbar. Vás aby žena zaujala, tak by musela... *(Odmlčíse a zakončí neurčitým gestem)*
- STANLEY *(zvolna)*: Položit... karty na stůl!
- BLANCHE *(s úsměvem)*: Víte, mě nikdy moc nezajímali takoví ti třasořítkové. Jen jsem vás včera večer viděla ve dveřích, hned jsem si řekla: „Moje sestra se provdala za opravdového muže!“ To se ví, víc jsem prozatím poznat nemohla.
- STANLEY *(zahřmí)*: Tak a teď necháme těch žvástů!
- BLANCHE *(zacpává si uši rukama)*: Júúú!
- STELLA *(volá ze schodiště)*: Stanley! Pojd' sem, ať se Blanche může dostrojít!
- BLANCHE: Já už jsem ustrojená, kočičko.
- STELLA: Tak už pojd'!
- STANLEY: My si tady s tvou sestřičkou povídáme.
- BLANCHE *(vesele)*: Kočičko, udělej mi jednu laskavost. Doběhni mi do automatu a přines mi jednu kokakolu s citrónem a ať ti do ní dají hodně ledu!... Budeš tak hodná, pusinko?
- STELLA *(nerozhodně)*: Ano. *(Odejde za roh)*
- BLANCHE: Chudinka malá, ona poslouchala, co si tady povídáme, a mám podezření, že vám nerozumí tak dobře jako já... No tak tedy, pane Kowalski, nechme těch okolků. Jsem ochotná zodpovědět všechny otázky, které mi položíte. Nemám co schovávat. Tak co byste rád?
- STANLEY: U nás ve státě Louisiana existuje tak zvaný Napoleonův zákoník, podle kterého všechno, co patří mojí ženě, patří taky mně a navopak.
- BLANCHE: Božíčku, vy se tváříte jako opravdický soudce! *(Postříká seflakonem s voňavkou, potom škádlivě postříká i Stanleyho)*
Stanley chytí flakon a prudce ho položí na toaletku. Blanche zakloní hlavu a zasměje se.
- STANLEY: Nevědět, že jste sestra mojí ženy, tak mám teď všelijaký myšlenky!
- BLANCHE: Například?
- STANLEY: Nehrajte si na naivku! Však vy dobře víte!
- BLANCHE *(položí flakon na stůl)*: No dobrá. Tak vyložíme karty na stůl. To mi jen vyhovuje. *(Otočí se na Stanleyho)* Já vím, že občas řeknu nějakou tu nevinou lež. Koneckonců, kouzlo ženy se zakládá z padesáti procent na iluzi. Ale když jde o něco důležitého, tak mluvím pravdu. A pravda je tahle: Co jsem na světě, neošidila jsem ani svou sestru, ani vás, ani kohokoliv jiného.
- STANLEY: Kde jsou papíry? V kufru?
- BLANCHE: Všechno, co na světě mám, je v tomto kufru.
Stanley přejde ke kufru, neurvale ho rozevře a začne zkoumat jednotlivá oddělení.
Pro smilování boží, co vám to jen vlezlo do hlavy? Co vám to pořád v tom vašem rozumku vrtá? Že vám něco tajím, že se pokouším spáchat na své sestře nějaký podvod?... Dovolte, já to udělám sama! Bude to rychlejší a jednodušší... *(Přejde ke kufru a vytáhne krabi- či)* Většina mých papírů je schovaná tady v téhle plechové krabici. *(Otevře ji)*
- STANLEY: A co ty papíry, co jsou pod tím? *(Ukáže na další svazek papírů)*
- BLANCHE: To jsou milostné dopisy, které... pomalu žloutnou stářím. Jsou od jednoho chlapce. *Stanley je prudce vytáhne ven; Blanche divoce vykřikne.* Dejte to sem!
- STANLEY: Prvně se na to mrknu!

BLANCHE: Pošpiníte je svýma rukama!

STANLEY: Nechtě si ty fóry! *(Strhne stužku a začne si dopisy prohlížet)* Blanche mu je vy trhne a dopisy se rozlínou po podlaze.

BLANCHE: Teď je musím spálit, protože jste se jich dotkl svýma rukama!

STANLEY *(se na ni nechápavě zadívá)*: Páni, co je to za dopisy?

BLANCHE *(sbírá dopisy po podlaze)*: Básně od jednoho chlapce, který už nežije. Ublížila jsem mu, podobně jako byste vy rád ublížil mně, jenže vám se to nepodaří! Já už nejsem mladá a zranitelná. Ale můj manžel mladý byl a já jsem - ale na tom nezáleží! Prostě mi je vraťte a hotovo!

STANLEY: Co jste tím chtěla říct, - že je budete muset spálit?

BLANCHE: Promiňte, já v tom okamžiku nevěděla, co říkám. Každý z nás má něco, co chrání před doteky cizích lidí, - něco intimního... *(Vypadá úplně vyčerpaně: sedne si, vezme schránku na klín, nasadí si brýle a systematicky probírá silný svazek papírů)* Ambler a syn. Hmmm... Crabtree... Ještě jeden Ambler a syn...

STANLEY: Kdo je to Ambler a syn?

BLANCHE: Bankovní závod, který nám půjčoval na dům.

STANLEY: Tak vono se vo něj přišlo tím, že se dělaly hypotéky?

BLANCHE *(si sáhne na čelo)*: Tak nějak se to muselo stát.

STANLEY: Já nechci slyšet žádný kličky háčky! Co je v těch dalších papírech?

Blanche mu podá celou krabici. Stanley ji odnese ke stolu a začne si papíry prohlížet.

BLANCHE *(vezme velkou obálku, v níž jsou další papíry)*: Tady máte tisíce a tisíce papírů, které se táhnou několik století nazpět, všechny se týkají Belle Réve; jsou svědectvím o tom, jak naši neprozíraví praotcové, otcové, strýci a bratři utráceli půdu, lán po lán, za svá bohatýrská smilstva, - abych to řekla zkrátka a jednoduše! *(S unaveným smíchem si sundá brýle)* To jediné necudné slovíčko nás připravilo o plantáž, až konečně zbýval už jen - a to může Stella dosvědčit! - už jen samotný dům a asi dvacet akrů půdy počítaje v to i hřbitůvek, kam se odebrali už všichni až na Stellu a na mě. *(Vysype obsah obálky na stůl)* Tady je máte, tady máte všechny ty papíry! Tímto vám je odkazuju! Vezměte si je, probírejte se v nich, - naučte se je třeba nazpaměť! Podle mého názoru to báječně vystihuje situaci, že se náš Belle Réve proměnil v tuhle hromádku starých papírů, které vy držíte ve svých silných, schopných rukou!... Kdypak se ta Stella vrátí s tou mou kokakolou!?... *(Opře se dozadu a zavře oči)*

STANLEY: Já mám jednoho známého advokáta, voň si ty papíry prostuduje!

BLANCHE: Předložte mu je a dejte mu k nim tubičku aspirinu.

STANLEY *(ted' trochu zahanbeně)*: Víte, podle Napoleonova zákoníku... muž se přece musí zajímat vo záležitosti své ženy - zvlášť ted', když je na cestě dítě! *Blanche otevře oči. „ Černé piano " zazní hlasitěji.*

BLANCHE: Stella? Stella že bude mít dítě? *(Jako vesnu)* To já nevěděla! *(Vstane a přejde k hlavním dveřím)*

Na rohu ulice se objeví Stella s pohárkem z automatu. Stanley odnese do ložnice obálku a krabici. Interiér potměný; je vidět vnější zed' domu. Blanche se setká se Stellou na chodníku u schodů.

BLANCHE: Stello! Stelluško, hvězdičko moje! Ty budeš mít dítě! Ach, to je nádhera! Už je všechno v pořádku. Tím je to všechno v pořádku.

STELLA: Nezlob se, že byl k tobě takovej.

BLANCHE: On sice nepatří k lidem, kteří horují pro jasmínovou voňavku, ale snad je to právě to, s čím potřebujeme smísit naši krev, - ted' když jsme přišli o Belle

Réve. Už jsme to všechno probrali. Ještě se mi trošku klepou kolena, ale myslím, že jsem to zvládla znamenitě, prostě jsem všechno odbývala smíchem a obracela jsem to v žert.

Objeví se Steve s Pablem, nesou basu pív.

Mluvila jsem s ním jako s malým chlapečkem a smála jsem se a koketovala jsem s ním. Ano, já jsem koketovala s tvým mužem!

Muži se přibližují.

Á, společnost na pokračování už schází!

Oba muži projdou mezi Blanche a Stellou a zajdou do domu.

Kterým směrem se vydáme, Stello, - tady tudy?

STELLA: Ne, tady tudy. *(Odvádí Blanche)*

BLANCHE *(se směje)*: Slepá vede slepou!

Je slyšet vyvolání prodáváče kukuříčných placek.

HLAS PRODAVAČE: Horké placky!

Konec druhého obrazu

TŘETÍ OBRAZ

Partie pokru

Existuje jeden obraz od Van Gogha: lokál s kulečníkem nočním osvětlením. Kuchyň Kowalských nám teď připomíná jeho ponurý noční lesk, ony nelomené barvy spektra našeho dětství. Nad žlutým linoleem kuchyňského stolu visí elektrická žárovka s jasně zeleným skleněným stínítkem. Hráči pokru - Stanley, Steve, Mitch a Pablo - mají na sobě barevné košile, sytě modrou, nachovou, červenobíle kostkovanou a světlezelenou. Jsou to muži v květu mužné zralosti, vyzařuje z nich stejná primitivnost, nekomplikovanost a rozhodnost jako ze základních barev. Na stole září rozkrájený meloun, láhve whisky a sklenice. V ložnici je poměrně šero, je osvětlená jedině proužkem světla, který proniká mezi kuchyňským závěsem, a světlem, které dopadá oknem z ulice. Okamžik je soustředěné ticho, neboť se právě rozdává.

STEVE: Zaskakuje něco?

PABLO: Jo, jednovoký kluci zaskakují.

STEVE: Dej mi dvě.

PABLO: A co ty, Mitchi?

MITCH: Pas.

PABLO: Lupen.

MITCH: Chce někdo nález?

STANLEY: Jo. Já.

PABLO: Někdo by měl skočit k Číňanovi pro pořádnou talíř rizota!

STANLEY: Ty dycky dostaneš chuť k jídlu akorát v tom momentě, kdy prohrávám! Dejte sem vklady! Vodvírám někdo? Vodvírám! Neválej se po tom stole, Mitchi! Když se hraje poker, nepatří na stůl nic jiného než karty, hrací známky a whisky. *(Rozmáchně se a shodí pár slupek od melounu na podlahu)*

MITCH: Ty se dneska ňák cejtíš!

STANLEY: Kolik?
STEVE: Dej mi tři.
STANLEY: Jednu.
MITCH: Já zase pasu. Budu muset jít pomalu domů.
STANLEY: I kuš.
MITCH: Maminka je nemocná. A nikdy večír neusne, dokavad nepřijdu.
STANLEY: Tak proč s ní nezůstaneš doma?
MITCH: Vona mi dycky řekne, abych si někam vyšel, a tak jdu, ale pak z toho nikdy nic nemám. V jednom kuse přemejšším, jak jí asi je.
STANLEY: Krucifix, tak si teda jdi!
PABLO: Co máš?
STEVE: Pikovou fleš.
MITCH: Vy jste všichni ženatý. Ale já zůstanu sám, až tady nebude. - Já si vodskočím někam.
STANLEY: Tak koukej, abys byl zpátky, my ti tady zatím uchystáme dudlíka.
MITCH: Trhni si nohou. *(Jde ložnicí do koupelny)*
STEVE *(rozdává)*: Hrajem se sedmi. *(Rozdává a při tom vykládá vtip)* Sedí farmář na dvoře a hází kuřatům zrní a najednou slyší strašlivý kdákání a vidí, jak si to jedna mladá slepička šupajdí vod rohu, za ní uhání kohout a užuž ji má.
STANLEY *(reaguje netrpělivě na Stevovo vyprávění)*: Tak už dávej!
STEVE: Ale jak ten kohout zmerčí, že farmář sype zrní, dupne na brzdu, nechá slepici slepicí a začne zobat. Farmář se na něj kouká a pak povídá: „Bože můj dobrotivej, nedopusť, abysem měl někdy tak strašlivej hlad!“ Steve s *Pablem se zasmějí. Od rohu přicházejí obě sestry.*
STELLA: Oni ještě neskončili.
BLANCHE: Jak vypadám?
STELLA: Rozkošně.
BLANCHE: Mně je takové vedro a jsem taková ušlá! Počkej, neotvírej dveře, já se trošku přepudruju. Vypadám moc utahané?
STELLA: Ale co tě vede?! Vypadáš svěží jako růžička.
BLANCHE: Jenže už kolik dní utržená. *Stella otevře dveře a obě vstoupí.*
STELLA: Vida, vida, naši mládenci ještě hrajou!
STANLEY: Kde jste byly?
STELLA: Byla jsem se s Blanche podívat na revui. Blanche, to je pan Gonzales a pan Hubbell!
BLANCHE: Jen se nevyrušujte a nevstávejte!
STANLEY: Bez starosti, nikdo vstávat nehodlá.
STELLA: Jak dlouho ještě budete hrát?
STANLEY: Dokud se nám nebude chtít přestat.
BLANCHE: Pokr je kouzelná hra. Směla bych kibicovat?
STANLEY: To byste nesměla. Ženský, nechtěly byste si jít popovídat nahoru k Eunici?
STELLA: To bychom nechtěly. Je už skoro půl třetí. *Blanche odejde do ložnice a zatáhne za sebou do polovičky závěs.*
Nemohli byste si dát partičku na rozloučenou a pak toho nechat?
Zavrzne židle; ozve se hlasitěplesknutí, jak Stanley plácí Stellu přes zadek.
STELLA *(ostře)*: Nech si ty vtipy, Stanley. *Muži se zasmějí. Stella odejde do ložnice.*
Tohle mě vždycky tak rozzuří, když to udělá před lidma.

- BLANCHE: Já se asi vykoupu.
- STELLA: Už zas?
- BLANCHE: Mám nervy úplně nadranc. Je někdo v koupelně?
- STELLA: Já nevím.
Blanche zaklepá; Mitch otevře dveře a vyjde; ještě si utírá ruce do ručníku.
- BLANCHE: Ach! - Dobrý večer.
- MITCH: Má poklona. *(Zírá na ni)*
- STELLA: Blanche, to je pan Harold Mitchell. To je moje sestra Blanche Dubois.
- MITCH *(s neohrabanou zdvořilostí)*: Velice mě těší.
- STELLA: Jak se daří mamince, Mitchi?
- MITCH: Děkuju, pořád stejně. Moc jí chutnal ten vanilkovej pudink, co jste jí poslala.
- Promiňte, prosím. *(Pomalu se vrací do kuchyně; ohlédne se znova na Blanche a plaše si odkašle. Uvědomí si, že ještě pořád drží v ruce ručník, a s rozpačitým smíchem ho podá Stelle.) Blanche Mitche se zájmem sleduje očima.*
- BLANCHE: Tenhle se zdá - být něco lepšího než ti ostatní.
- STELLA: On taky je.
- BLANCHE: Připadalo mi, že má takový měkký pohled.
- STELLA: Má nemocnou maminku.
- BLANCHE: Je ženatý?
- STELLA: Ne.
- BLANCHE: Je to - sukničkář?
- STELLA: Ale Blanche! *Blanche se zasměje.* Co tě napadá!
- BLANCHE: A - čímpak je? *(Rozpíná si halenku)*
- STELLA: Pracuje jako jemný mechanik v oddělení náhradních dílů. V tom podniku, který Stanley zastupuje.
- BLANCHE: To je nějaké vyšší postavení?
- STELLA: Kdepak. Jedině Stanley má z celé téhle party naději někam to dotáhnout.
- BLANCHE: Proč zrovna Stanley?
- STELLA: Stačí se na něj podívat.
- BLANCHE: Už se stalo.
- STELLA: Taks to mohla poznat.
- BLANCHE: Nezlob se, ale já na Stanleyho čele žádnou pečeť geniality nepozorovala.
(Svlékne si halenku a stojí ve světle, které proniká závěsem, má na sobě jenom hedvábnou růžovou podprsenku a bílou sukni) Hráči mezitím přitlumeně pokračují.
- STELLA: To nemá s čelem ani s genialitou nic společného!
- BLANCHE: Aha. A v čem to teda je? Podle čeho se to pozná?
- STELLA: Podle té jeho dravosti, Blanche, stojíš ve světle!
- BLANCHE: Ach, pravda! *(Poodstoupí, aby na ni nedopadl pruh světla mezi závěsem) Stella si už svlékla šaty a vzala si světlemodrý saténový župánek.*
- STELLA *(s dívčím smíchem)*: Přála bych ti vidět jejich manželky!
- BLANCHE *(se zasměje)*: To si dovedu představit! Širší než delší, co?
- STELLA: Všimla sis přece ty nahoře, ne? *(Znova se zasměje)* Jednou nám začala... *(se smíchem)*... padat omítka... *(směje se)*... a....
- STANLEY: Nechtě tam toho kdákání, vy dvě!
- STELLA: Vždyť to tam nemůžete slyšet.

- STANLEY: Ale ty mě snad slyšíš, ne? A já povídám, abyste držely zobák!
- STELLA: Já jsem tady doma a budu si povídat, jak budu chtít!
- BLANCHE: Nehádej se s ním, Stello.
- STELLA: Má v hlavě!... Hned jsem tady. *(Jde do koupelny) Blanche vstane a loudavěpřejde k malému bílému rádiu a otočí knoflíkem.*
- STANLEY: Tak co je, Mitchi? Jdeš?
- MITCH: Cože? Ach tak! Ne, pasu.
Blanche přejde znovu do okruhu světla. Vztáhne paže, protáhne se a loudá se zpátky k židli. Z rádia se ozve rumba. Mitch vstane od stolu.
- STANLEY: Kdo to tam pustil?
- BLANCHE: Já. Vadí vám to?
- STANLEY: Vypněte to!
- STEVE: Ale, jen těm našim děvčatům dopřej trochu muziky!
- PABLO: To se ví, jen je nech, dyť je to fajn!
- STEVE: To vypadá na Xaviera Cugata!
Stanley vyskočí, přejde k rádiu a vypne ho. Zarazí se, když spatří Blanche, která sedí v křesle. Blanche nehne ani brvou a pohled mu oplátí. Stanley se vrátí ke stolu, kde se hraje. Dva z mužů se začnou vášnivě přít.
- STEVE: Já neslyšel, cos hlásil.
- PABLO: Hlásil jsem to, Mitchi, nebo ne?
- MITCH: Já jsem neposlouchal.
- PABLO: A cos teda dělal?
- STANLEY: Koukal se támhle skrz ten závěs. *(Vyskočí a prudce se vrhne k závěsu, aby ho zatáhl) A teď rozdej znova a buď se bude hrát, nebo toho necháme. Některý lidi začne hned svrbět zadek, jak vyhrávaj. (Zase se posadí na svou židli) Mitch vstane.*
- STANLEY *(zařve):* Sednout!
- MITCH: Já se jdu vytelefonovat. Tak mi teď nerozdávej.
- PABLO: Bodejť, svrbí ho zadek! Dyť už v kapse suší sedm vyhranejch pětěk.
- STEVE: Zejtří ho uvidíte u kasy, jak si je mění na čtvrtáky.
- STANLEY: A až přijde domů, tak si je pěkně *nahází* do prasátka, co dostal vod maminky k Vánocům. *(Rozdává) Hrajem vykládanýho.*
Mitch se rozpačitě zasměje a projde mezi závěsem; zastaví se hned náprahu druhé místnosti.
- BLANCHE *(tíše):* Pěkně vítám! Na „pánech“ je právě obsazeno.
- MITCH: My jsme pili - moc piva.
- BLANCHE: Já nemám ráda pivo.
- MITCH: Na horko - je dobrý.
- BLANCHE: To bych neřekla; mně je po něm ještě větší vedro. Nemáte u sebe cigaretu? *(Má na sobě tmavo-červený saténový župánek)*
- MITCH: Ale jistěže.
- BLANCHE: Jaké to jsou?
- MITCH: Lucky Strike.
- BLANCHE: Výborně. To je hezké pouzdro. To je stříbro?
- MITCH: Ano. A přečtěte si, co je tam vyrytý.
- BLANCHE: Ach, ono je tam něco vyryté? Já to nemůžu rozluštit.
Mitch škrtne sirkou a přistoupí blíž.

Ne, ne! (*Dělá, že to nemůže přecíst*)

„A po smrti tě, usoudí-li Bůh, chci milovat jen ještě větší měrou.“ Ale to je přece z mého oblíbeného sonetu od Elizabeth Barrett Browningové!

MITCH: Vy to znáte?

BLANCHE: Jak bych to neznala!

MITCH: K tomu věnování se váže jeden příběh.

BLANCHE: To vypadá na nějakou milostnou historku.

MITCH: Jenže strašně smutnou.

BLANCHE: Ale?

MITCH: Ta dívka už nežije.

BLANCHE (*tónem hluboké účasti*): Ach!

MITCH: Když mi to pouzdro dávala, tak věděla, že umírá. Byla to zvláštní dívka, moc milá - moc.

BLANCHE: Musela vás mít jistě ráda. City nemocných lidí bývají velmi hluboké a upřímné!

MITCH: To máte pravdu, to bývají.

BLANCHE: Podle mého názoru hoře budí upřímnost.

MITCH: Rozhodopádně ji podporuje.

BLANCHE: Za to málo, co na světě je, vděčíme lidem, kteří poznali, co je to hoře.

MITCH: To máte asi pravdu.

BLANCHE: Jsem o tom naprosto přesvědčena. Ukažte mi prstem na kohokoliv, koho nikdy nepotkalo žádné hoře, a uvidíte, že je to površní... vidíte? Trošinku se mi - plete jazyk! Ale za to můžete vy, pánové. Představení skončilo už v jedenáct a my nemohly kvůli vašemu pokru ještě domů, a tak jsme musely zajít na skleničku. Já nejsem zvyklá na víc než na jednu. Dvě už je na mě ažaž, - a co teprve tři! (*Zasměje se*) A dneska jsem vypila tři!

STANLEY: Mitchi!

MITCH: Mně nerozdávej! Já se tady bavím se slečnou...

BLANCHE: Dubois.

MITCH: Vy se jmenujete Dubois?

BLANCHE: To je francouzské jméno. Znamená to lesy nebo stromy a Blanche znamená bílé, takže dohromady je to něco jako bílé stromy. Jako sad na jaře! Podle toho si to zapamatujete.

MITCH: Vy jste Francouzka?

BLANCHE: Jsme francouzského původu. Naši první předkové v Americe byli francouzští hugenoti.

MITCH: Vy jste Stellina sestra, že?

BLANCHE: Ano, Stella je moje milovaná malá sestřička. Říkám jí malá, přestože je o něco starší než já. Ale jen o maloučko. Ani ne o rok. Udělal byste mi jednu laskavost?

MITCH: Samozřejmě. Copak?

BLANCHE: Já jsem si koupila v jednom čínském obchodě na Bourbonské třídě tenhle rozkošný barevný lampion. Nebyl byste tak laskav a nezavěsil byste ho na žárovku?

MITCH: Ale s radostí.

BLANCHE: Já nesnáším, když svítí jenom holá žárovka, stejně jako nesnáším sprosté poznámky a hrubé chování.

- MITCH *(přípevňuje lampiónek)*: To vám asi musíme připadat jako pěkně nevychovaná cháska.
- BLANCHE: Já se dovedu velmi snadno - přizpůsobit.
- MITCH: To je dobrá vlastnost. Vy jste přijela ke Stelle a ke Stanleymu na návštěvu?
- BLANCHE: Stelle nebylo v poslední době zrovna dobře, a tak jsem přijela na pár dní na výpomoc. Je hrozně uštvaná.
- MITCH: Vy nejste...?
- BLANCHE: Vdaná? Ne, ne. Já jsem stará panna; vyučuju ve škole.
- MITCH: No, možná že vyučujete, ale rozhodně nejste stará panna!
- BLANCHE: Děkuji vám! Vaše galantnost vám slouží ke cti, pane.
- MITCH: Tak vy jste povoláním učitelka?
- BLANCHE: Ano... eh... ano, ano.
- MITCH: Na obecný nebo na gymnázium nebo snad...
- STANLEY *(zařve)*: Mitchi!
- MITCH: Už jdu!
- BLANCHE: Nebesa, to jsou plíce!... Na gymnázium učím. V Laurelu.
- MITCH: A co učíte? Jaké předměty?
- BLANCHE: Hádejte!
- MITCH: Chtěl bych se vsadit, že učíte kreslení nebo hudbu! *Blanche se shovívavě usměje.* Můžu se samozřejmě plíst. Třeba učíte počty.
- BLANCHE: Kdepak počty, vážený pane, kdepak počty! *(Se smíchem)* Vždyť já neznám ani násobilku! Ne ne, mě potkalo to neštěstí, že přednáším angličtinu. Pokouším se vštěpovat hejnu nohatých děvčátek a limonádových Romeů úctu k Hawthornovi, k Whitmanovi a k Poeovi!
- MITCH: Voni asi mnohý z nich zajímají spíš jiné věci, vidíte?
- BLANCHE: To tedy máte pravdu! Naše literární dědictví jim není pokladem nade vše drahým! Ale jsou moc roztomilí! A jaký je na ně dojemný pohled, když přijde jaro a oni poprvé v životě objeví, co je to láska! Jako kdyby byli první na světě, kteří ji prožívají!
- Dveře koupelny se otevrou a vyjde Stella.*
- Ach! Ty už jsi hotová? Počkej - já zapnu rádio!
- Otočí knoflík rádia, které začne hrát „Wien, Wien, nur du allein.“ Blanche začne tančit valčík, paže jí romanticky vlají. Mitchje nadšen a nemotorně ji napodobuje. Vypadá to, jako když tančí medvěd. Do ložnice se přikrade rozzuřený Stanley. Rozhrne závěs, přejde ke stolu, popadne malé bílé rádio a s hlasitou nadávkou vyhodí radioaparát oknem.*
- STELLA: Ty... ty... ty zvíře jedno vožralý! *(Běží ke stolu, kde se hraje poker)* Prosím vás, běžte už domů, - všichni! Jestli má někdo z vás v těle aspoň kousek slušnosti...
- BLANCHE *(divoce)*: Stello, dávej pozor, on tě chce... *Stanley chňapne po Stelle.*
- MUŽI *(ledabyle)*: Jenom klid, Stanley. Klid, člověče. Pojďme už...
- STELLA: Jestli na mě šáhneš, tak... *(Couvá, až se nám ztratí z očí)*
- Stanley jde za Stellou a rovněž zmizí. Je slyšet úder. Stella vykřikne. Blanche zaječí a běží do kuchyně. Muži vyrazí kupředu; je slyšet nadávky a rvačku. Něco se s bouchnutím překotilo.*
- BLANCHE *(pronikavě)*: Vždyť ona čeká dítě!
- MITCH: To je hrůza!
- BLANCHE: On je šílenec, on je úplný šílenec!

- MITCH: Dotáhněte ho sem, hoši.
Druzí dva muži svírají Stanleymu ruce a dostrkají ho do ložnice. Stanley se brání, div že se jim nevytrhne. Potom zničehonic ochabne a přestane se vzpírat. Oba muži mu tiše, laskavě domlouvají; Stanley položí hlavu jednomu na rameno.
- STELLA *(kterou není vidět, vysokým, nepřírozeným hla-sem)*: Já chci pryč, já chci pryč!
- MITCH: Pokr se nemá hrát, když jsou u toho ženský. *Blanche se vřítí do ložnice.*
- BLANCHE: Dejte mi sestřiny šaty! Půjdeme k té paní nahoře!
- MITCH: A kde je má?
- BLANCHE *(otvírá přistěnek)*: Tady jsou! *(Běží za Stellou)* Stelluško, Stello moje zlatá! Moje milovaná sestřičko! Neboj se! *(Obejme Stellu a vede ji k hlavním dveřím a pak nahoru po schodech)*
- STANLEY *(tupě)*: Co se děje? Co se to stalo?
- MITCH: Ale - chytil tě rapi, Stanley.
- PABLO: Už ho to přešlo.
- STEVE: Bodejť. Už ho to přešlo, Stanouška!
- MITCH: Položte ho na postel a přineste mokrej ručník.
- PABLO: Já myslím, že by mu teď bodlo kafe.
- STANLEY *(ochraptěle)*: Vodu!
- MITCH: Strčte ho pod sprchu!
Muži odvádějí Stanleyho do koupelny a přitom spolu tiše rozmlouvají.
- STANLEY: Dejte ty pazoury pryč, smradí! Je slyšet rány; voda hrčí naplno.
- STEVE: Pojdme rychle vypadnout!
Rozběhnou se ke vchodu a cestou každý shrábne ze stolu svou výhru.
- MITCH *(smutně, ale rozhodně)*: Pokr se nemá hrát, když jsou u toho ženský.
Dveře se za ním zavřou a v bytě se rozhostí ticho. Černošští muzikanti ve výčepu za rohem hrají pomalu a smutně „Papírovou panenku“.
- STANLEY *(vyjde po chvíli z koupelny v puntíčkovaných promáčených spodkách, které se mu lepí na tělo)*: Stello! Pauza.
Moje берушка mě opustila! (Začne vzlykat, potom jde k telefonu, vytáčí číslo a vzlyky jím otřásají) To je Eunice? Já chci svou holčičku! (Chvilí čeká, potom zavěsí a znova vytáčí) Eunice! Já nepřestanu zvonit, dokud mě nenecháš promluvit s mou holčičkou! Je slyšet čísi pronikavý hlas; Stanley praští telefonem o zem, ozvou se dizonantní zvuky plechů a piana a světlo na interiér pomalu zhasíná. V nočním osvětlení se objeví vnější zdi domu. Pauza, kterou vyplní tóny „černého piana“. Konečně se přede dveře vypotácí ne-dooblečený Stanley, sejde po dřevěných schodech na chodník před dům. Před domem zakloní hlavu, jako když vyje pes, a zařve.
Stello! Kočičko moje! Stello! Stéééélóóóó!
- EUNICE *(vyjde před dveře horního bytu a zavolá dolů)*: Nech toho vytí a koukej jít spát!
- STANLEY: Já chci, aby ke mně šla moje holčička! Stello! Stello!
- EUNICE: Ani ji nenapadne! Koukej toho nechat! Nebo na tebe zavolám policii!
- STANLEY: Stello!
- EUNICE: Jak si to představuješ? Nejdřív ženský namlátíš a pak ji voláš nazpátek! Vona nepude! A ke všemu, když čeká dítě!... Syčáku jeden! Polačisko grobiánský! Já jen doufám, že tě šoupnou do díry a vemou na tebe stříkačku jako posleďně!

- STANLEY** (pokorně): Eunice, prosím tě, ať ke mně přijde moje holčička!
Eunice přibouchne dveře. Stanley zahuláká, až se nebesa otřásají.
STÉÉÉÉ - LÓÓÓÓ!
Ozvou se hluboké, naříkavé tony klarinetu. Horní dveře se otevřou a Stella v župánku seběhne po schodech. V očích se jí třpytí slzy a vlasy má rozpuštěné po ramenou. Upírají oči jeden na druhého. Potom se k sobě začnou blížít; slyšíme jejich tiché, zvířecí steny. Stanley na schodech poklekne a přitiskne obličej k jejímu životu, který se už mírně vzdouvá mateřstvím. Stella vezme jeho hlavu do svých rukou a pozvedne ho k sobě; oči má zastřené něhou. Stanley jedním pohybem otevře dveře se skleněnou výplní, vyzvedne Stelu do náruče a odnáší ji do ztemnělého bytu. Blanche vyjde v županu na hořejší odpočívadlo a bojácně seběhne po schodech.
- BLANCHE:** Kde je moje sestřička? Stello? Steluško? *(Před temným vchodem do Stellina bytu se zastaví. Potom v úžasu zalapá po dechu. Pak seběhne na chodník před domem. Rozhlédne se napravo i nalevo, jako kdyby hledala útočiště.) Hudba pomalu umlká. Od rohu přichází Mitch.*
- MITCH:** Slečno Dubois?
- BLANCHE:** Ach!
- MITCH:** Tak co? Na západní frontě klid?
- BLANCHE:** Ona utekla dolů a šla tam s ním zpátky!
- MITCH:** A co na tom?
- BLANCHE:** Ale já se tolik bojím!
- MITCH:** Ale, ale... jen žádný strachy! Dyť ty jsou do sebe úplně zblázněný.
- BLANCHE:** Když já nejsem zvyklá na takovou...
- MITCH:** No jo, je to smůla, že se to muselo stát akorát, dyž jste tady. Ale to nesmíte brát vážně.
- BLANCHE:** Taková surovost! Vždyť to je...
- MITCH:** Pojdte si sednout tady na schody a dejte si se mnou cigaretu.
- BLANCHE:** Ale já nejsem ani pořádně oblečená.
- MITCH:** To se tady na Starém Městě tak nebere.
- BLANCHE:** To je opravdu hezké pouzdro.
- MITCH:** Ukazoval jsem vám to věnování, ne?
- BLANCHE:** Ano.
Pauza, během ní se Blanche rozhlíží po obloze.
Ach, jak je to na tom světě všechno - zamotané...
Mitch nesměle zakašle.
Děkuju vám, že jste byl ke mně tak hodný. Já hrozně potřebuju, aby na mě byl někdo hodný!

Konec třetího obrazu

ČTVRTÝ OBRAZ

Druhý den časně ráno. Zvenčí je slyšet směsici hlasů z ulice, která zní jako sborový zpěv. Stella leží v ložnici, jitřní slunce ozařuje její rozjasněnou tvář. Jednu ruku tnápoloženu na břicho, které je už mírně zakulaceno příštím mateřstvím. Z druhé ruky jí visí sešit obrázkového seriálu. Její oči a ústa vyjadřují onen takřka narkotický klid, jaký vídáme ve tvářích východních božstev. Na stole je nepořádek. Jsou tam zbytky od snídaně a

pozůstatky zminulé noci, u vchodu do koupelny leží Stanleyho křiklavé pyžamo. Pootevřené venkovní dveře poskytují výhled na zářivou letní oblohu. V těchto dveřích se objeví Blanche. Nezamhouřila celou noc oka a její zjev je v prudkém kontrastu se zjevem Stelly. Než vejde, nahlédne dveřmi a bázně přitiskne ruku k ústům.

BLANCHE: Stello?

STELLA *(se líně pohne)*: Hmmm?

Blanche vykřikne, vběhne s hlasitým nářkem do ložnice a vrhne se v záchvatu hysterické něžnosti ke Stelle.

BLANCHE: Stelluško, sestřičko moje malá!

STELLA *(se od ní odtahuje)*: Co je ti, Blanche?

Blanche se pomalu napřímí; stojí u postele, ruku ještě pořád na ústech a dívá se na svou sestru.

BLANCHE: Už odešel?

STELLA: Stan? Ano.

BLANCHE: A vrátí se?

STELLA: Šel si dát promazat vůz. Proč?

BLANCHE: No proč! Vždyť se můžu zbláznit strachy! Když jsem zjistila, že jsi po tom všem, co se stalo, byla schopna toho šílenství se sem vrátit, - tak jsem chtěla letět za tebou!

STELLA: To jsem ráda, žes to neudělala.

BLANCHE: Co tě to jen napadlo? *Stella udělá neurčité gesto.* Tak odpověz! Tak přece mluv!

STELLA: Blanche, prosím tě, sedni si a přestaň ječet.

BLANCHE: Prosím. Já ti tu otázku zopakuji ještě jednou v klidu. Jak ses sem mohla v noci vrátit? Vždyť ty jsi s ním zřejmě spala! *Stella klidně a beze spěchu vstane.*

STELLA: Já zapoměla, jak tě všechno hned rozčilí, Blanche. Ale děláš z komára velblouda.

BLANCHE: Ani se mi nezdá!

STELLA: Jakpak by ne. Dovedu si představit, jak to na tebe asi působilo, a moc mě mrzí, že se to stalo, ale nebylo to zase tak vážné, jak se ti zdá. Předně - když mužský pijou a hrajou karty, tak se stává ledacos. To je vždycky sud se střelným prachem. Nevěděl, co dělá... Když jsem se vrátila, byl už mírný jako beránek a dneska se za svoje chování hrozně stydí.

BLANCHE: A tím - je všechno zase v pořádku?

STELLA: Ne, to se ví, že není v pořádku, když někdo takhle vyvádí,... ale - to se občas lidem stává. Stanley vždycky začne všechno rozbíjet. Představ si, že mi o svatební noci - jen jsme sem vkročili - stáhl z nohy střevíček a začal lítat po bytě a rozbíjet žárovky.

BLANCHE: Cože - dělal?

STELLA: Rozbil podpatkem mého střevíčku všechny žárovky! *(Zasměje se)*

BLANCHE: A tys - tys ho nechala? Tys neutekla, tys nekřičela?

STELLA: Když ono mě to - vzrušovalo. *(Na okamžik se odmlčí)* Dala ti Eunice snídani?

BLANCHE: Copak si myslíš, že jsem měla chuť snídat?

STELLA: Na kamnech je ještě trochu kafe.

BLANCHE: Ty o tom mluvíš tak - jako by nic, Stello.

STELLA: A jak bych o tom podle tebe měla mluvit? To rádio odnesl do správký. Nedopadlo na dlažbu, takže se rozbila jen jedna lampa.

- BLANCHE: A ty tady stojíš a usmíváš se?
- STELLA: A co mám podle tebe dělat?
- BLANCHE: Vychopit se a podívat se skutečnosti do tváře!
- STELLA: A jak podle tvého názoru ta skutečnost vypadá?
- BLANCHE: Podle mého názoru sis vzala šílence!
- STELLA: Ale prosím tě!
- BLANCHE: To se ví, ty jsi v ještě větší bryndě než já! Jenže si to neuvědomuješ! Ale já něco podniknu! Seberu se a začnu nový život!
- STELLA: Vážně?
- BLANCHE: Ty ses vzdala! Jenže to je chyba, vždyť jsi ještě mladá! Ještě se z toho můžeš dostat.
- STELLA (*pomalů a důrazně*): Já se nemám z čeho dostávat.
- BLANCHE (*užasle*): Co to - povídáš?
- STELLA: Povídám, že naprosto netoužím z něčeho se dostávat. Vidiš tady tu spoušť? A ty prázdné láhve? Vylábali včera večer dvě basy! Dneska ráno mi slíbil, že ty pokrové večírky přestanou, ale víš, jaké mají takové sliby trvání. Koneckonců, je to jeho vášeň, já zas vášnivě ráda chodím do kina a hraju bridž. Člověk se musí naučit být shovívavý k slabostem druhého.
- BLANCHE: Já tě nechápu. *Stella se k ní otočí.*
Nechápu, jak to můžeš přijímat s takovým klidem. Začla jsi snad vyznávat nějakou čínskou filozofii?
- STELLA: Co tím myslíš?
- BLANCHE: No ty - tvoje vyhýbavé a neurčité řeči, jako... že se rozbila jenom jedna lampa - láhve od piva - ta spoušť v kuchyni, - jako by se nestalo vůbec nic zvláštního! *Stella se nejistě zasměje, vezme smeták a točí jím v ruce.* To mi s tím mácháš před obličejem naschvál?
- STELLA: Ne...
- BLANCHE: Tak s tím přestaň. A polož ten smeták. Já nedovolím, abys po něm uklízela.
- STELLA: A kdopak tady uklidí? Ty?
- BLANCHE: Já? No dovo!
- STELLA: Tak vidiš.
- BLANCHE: Počkej, nech mě přemýšlet - ach, kdybych se jenom dokázala soustředit! Potřebovaly bychom přijít k nějakým penězům! To by bylo východisko!
- STELLA: Copak o to, přijít k penězům je vždycky příjemná věc.
- BLANCHE: Poslyš, teď mě tak napadlo. (*Třesoucími se prsty si zasazuje do špičky cigarety*) Pamatuješ se na Shepa Huntleigha? *Stella zavrtí hlavou.*
Ale jakpak by ses nepamatovala! Chodila jsem s ním, když jsem študovala, a jeden čas mi na důkaz přízně půjčil odznak svého klubu. No a...
- STELLA: No a?
- BLANCHE: Minulou zimu jsem se s ním náhodou potkala. Víš přece, že jsem byla o vánočních prázdninách v Miami?
- STELLA: Ne!
- BLANCHE: No byla. Považovala jsem ten výlet za jakousi investici, protože jsem si říkala, že se tam třeba seznámím s nějakým milionářem.
- STELLA: A seznámila ses?
- BLANCHE: Ano. Potkala jsem Shepa Huntleigha, - potkala jsem ho náhodou na Štědrý den na Biskajském bulváru, bylo to k večeru,... zrovna nastupoval do vozu - má cadillaca s otvírací střechou; musel být dlouhý nejmíň kilometr!

- STELLA: To by snad bylo na ulici - trošku nešikovný!
- BLANCHE: Víš, co jsou to naftová pole?
- STELLA: Ano, - tak přibližně.
- BLANCHE: Má naftová pole po celém Texasu. Zlato mu tryská z Texasu doslova rovnou do kapes.
- STELLA: Podívejme se!
- BLANCHE: Ty víš, jak málo mi záleží na penězích. Dívám se na peníze jenom jako na prostředek. Ale tohle by mohl udělat, tohle by skutečně mohl udělat!
- STELLA: A co?
- BLANCHE: No přece - zařídit nám - obchod!
- STELLA: Jaký obchod?
- BLANCHE: No - prostě nějaký obchod! Stačila by nám polovička peněz, co jeho žena prosází na dostihách.
- STELLA: On je ženatý?
- BLANCHE: Copak bych byla tady, kočička, kdyby ten člověk nebyl ženatý? *Stella se zasměje.*
Blanche najednou vy skočí a přejde k telefonu; mluví pronikavým hlasem
Jak se volá telegrafní služba? -Slečno!? Dejte mi telegrafní službu!
- STELLA: V New Orleansu se musí vytočit číslo, holčičko.
- BLANCHE: Já to nedokážu! Já jsem moc...
- STELLA: Stačí vytočit nulu.
- BLANCHE: Nulu?
- STELLA: No ano, nulu, to je ústředna.
Blanche zauvažuje, potom položí sluchátko.
- BLANCHE: Dej mi nějakou tužku, kdepak máš kousek papíru? Já si to musím nejdřív napsat, - ten telegram, rozumíš... *(Přejde k toaletnímu stolku a místo psacího náčiní popadne papírový kapesník a tužku na obočí)* Tak počkejme... *(Hryže tužku)* Milý Shepe, sestra i já v zoufalé situaci!
- STELLA: No dovo!
- BLANCHE: Sestra i já v zoufalé situaci. Podrobnosti později. Měl bys zájem o...? *(Znova začne hryzat tužku)* Měl bys zájem o... *(Praští tužkou na stůl a vyskočí)* To nemá žádnou cenu obracet se na někoho s prosbou!
- STELLA *(se smíchem)*: Prosím tě, Blanche, nebuď komická!
- BLANCHE: Ale já něco vymyslím. Musím přece - něco vymyslet! Neposmívej se mi, Stello! Neposmívej se mi - prosím tě - podívej, kolik mám v peněžence! Koukej, to je všechno! *(Rozevře prudec kabelku)* Mizerných pětasedesát centů, to je celá moje hotovost!
- STELLA *(jde k sekretáři)*: Stanley mi sice nedává pravidelně na domácnost; on rád platí účty sám, ale - dneska ráno mi dal deset dolarů na usmířenou. Vem si pět a já si nechám zbytek.
- BLANCHE: To ne, Stello. To ne!
- STELLA *(naléhá)*: Vždyť já vím, jak se člověk hned jinak cítí, když má v kapse nějaký ten groš.
- BLANCHE: Ne, ne, děkuju ti - já půjdu na ulici!
- STELLA: Nemel nesmysly! Jak to, že jsi na tom tak bledě?
- BLANCHE: Když ty peníze tak mizí, - prostě mizí, člověk neví kam. *(Přejíždí si rukou čelo)* Budu si pak muset sehnat nějaký prášek na uklidnění.
- STELLA: Já ti ho dám hned.

- BLANCHE: Ještě ne! Já ještě chvíli potřebuju mít jasnou hlavu!
- STELLA: Nech to teď všechno plavat - aspoň prozatím...
- BLANCHE: Já s ním tady nemůžu žít, Stello! U tebe je to něco jiného, je to tvůj manžel. Ale jak bych s ním tady mohla po tom včerejšku zůstat, když nás odděluje jenom tenhle závěs?!
- STELLA: Ale Blanche, tys ho včera večer poznala z té nejhorší stránky.
- BLANCHE: Naopak, z té nejlepší! Největší přednost, kterou ten člověk má, je jeho živočišná síla, - a tu tedy předvedl dokonale! Jenže jediný způsob, jak se dá s takovým člověkem žít, je - s ním spát! A to je tvoje záležitost, - ne moje!
- STELLA: Však ono to všechno půjde, jen co si trochu od-počneš. Dokud jsi tady, tak si nemusíš dělat s ničím starosti. Jako - pokud jde o finance...
- BLANCHE: Musím pro nás vymyslet nějaký plán, jak bychom se z toho obě dostaly!
- STELLA: Zřejmě považuješ za samozřejmost, že se chci z něčeho dostávat.
- BLANCHE: Považuji za samozřejmost, žeš ještě nezapomněla na Belle Réve do té míry, abys pokládala za možné žít tady v tomhle bytě s těmi karbaníky.
- STELLA: Tos to s tou samozřejmostí trošku přehnala.
- BLANCHE: To nemůžeš myslet vážně.
- STELLA: Ne?
- BLANCHE: Já si celkem dovedu představit, jak to bylo. Poznalas ho v uniformě, jako důstojníka, ne tady v tomhle bytě, ale...
- STELLA: Já myslím, že nehrálo naprosto žádnou roli, kde jsem ho poznala.
- BLANCHE: Jestli mi řekneš, že to byla ta záhadná jiskra, co zničehonic přeskočí, tak se ti vysměju do obličeje.
- STELLA: Já už o tom neřeknu ani slovo!
- BLANCHE: No dobře, tak neříkej!
- STELLA: Jsou určité věci, které se mezi mužem a ženou odehrávají, když se zhasne, a ty všechno ostatní - odsunují do pozadí!
- BLANCHE: Ale to je přece jenom taková zvířecí touha - ano - nic víc než Touha! - Má společné označení s konečnou stanicí té staré rachotiny, co se drkotá po Starém Městě, jednou úzkou uličkou nahoru a druhou zpátky...
- STELLA: A tys touhle tramvají nikdy nejela?
- BLANCHE: Vždyť mě sem zavezla. - Sem, kde nejsem vítána a kde žít je pod mou úroveň!
- STELLA: Nezdá se ti, že tvůj nadřazený postoj není tak docela na místě?
- BLANCHE: Já nemám žádný nadřazený postoj ani pocit, Stello. Věř mi, že ne! Já jenom - já se na to dívám takhle. S takovým člověkem si můžeš párkrát vyjít - jednou - dvakrát - třikrát, když tě ďábel posedne. Ale žít s ním? Mít s ním dítě?
- STELLA: Vždyť jsem ti řekla, že ho mám ráda.
- BLANCHE: V tom případě se o tebe - prostě chvěju strachem...
- STELLA: Když se chceš mermomocí chvět, tak se pro mě za mě chvěj! *Nastane pauza.*
- BLANCHE: Můžu - mluvit - otevřeně?
- STELLA: Ale beze všeho. Jen mluv. Tak otevřeně, jak se ti zlíbí.
Zvenčí je slyšet blížící se vlak. Obě mlčí, dokud hluk neustane -jsou v ložnici. Stanley vejde do bytu; jeho příchod přehlušilo dunění vlaku. Ženy ho nezpозorovaly, Stanley tam stojí, v náručí drží nějaké balíčky a vyslechne jejich rozhovor. Má na sobě jenom tílko a umaštěné montérky.
- BLANCHE: Tak tedy - nezlob se na mě - ale on je ordinární!
- STELLA: Asi ano, domnívám se, že máš pravdu.

BLANCHE: Ty se domníváš! Přece jsi nemohla do té míry zapomenout na naše vychování, Stello, aby ses mohla domnívat, že je v něm byt' jen náznak džentlmena. Ani stopa! Kdyby byl jenom - obyčejný! Kdyby byl jenom prostý, - ale hodný a slušný! Ale kdepak! V něm je přímo něco bestiálního! - Ty máš asi vztek, že to říkám, vid'?

STELLA *(chladně):* Jen to klidně dopovídej, Blanche.

BLANCHE: Vždyť on se chová jako zvíře, má úplně zvířecí způsoby! Jí jako zvíře, pohybuje se jako zvíře, mluví jako zvíře! Je v něm něco až - neandrtálského - něco, co se ještě nedostalo na úroveň člověka! Ano, něco - opičího jako na těch obrázcích, co jsem viděla v jedné... antropologické knížce! Celá tisíciletí kolem něho prošla, aniž se ho dotkla, - pana Stanleyho Kowalského - tohoto pozůstatku z doby kamenné! - který nosí domů syrové maso, co ulovil v džungli! A ty - ty tady sedíš a čekáš na něj! Možná, že tě uhodí, možná zamručí a políbí tě! Jestli se ovšem dostal do stádia, kdy se lidi začali líbat! A pak se snese noc a začnou se shromažďovat ostatní opice! Venku před jeskyní, všechny mručí stejně jako on, neohrabaně se pohybují a chlemtají a hltají! Ty tomu říkáš - karetní společnost, - té opičí slezině! Jeden zamručí, - jiný exemplář po něm chňapne a už se rvou! Pane Bože! Snad jsme ještě hodně vzdáleni obrazu Božímu, ale Stello, sestřičko moje, od těchto dob jsme už přece dosáhli aspoň nějakého pokroku! Od těchto dob už zazářilo ve světě tolik nových zdrojů, - objevily se věci jako umění, - jako poezie a hudba! V lidech určitého ražení začaly nesměle klíčit subtilnější city! A ty přece musíme zušlechťovat dál! Těch se nesmíme vzdát, ty musíme třítat v rukou jako svůj prapor! Na tomto pochmurném pochodu, který nás vede neznámo kam... Prosím tě - prosím tě, nezůstávej pozadu a nedrž krok se zvířaty!

Kolem projíždí další vlak. Stanley zaváhá, olízne sirty, potom se zničehonic otočí a pokradmu vyjde ven - žádná z žen netuší, že tam byl. Když vlak přejede, Stanley zavolá před zavřenými dveřmi.

STANLEY: Haló, Stello! Haló!

STELLA *(která vážně naslouchala Blanche):* Stanley!

BLANCHE: Stelli, já...

Ale Stella už odešla k hlavním dveřím. Stanley vstoupí se svými balíčky jako by nic.

STANLEY: Ahoj, Steluš! Blanche se už vrátila?

STELLA: Ano, už se vrátila.

STANLEY: Ahoj, Blanche. *(Zazubí se na ni)*

STELLA: Tys byl pod vozem, vid'?

STANLEY: Ty pitomci v ty autodílně prdlajs poznaj, co tomu... - copak?

Stella ho vášnivě objala oběma rukama tak, aby to Blanche viděla. Stanley se zasměje a přivine si k sobě její hlavu a přes ni se pootevřeným závěsem zazubí na Blanche.

Světlo dopadá na jejich objetí, ostatní scéna zhasíná za tónů „černého piana“ s doprovodem, trubky a bubnů.

Konec čtvrtého obrazu

PÁTÝ OBRAZ

Blanche si v ložnici pročítá dopis, který právě napsala, a ovívá se přitom palmovým listem. Najednou se hlasitě rozesměje. Stella se obléká v ložnici.

STELLA: Čemupak se směješ, kočička?

BLANCHE: Sama sobě, jaká jsem to lhářka! Píšu dopis Shepovi. *(Vezme dopis)* „Milý Shepe! Trávím léto v neustálém chvatu. Chvilku jsem na návštěvě tam, chvilku támhle. Kdo ví, možná že zničehonic podlehnu pokušení a snesu se v Dallasu! Jakkpak by ses na to tvářil? Haha! *(Nervózně se zasměje jasným smíchem, sáhne si na krk, jako kdyby opravdu se Shepem mluvila)* Kdo varuje, ten ochraňuje, jak se říká!“ - Jak to zní?

STELLA: Hm...

BLANCHE *(nervózně pokračuje)*: „Většina přátel mé sestry odjíždí sice v létě na sever, ale někteří bydlí u moře, a tak žijeme v neustálém vyražení. Přijímáme pozvání na čaje, na koktejly a na obědy.“ *Shora z bytu Hubbellových se ozve rámus.*

STELLA: Eunice má zřejmě nějaké trable se Stevem. *Je slyšet křik rozzuřené Eunice.*

EUNICE: Však já vo ty tvý blondýně moc dobře vím!

STEVE: To je prachšprosta lež!

EUNICE: Mně nic nenabulíkuješ! Nemám nic proti tomu, když vysedáváš u „Čtyř ďáblů“ dole v lokále, jenže ty chodíš nahoru!

STEVE: Kdo mě kdy viděl nahoře?

EUNICE: Dyť sem tě viděla, jak se za ní ženeš po pavlači -já to dám mravnostní policii!

STEVE: S tímhle na mě nechod!

EUNICE *(ječí)*: Tys mě praštil! Já jdu pro policajta! *Je slyšet zařinčen íplechového nádobí o stěnu, po něm následuje vzteklý mužský řev, výkřiky a rachot překoceného nábytku; ozve se rána, po ní se rozhostí relativní ticho.*

BLANCHE *(vesele)*: On ji zabil?

Na schodech se objeví Eunice, vypadá jako satorie.

STELLA: Ale kde! Zrovna jde dolů!

EUNICE: Kde je nějaký policajt? Já jdu pro policajta! *(Běží za roh)*
Stella s Blanche se hihňají. Od rohu přichází Stanley; má na sobě svou zelenonachovou hedvábnou košili, ve které chodí hrát kuželky; dupe si po schodech a pak vpadne do kuchyně. Blanche reaguje na jeho příchod nervózním gestem.

STANLEY: Co se stalo Eunici?

STELLA: Pohádala se se Stevem. Šla pro toho policajta?

STANLEY: Ale kde. Šla si na frčana.

STELLA: To udělala lip.

Po schodech schází Steve, hladí si šrám na čele; nakoukne do dveří.

STEVE: Je tady?

STANLEY: Ale ne. U „Čtyř ďáblů“.

STEVE: Mrcha jedna votlemená! *(Poněkud bojácně vykukne za roh, potom se s předstíranou kuráží za ní rozběhne)*

BLANCHE: To si musím poznamenat do svého zápisníčku. Ha-ha! Já si sestavuju slovníček interesantních výrazů a fráziček, které jsem tady pochytila.

STANLEY: Tady nepochytíte nic, co byste byla neznala.

BLANCHE: Víte to tak jistě?

STANLEY: Jako že dvakrát dvě jsou čtyři.

BLANCHE: Abyste se nepřepočítal.

Stanley prudce vytáhne zásuvku prádelníku, pak ji s bouchnutím zavře a hodí do kouta boty. Blanche sebou při každé hlasité ráně mírně škube; potom řekne: Ve znamení čeho jste se narodil?

STANLEY *(při oblékání)*: V jakém znamení?

BLANCHE: No - v jakém souhvězdí? Dám krk na to, že jste se narodil ve znamení Skopce. Lidé narození ve znamení Skopce bývají impulzivní a výbušní. Zbožňují hluk! K smrti rádi vším bouchají! Dokud jste byl na vojně, tak jste měl asi bouchání, co hrdlo ráčí, a abyste si to vynahradil, třískáte do všeho hlava nehlava!

Během této scény zajde Stella několikrát dopřístěnku a zase vyjde, teď vystrčí z přístěnku hlavu.

STELLA: Stanley se narodil na Boží hod vánoční, pět minut po půlnoci!

BLANCHE: Tak to je kozorožec! Kozel!

STANLEY: A ve znamení čeho jste se narodila vy?

BLANCHE: Ach, já mám narozeniny příští měsíc, patnáctého září. To spadá pod souhvězdí zvané Virgo.

STANLEY: Co je to Virgo?

BLANCHE: Virgo znamená Panna.

STANLEY *(pohrdavě)*: Cha! *(Zavazuje si kravatu a přistoupí blíž)* Poslyšte, neznáte náhodou nějakýho chlapíka jménem Shaw?

V obličeji Blanche se objeví slabý úlek; sáhne po lahvičce s kolínskou, navlhčuje si kapesník a přitom obezřetně odpovídá.

BLANCHE: Kdopak nezná někoho, kdo se jmenuje Shaw?

STANLEY: Tenhleten Shaw žije v domnění, že vás zná z Laurelu, jenže já mám takovej dojem, že si vás musel splíst s nějakou jinou vosobou, poněvadž se s tou dotyčnou vosobou setkal v hotelu, kerej se jmenuje „U Labutě“.

Blanche se přerývavě zasměje a přiloží si navoněný kapesníček ke spánkům.

BLANCHE: To si mě bohužel asi opravdu spletl s tou „dotyčnou osobou“. Hotel „U Labutě“ patří totiž k podnikům, kde bych si netroufla se ukázat!

STANLEY: Vy ten hotel znáte?

BLANCHE: Ano, vím, kde je, a vím také, jaké ovzduší v něm panuje.

STANLEY: Když jste poznala, jaký ovzduší v něm panuje, tak jste musela bejt sakra blízko.

BLANCHE: Laciné voňavky mají pronikavý pach.

STANLEY: A ta, co používáte vy, je drahá?

BLANCHE: Jeden gram stojí přes dolar! Už skoro žádnou nemám. To je jemná narážka, kdybyste si na mě chtěl vzpomenout na mé narozeniny! *(Sice lehce švitoří, ale v jejím hlase je znát strach)*

STANLEY: Ten Shaw si vás musel s někým splíst. Ale voň jezdí každou chvíli do Laurelu, takže si to může překontrolovat, aby nedošlo k nedorozumění. *(Odvrátí se a přejde k závěsu)*

Blanche zavře oči, jako by na ni šly mdloby; třesoucí se rukou si znova přiloží kapesníček na čelo. Od rohu přichází Steve s Eunice, Steveji drží kolem ramen, Eunice vzlyká na celé kolo a Steve vrká jako holub, když jdou v těsném objetí pomalu nahoru, ozve se tichézaburácení.

STANLEY *(Stelle)*: Počkám na tebe u „Čtyř ďáblů“!

STELLA: Ty! To si nezasloužím ani pusu?!

- STANLEY: Před tvou sestrou se mi nechce. *(Vyjde ven) Blanche vstane ze židle; vypadá unaveně, rozhlíží se kolem sebe a na tváři má výraz, který hraničíš hrůzou.*
- BLANCHE: Stello! Cos o mně slyšela?
- STELLA: Cože?
- BLANCHE: Co ti kdo o mně říkal?
- STELLA: O tobě?
- BLANCHE: Neslyšelas o mně nějaké ošklivé klepy?
- STELLA: Co tě vede, Blanche, ani nápad!
- BLANCHE: Víš, holčičko - v Laurelu kolovaly všelijaké řeči.
- STELLA: O tobě?
- BLANCHE: Já jsem se v posledních dvou letech, kdy se mi Belle Réve začínal rozplývat na dlani, nechovala zrovna hezky.
- STELLA: Všichni přece děláme věci, které...
- BLANCHE: Já měla odjakživa příliš měkkou a nesamostatnou povahu. A když je někdo jemný - víš, jemný člověk se musí třpytit a zářit - musí se pořád ukazovat v jemných pastelových barvách, v barvách motýlích křídel, a světlo musí tlumit barevnými lampiónky..., ono totiž nestačí vypadat jemně. Člověk musí být jemný a navíc přitažlivý. A já - já už uvádám! Nevím, jak dlouho ještě dokážu vypadat k světu! *Odpoledne přešlo v podvečer. Stella jde do ložnice a rozsvítí světlo s barevným lampiónkem. V ruce nese lahvičku nealkoholického nápoje. Posloucháš mě vůbec?*
- STELLA: Jak začneš vést ty svoje morbidní řeči, tak neslyším! *(Přistoupís lahví blíž)*
- BLANCHE *(se rázem rozveselí)*: Ta kokakola je pro mě?
- STELLA: Pro koho jiného?
- BLANCHE: Ach, ty moje zlatíčko! To je samotná kokakola?
- STELLA *(se otočí)*: Chceš říct, že bys do toho chtěla kapku něčeho ostřejšího?
- BLANCHE: Milá děvenko, kapka něčeho ostřejšího ještě žádné kokakole neublížila! Dovol! Přece mě nebudeš obsluhovat!
- STELLA: Já tě ráda obsluhuju, Blanche. Připomíná mi to domov. *(Jde do kuchyně, najde skleničku a naleje do ní trochu whisky)*
- BLANCHE: Přiznám se ti, že se hrozně ráda nechávám obsluhovat... *(Běží do ložnice)*
Stella jde se sklenicí za Blanche. Blanche najednou popadne Stellinu volnou ruku, vzlykne a přitiskne šiji k ústům. Stella stojí nad tímto citovým výlevem rozpačitě. Blanche mluví přerývaným hlasem. Když ty jsi - když ty jsi na mě tak hodná! A já...
- STELLA: No tak, Blanche!
- BLANCHE: Já vím, já už nebudu. Ty nesnášíš moje citové výlevy! Ale věř mi, holčičko, že na mě věci působí víc, než dávám najevo! Vždyť já tady dlouho nezůstanu! Neboj se, já ti to slibuju, já...
- STELLA: Ale Blanche!
- BLANCHE *(hystericky)*: Nezůstanu, to ti slibuju! Já zase pojedu! Brzo! Na mou duši! Přece nebudu čekat, až mě vyhodí...
- STELLA: Tak už nech těch hloupých řečí!
- BLANCHE: Ano, holčičko. Dávej pozor, jak nalejváš - ta pěna ráda přeteče!
(Pronikavě se zasměje, chytne skleničku, ale ruka se jí tak třese, že jí sklenička div nevyklouzne)
Stella naleje kokakolu do sklenice; pěna přeteče. Blanche vyrazí ostrý výkřik.
- STELLA *(se při jejím výkřiku lekne)*: Kristepane!
- BLANCHE: Zrovna na mou krásnou bílou sukni!

- STELLA: Jeje... tady máš můj kapesník. Jemně to vysuš.
- BLANCHE *(pomalu se vzpamatovává)*: Já vím.. Jemně... jemně...
- STELLA: Je tam flek?
- BLANCHE: Vůbec ne. Ha-ha! Není to štěstí? *(Celá roztřesená se posadí a dychtivě se napije. Drží skleničku oběma rukama a ještě chvíli se směje.)*
- STELLA: Proč jsi tak vykřikla?
- BLANCHE: Já nevím. *(Nervózně pokračuje)* On má v sedm hodin přijít... Mitch. Mě už ten náš vztah trochu znervózňuje. *(Začne mluvit překotně a zajímavě)* Ještě jsem mu nepovolila víc než pusu na dobrou noc, to bylo jediné, co jsem mu povolila, Stello. Já chci, aby si mě vážil. Čeho muž lehce dosáhne, po tom netouží. Jenže na druhé straně - muži rychle ztrácejí zájem. Zvláště když jde o děvče, kterému už je - přes třicet. Jsou toho názoru, že děvče, kterému je přes třicet, by mělo - abych se vyjádřila vulgárně - muži "být po vůli", ... a já - já mu „nebyla po vůli“. On ovšem neví - totiž... já mu neprozradila, - kolik mi vlastně je!
- STELLA: A proč to tak úzkostlivě tajíš?
- BLANCHE: Protože má ješitnost už byla kolikrát tvrdě zasažena. Chci říct, že - on si myslí, že jsem taková -mravná a upjatá, víš? *(Rezavě se zasměje)* Chci ho v tom nechat, chci, aby po mně toužil...
- STELLA: A toužíš ty po něm, Blanche?
- BLANCHE: Já toužím po klidu! Chci zase volně vydechnout! Ano - toužím po Mitchovi... strašně po něm toužím! Jen si to představ! Kdyby k tomu došlo! Mohla bych odsud a nikomu bych nepřekážela... *Od rohu přichází Stanley, má špičku.*
- STANLEY *(haleká)*: Haló, Steve! Haló, Eunice! Halo, Stello! Seshora se ozvou radostné výkřiky. Z výčepu za rohem sem doléhají tóny trubky a bubnů.
- STELLA *(políbí v náhlém přivalu citu Blanche)*: Však ono k tomu dojde!
- BLANCHE *(pochybovačně)*: Myslíš?
- STELLA: Určitě! *(Odchází do kuchyně a ohlíží se na Blanche)* Určitě, holčičko, určitě... Ale teď už nepij! *(Vychází ze dveří za svým mužem a její hlas se vytrácí)* Blanche se skleničkou v ruce sklesne ochable do křesla. Eunice řičí smíchem a běží dolů po schodech. Steve skáče po schodech za ní, mečí jako kozel a pronásleduje ji až na roh. Stanley se Stellou jdou ruku v ruce za nimi a smějí se.
- Soumrak houstne. Hudba z výčepu u „Čtyř ďáblů“ hraje pomalou smutnou melodii.*
- BLANCHE: Ach, bože bože... *(Zavře oči a vějíř z palmových listů vypadne z ruky. Pak uhodí několikrát rukou do opěradla židle.)*
- Na obloze za domem se několikrát slabě zableskne. Po ulici přichází Mladík; zazvoní na zvonek. Dále.*
- Mladík rozhrne závěs u dveří. Blanche se na něj se zájmem zadívá. Ale, ale! Copak byste si přál?*
- MLADÍK: Já jdu vybírat za „Večerní hvězdu“.
- BLANCHE: Já nevěděla, že se za hvězdy vybírá.
- MLADÍK: To jsou noviny.
- BLANCHE: Vždyť já vím. To byl pokus - o vtip! Máte chuť na něco k pití?
- MLADÍK: Kdepak, mladá paní. Děkuju vám. Ve službě nemůžu.
- BLANCHE: No tak... chvíli počkejte... Ne, nemám u sebe ani cent! Já nejsem paní domu. Já jsem její sestra. Z Mississippi. Jsem taková ta chudá příbuzná, jak se o nich vždycky vypravuje.

MLADÍK: To nevadí! Já se zastavím jindy. (*Chce odejít*) *Blanche k němu kousek popojde.*

BLANCHE: Počkejte!

Mladík se plaše otočí. Blanche si zasadí cigaretu do dlouhé špičky.

Nemáte oheň? (Přejde k němu)

Sejdou se ve dveřích, které spojují obě místnosti.

MLADÍK: Jistěže. (*Vyndá zapalovač*) Vono mi to vždycky nefunguje.

BLANCHE: Podle nálady? *Zapalovač vzplane. Vida! -Děkuju vám.*

Mladík chce jít.

počkejte!

Mladík se znova otočí, je v ještě větších rozpacích.

Blanche dojde až k němu.

E - kolik je hodin?

MLADÍK: Tři čtvrtě na sedm, mladá paní.

BLANCHE: Už? Máte taky tak rád ta zdejší dlouhá deštivá odpoledne, kdy člověku hodina nepřipadá jako hodina - ale jako malý zlomek věčnosti, který drží v dlaních - a neví, co si s ním počít? (*Dotkne se jeho ramen*) Copak vy jste - eh - vůbec nezmokl?

MLADÍK: Ne, mladá paní. Já jsem se schoval.

BLANCHE: V bufetu. A dal jste si tam koktejl, vidíte?

MLADÍK: M - hm.

BLANCHE: Čokoládový?

MLADÍK: Ne, mladá paní. Višňovej.

BLANCHE (*se směje*): Višňový!

MLADÍK: Ano, višňovej koktejl.

BLANCHE: Až se mi sliny sbíhají. (*Zlehka se dotkne jeho tváře a usměje se, potom přejde ke kufru*)

MLADÍK: Tak já už musím jít...

BLANCHE (*ho zarazí*): Mládenečku!

Mladík se otočí. Blanche vyndá z kufru velký průhledný šátek a přehodí si ho kolen ramen. Nastane pauza, během níž slyšíme „černé piano“, které hraje po celou scénu až do začátku další. Mladík si odkašle a podívá se toužebně ke dveřím. Mládenečku! Mládenečku! Mladíčku, mládenče! Jestlipak vám už někdo řek, že vypadáte jako nějaký mladý princ z Tisíce a jedné noci?

Mladík se rozpačitě zasměje a stojí tam jako stydlivé dítě. Blanche k němu tiše promlouvá. No ano, vypadáte, vy moje jehňátko. Pojdte sem, ať vás můžu políbit, jenom jednou, jenom jednu něžňounkou, sladounkou pusinku! (Aniž čeká na jeho souhlas, rychle k němu přejde a přitiskne své rty na jeho) A teď utíkej! Honem! Já bych si tě tady ráda nechala, ale musím být hodná holčička - a nechat dětičky na pokoji. Mladík na ni chvíli civí. Blanche mu otevře dveře. Mladík oči navrch hlavy, sestupuje po schodech a Blanche mu pošle rukou polibek. Když zajde, stojí ještě chvíli zasněně přede dveřmi. Pak se na rohu objeví Mitch s kyticí růží.

BLANCHE (*vesele*): Kdopak to k nám jde? Můj růžový kavalír! Nejdřív pěknou poklonu... a pak nabídněte květiny své dámě! Óóóó! - Mercíiii! (*Podívá se přes kytici na Mitche a koketně přitiskne kytici k ústům*) Mitch se na ni plaše usměje.

Konec pátého obrazu

ŠESTÝ OBRAZ

Tentýž večer, dvě hodiny po půlnoci. Je vidět vnější stranu domu. Vejde Blanche s Mitchem. V hlase i v chování Blanche je patrná naprostá vyčerpanost, jakou zná jenom neurotický člověk. Mitch vypadá normálně, aleje trochu sklíčený. Vyšli si pravděpodobně do zábavního parku u jezera Pontchartrain, protože Mitch drží v ruce hlavou dolů sádrovou sošku Mae Westové, jednu z těch cen, jaké se vyhrávají na střelnicích a podobných pouťových atrakcích.

BLANCHE (se zastaví zemdleně na schodech): Tak tedy...

Mitch se rozpačitě zasměje.

Tak tedy...

MITCH: Už je asi hrozně pozdě, - musíte být unavená.

BLANCHE: Na ulici už není ani ten prodáváč placek a ten přece odchází vždycky až poslední.

Mitch se znova rozpačitě zasměje.

Jak se dostanete domů?

MITCH: Dojdu na Bourbonský bulvár a tam chytnu nějakou noční tramvaj.

BLANCHE (se nevesele zasměje): Copak se ta tramvaj do stanice Touha plahočí po kolejích i v těchto hodinách?

MITCH (sklíčeně): Obávám se, že jste se dneska večer moc nepobavila, Blanche.

BLANCHE: Zkazila jsem vám večer.

MITCH: Ne, ne, nezkazila, ale měl jsem pořád pocit, že se mnou není žádná velká zábava.

BLANCHE: Prostě jsem se do toho nějak nemohla dostat, no! Snad nikdy v životě jsem se tolik nesnažila, abych byla veselá, a tak žalostně jsem to zpackala. Snahu jsem měla na jedničku, - snažila jsem se ze všech sil.

MITCH: A proč jste se snažila, když jste neměla náladu, Blanche?

BLANCHE: Byla jsem poslušná zákonů přírody.

MITCH: Jakých?

BLANCHE: Například zákona, který říká, že buďto dáma baví svého pána, - nebo je po parádě! Prosím vás, nepokusil byste se najít v mé kabelce klíč? Já mám strašně nešikovné ruce, když jsem unavená!

MITCH (se hrabe v její kabelce): Je to voň?

BLANCHE: Ne, můj milý, to je klíč od mého kufru, který budu muset už brzy začít balit.

MITCH: To už jako chcete odjet?

BLANCHE: To víte, ryba a host...

MITCH: Je to tenhle? *Hudba zmlkne.*

BLANCHE: Heureka! Odemkněte dveře, můj milý, já se zatím naposled rozhlídnu po obloze. (*Opře se o zábradlí*) Mitch odemkne dveře a rozpačitě se postaví za ni. Hledám, kde jsou Plejády, kde je těch Sedmero sester, ale děvčátka dneska zřejmě zůstala doma. I ba ne, nezůstala, támhle jsou! Hodné holčičky! Byly někde hrát bridž a teď jdou pěkně pohromadě domů... Už jste otevřel ty dveře? Hodnej chlapeček! Vy už asi - chcete jít... *Mitch přešlápne a zakašle.*

MITCH: Směl bych vás - eh - políbit - na dobrou noc?

BLANCHE: Proč mě vždycky žádáte o dovolení?

MITCH: Když já nevím, jestli chcete, nebo ne.

- BLANCHE: A nač ty pochybnosti?
- MITCH: Když jsme si tuhle večer vyjeli k jezeru a já vás tam políbil, tak jste...
- BLANCHE: Já přece neprotestovala proti tomu polibku, můj milý! Z toho políbení jsem měla velkou radost. To byla ta druhá - malá - důvěrnost, proti které jsem byla nucena se ohradit... Ne že bych byla pohoršená! Ani za mák! Abych vám řekla pravdu, mně to dokonce lichotilo, že po mně - toužíte! Jenže víte stejně dobře jako já, můj milý, že svobodné děvče, které nikoho na světě nemá, musí držet své city na uzdě, - jinak se octne na scestí!
- MITCH (*s vážnou tváří*): Na scestí?
- BLANCHE: Vy jste možná zvyklý na dívky, které to vítají, na dívky, které se octnou na scestí hned při první schůzce!
- MITCH: Mně se líbíte taková, jaká jste, protože jsem za celej svůj - za celou svou zkušenost - nepoznal nikoho, jako jste vy! *Blanche se na něj vážně podívá; potom se dá do smíchu; pak si zakryje ústa rukou.* Vy se mi smějete?
- BLANCHE: Co vás vede, můj milý. Ale pán a paní domu se ještě nevrátili, tak pojďte dál. Dáme si luček na dobrou noc. Necháme zhasnuto. Co tomu říkáte?
- MITCH: Když chcete...
- Blanche jde napřed do kuchyně. Exteriér zmizí a v matném osvětlení se objeví obě místnosti bytu.*
- BLANCHE (*zůstane v první místnosti*): Tam vedle je to pohodlnější, - běžte dál. Ty rány, co slyšíte, dělám já, jak hledám potmě nějaké pití.
- MITCH: Vy chcete něco k pití?
- BLANCHE: Ano, ale pro vás! Tvářil jste se celý večer strašně vážně a ustaraně, a já zrovna tak; oba jsme se tvářili strašně vážně a ustaraně, a tak bych - na těch pár zbývajících okamžiků naší společné cesty životem - chtěla vytvořit atmosféru - Joie de vivre! Zapálím svíčku.
- MITCH: Tak dobře.
- BLANCHE: Budeme se chovat jako praví bohémové. Budeme dělat, že sedíme v nějaké umělecké kavárničce na levém břehu Seiny! (*Zapálí oharek svíčky a zastrčí ho do láhve*) Je suis la dame aux camellias! Vous êtes -Armand! Umíte francouzsky?
- MITCH (*zasmušile*): Ne, já...
- BLANCHE: Voulez - vous coucher avec moi ce soir? Vous ne comprenez pas? Ah, quelle dommage! - Chci říct, že mám štěstí,... tady jsem našla něco k pití! Právě tak na dvě porce, můj milý, nezbyde ani kapka...
- MITCH (*zasmušile*): To jsem rád.
- Blanche vejde do ložnice, v ruce whisky a svíčku.*
- BLANCHE: Posad'te se! Pročpak si nesundáte kabát a ne-rozepnete límeček?
- MITCH: Nechám si ho radši na sobě.
- BLANCHE: Ne, ne, jen si udělejte pohodlí.
- MITCH: Když já se stydím za to, jak se potím. Mám košili úplně přilepenou na tělo.
- BLANCHE: Pocení je zdravé. Kdyby se lidé nepotili, tak by bylo v pěti minutách po nich. (*Vezme od něho kabát*) Máte hezký kabát. Co je to za látku?
- MITCH: Říká se tomu alpaka.
- BLANCHE: Aha, alpaka.
- MITCH: Tohle je taková úplně lehoučká alpaka.
- BLANCHE: Aha, lehoučká alpaka.
- MITCH: Já nerad nosím plátěný sako, ani v létě, poněvadž ho vždycky propotím.
- BLANCHE: Aha.

- MITCH: A nevypadá to na mně dobře. Mužský se silnější postavou si musejí dávat pozor, aby nenesli něco, v čem by vypadali moc nemotorně.
- BLANCHE: Vy přece nejste nijak silný.
- MITCH: Vám se nezdá?
- BLANCHE: Nejste žádný skleníkový typ. Máte silnou konstrukci a majestátní postavu.
- MITCH: Děkuju vám. Vloni vo Vánocích mě přijali do neworleánského atletického klubu.
- BLANCHE: No ne!
- MITCH: Byl to ten nejkrásnější dárek, co jsem kdy dostal. Cvičím se tam ve vzpírání a plavu a udržuju se v kondici. Než jsem tam vstoupil, tak mi už začínaly povolovat břišní svaly, ale teď už mám zas břicho tvrdý. Tak tvrdý, že když mi ňákej chlap dá ránu do břicha, tak mě to ani nezabolí. Zkuste mi dát ránu! No? Jen do toho! Zkuste! *Blanche ho trochu štouchne.*
- BLANCHE: Jemináčku! *(Dá si ruku na prsa)*
- MITCH: Hádejte, kolik vážím?
- BLANCHE: Jistě moc neprohádám, když řeknu - osmdesát.
- MITCH: To musíte hádat lip.
- BLANCHE: Míň?
- MITCH: Ne. Víc.
- BLANCHE: No - jste velký, a tak už na sobě nějaké to kilo snesete a nemusíte přitom vypadat nemotorně.
- MITCH: Vážím devadesát pět kilo a měřím 187 cm; v ponožkách - bez bot. A těch devadesát pět vážím úplně nahej.
- BLANCHE: Prokristapána, no ne! To aby se vás člověk zrovna bál!
- MITCH *(v rozpacích)*: Moje váha není zrovna zajímavý téma. *(Chvilí váhá)* A co vy?
- BLANCHE: Kolik vážím?
- MITCH: Ano.
- BLANCHE: Hádejte.
- MITCH: Můžu si vás potěžkat?
- BLANCHE: Vy Samsone! Jen si mě potěžkejte!
Mitch se postaví za ní, chytne ji v pase a zvedne jakoby nic do výšky.
Tak co?
- MITCH: Jste lehká jako pírko.
- BLANCHE: Ha-ha!
Mitch ji postaví, ale ještě pořád ji drží v pase.
(Blanche řekne upejpavě) Už mě můžete pustit.
- MITCH: Cože?
- BLANCHE *(vesele)*: Povídám, že už mě nemusíte držet, vážený pane.
Mitch ji neobratně obejme; v hlase Blanche se ozve lehké pokárání.
Ale Mitchi! To, že Stella se Stanleyem nejsou doma, ještě neznamená, že se nemáte chovat jako džentlmen.
- MITCH: Kdybych překročil meze slušnosti, tak mi dejte okamžitě pohlavek.
- BLANCHE: To nebude zapotřebí. Vy jste rozený džentlmen, jeden z mála, kteří ještě na světě zbývají. Jenom bych nechtěla, abyste si o mně myslel, že jsem nějaká nepřístupná, staropanenská učitelka nebo něco podobného, já jenom zkrátka...
- MITCH: Co?

- BLANCHE: Asi mám prostě - staromódní názory! (*Obrátí oči k nebi, protože ví, že jí Mitch nevidí do obličeje*) Mitch jde k hlavním dveřím. Nastane dost dlouhá pauza. Blanche si povzdychne a Mitch rozpačitě zakaše.
- MITCH (*po chvíli*): Kdepak je Stella se Stanleyem?
- BLANCHE: Někam si vyrazili. S Hubbellovýma odshora.
- MITCH: A kam šli?
- BLANCHE: Mám dojem, že měli v plánu noční program ve varieté.
- MITCH: Jednou bysme si měli vyrazit - všichni společně.
- BLANCHE: Kdepak. To by nebyl dobrý nápad.
- MITCH: Pročpak ne?
- BLANCHE: Vy jste se Stanleyem už dlouho kamarádi?
- MITCH: Sloužili jsme spolu u dvěstějednačtyřicátýho.
- BLANCHE: On asi před vámi nemá žádná tajemství, vidíte?
- MITCH: Bodejť by jo.
- BLANCHE: Mluvil s vámi o mně?
- MITCH: No - ani ne.
- BLANCHE: Podle tónu, jakým to říkáte, zřejmě mluvil.
- MITCH: Ne, moc mi toho neřek.
- BLANCHE: Jenže jde o to, co vám řek. Co myslíte, jaký má ke mně Stanley vztah?
- MITCH: Proč vás to zajímá?
- BLANCHE: No...
- MITCH: Vy s ním nevycházíte dobře?
- BLANCHE: Co byste řek vy?
- MITCH: Já bych řek, že vám asi moc nerozumí.
- BLANCHE: To je velice mírně řečeno. Kdyby nebylo toho, že Stella čeká dítě, tak bych to tady prostě nevydržela.
- MITCH: Copak se k vám nechová pěkně?
- BLANCHE: Je nesnesitelně hrubý. Dělá, co může, aby mě urážel.
- MITCH: Jakým způsobem?
- BLANCHE: Všemi způsoby, jakými to jde.
- MITCH: To mě překvapuje.
- BLANCHE: Skutečně?
- MITCH: Já - já totiž nechápu, jak se k vám může někdo chovat hrubě.
- BLANCHE: Pro mě je to tady utrpení. Víte, člověk tady nemá ani trochu soukromí. Tyhle dvě místnosti jsou od sebe oddělené jenom tím závěsem. A on se večer špacíruje po bytě jenom ve spodním prádle. A pořád mu musím říkat, aby si zavíral dveře od koupelny. Taková nevychovanost není přece nutná! Vy se asi divíte, proč neodjedu. Řeknu vám to tedy upřímně. Učitelský plat stačí právě tak na holé živobytí. Za minulý rok jsem neušetřila ani cent. A tak jsem byla nucena jet na léto sem. Proto musím snášet společnost manžela mé sestry. A on zase musí snášet společnost mou, a ta mu není zrovna po chuti, jak se zdá... Nepovídejte mi, že vám neříkal, jak mě nenávidí!
- MITCH: To bych neřek, že vás nenávidí.
- BLANCHE: Nenávidí mě. Proč by mě jinak urážel? V tom okamžiku, kdy jsem ho poprvé spatřila, jsem si řekla: „Tehle člověk bude mým katem! Tehle člověk mě zničí, ledaže...”
- MITCH: Blanche...
- BLANCHE: Copak, Mitchi?

- MITCH: Můžu se vás na něco zeptat?
- BLANCHE: Ano. Na co?
- MITCH: Kolik je vám roků?
Blanche udělá nervózní gesto.
- BLANCHE: Proč to chcete vědět?
- MITCH: Protože jsem o vás mluvil s maminkou a ona se mě zeptala: „Kolikpak je té Blanche?“, - a já to nevěděl.
Delší pauza.
- BLANCHE: Vy jste o mně mluvil s maminkou?
- MITCH: Ano.
- BLANCHE: Proč?
- MITCH: Říkal jsem jí, jaká jste milá a jak se mi líbíte.
- BLANCHE: Myslel jste to vážně?
- MITCH: Však vy to dobře víte.
- BLANCHE: A proč chtěla vaše maminka vědět, kolik mi je?
- MITCH: Ona je nemocná.
- BLANCHE: To je mi líto. Něco vážného?
- MITCH: Nebude už dlouho žít. Možná že jenom pár měsíců.
- BLANCHE: Ach.
- MITCH: A trápí ji, že ještě nejsem usazenej.
- BLANCHE: Aha.
- MITCH: Byla by ráda, kdybych byl usazenej dřív, než... *(Mluví chraptivým hlasem a dvakrát si odkašle, nervózně přešlapuje, zastrkuje a zase vytahuje ruce z kapes)*
- BLANCHE: Vy ji máte moc rád, vidíte?
- MITCH: Ano.
- BLANCHE: Já bych řekla, že jste schopen opravdu hlubokých citů. Budete si asi připadat osamělý, až vás opustí, vidíte?
Mitch si odkašle a přikývne.
Já to znám.
- MITCH: Co je to být osamělý?
- BLANCHE: I já měla kdysi bytost, kterou jsem milovala a kterou jsem ztratila.
- MITCH: Umřela?
Blanche přejde k oknu, sedne si na rám a dívá se ven; pak si nalije ještě jednu skleničku.
Byl to nějaký muž?
- BLANCHE: Byl to jeden chlapec... Byla jsem tehdy mladičké děvčátko a on byl ještě chlapec. Bylo mi šestnáct, když jsem objevila, co je to láska. Jedním rázem a až příliš, příliš důkladně. Svět se mi najednou proměnil, bylo to, jako kdyby někdo najednou obrátil oslepující reflektor na něco, co bylo odjakživa jen v pološeru... Ale měla jsem smůlu. Zmýlila jsem se. V tom chlapci bylo totiž něco zvláštního, jakási nervozita, jakási změkčilost a něžnost, která nebyla mužská, přestože nevypadal ani dost málo zženštile,... ale... něco tady bylo... Hledal u mě pomoc. Já nic netušila. To všechno jsem zjistila až po svatbě, až když jsme spolu utekli a když už jsme byli zase zpátky; bylo mi jasné jedině to, že jsem ho jakýmsi záhadným způsobem zklamala a že mu nejsem schopná poskytnout pomoc, kterou ode mě potřebuje, ale o které se mnou nikdy nedokázal promluvit. Sesouvala se mu půda pod nohama.

Křečovitě se mě držel, - jenže já ho nedokázala vytáhnout, já se propadala s ním! Nevěděla jsem to. Věděla jsem jenom, že ho nevýslovně miluju, ale že nedokážu pomoci ani jemu, ani sobě. A pak jsem na to přišla. Tím nejstrašnějším způsobem, jakým se to vůbec mohlo stát. Vstoupila jsem zničehonic do pokoje, myslela jsem, že je prázdný, ale byli tam dva lidi... ten chlapec, kterého jsem si vzala za manžela, a jeden starší pán, který byl už léta jeho přítelem...

Zvenčí je slyšet blížící se lokomotivu. Blanche si zacpe uši rukama a přikrčí se. Jak lokomotiva burácí kolem oken, osvětlí její přední světla místnost. Když hluk ustane, Blanche se pomalu napřímí a pokračuje.

Dělali jsme, že o ničem nevím. Ano, vyjeli jsme si dokonce ve třech do kasina u Měsíčního jezera, byli jsme opilí a cestou jsme se smáli.

Zdálky se slabě ozve mollová melodie polky.

Tančili jsme Varšavjanku. A najednou mě ten chlapec, který byl mým manželem, nechal stát uprostřed tance na parketu a vyběhl ze sálu. Za několik okamžiků padl výstřel.

Polka zničehonic přestane. Blanche strnule vstane. Potom se polka ozve znova v dur.

Vyběhla jsem ven, - všichni vyběhli, - všichni běželi a utvořili vyděšený hlouček kolem něčeho, co leželo na břehu jezera! Nemohla jsem se k tomu protlačit. Potom mě někdo chytil za ruku: „Nechodte tam, pojdte pryč! Nedívejte se tam!“ Nedívejte se? Na co? Pak jsem zaslechla, jak někdo říká: „Allan, Allan, ten Greyovic chlapec! Strčil si revolver do úst a stiskl, - uštěliho mu to - celou zadní část hlavy!“ (*Zapotácí se a zakryje si obličej*) Udělal to proto, - poněvadž jsem se předtím na parketu neudržela - a zničehonic - jsem mu řekla: Já vím všechno. Já jsem vás viděla! Hnušíš se mi...“ A pak ten reflektor, který ozařoval svět, náhle zhasl a od té chvíle jsem už ani na okamžik nespatriila jediné světélko, které by bylo silnější než plamen - téhle svíčky... *Mitch se rozpačitě zvedne a popojde k Blanche. Polková melodie co ozve hlasitěji. Mitch stojí vedle Blanche.*

MITCH (*ji bere pomalu do náruče*): Blanche, vy někoho potřebujete. A já taky. Mohli bychom to dát - nějak dohromady?

Blanche se na něj chvíli dívá nepřítomným pohledem. Potom se s tichým výkřikem schoulí v jeho náručí, vzlykajíc se snaží ze sebe něco vypravit, ale slova se nedostavují. Mitch ji políbí na čelo, na oči a nakonec na ústa. Polková melodie umlkne. Když pak Blanche promluví, je její hlas přerýván dlouhými, vděčnými vzlyky.

BLANCHE: Někdy... Bůh člověka vyslyší... hrozně rychle!

Konec šestého obrazu

SEDMÝ OBRAZ

Je pozdní odpoledne uprostřed září. Závěs je rozhrnutý a na stole je prostřeno k večeři na oslavu narozenin; je tam dort a květiny. Když vejde Stanley, Stella právě dokončuje výzdobu.

STANLEY: Co znamenaj ty legrácky?

STELLA: Blanche má narozeniny, miláčku.

STANLEY: Je doma?

- STELLA: V koupelně.
- STANLEY (*se opičí po Blanche*): „Přepírá si prádélko?“
- STELLA: Nejspíš.
- STANLEY: Jak dlouho už tam je?
- STELLA: Celé odpoledne.
- STANLEY (*se opičí*): Je naložená v horké vodě?“
- STELLA: No.
- STANLEY: Je čtyřicet ve stínu a vona je naložená v horký vodě!
- STELLA: Říká, že jí bude aspoň večer chladněj.
- STANLEY: A ty lítáš pro kokakolu, co? A servíruješ ji Jejímu Veličenstvu do vany, co?
Stella pokrčí rameny.
Posad' se na moment.
- STELLA: Ale já mám práci, Stanley.
- STANLEY: Posad' se, povídám! Dověděl jsem se, co je to za ptáčka, ta tvoje sestřička!
- STELLA: Přestaň se do ní pořád navážet, Stanley.
- STANLEY: A tahle ženská bude vo mně říkat, že jsem vulgární!
- STELLA: V poslední době se jí snažíš dělat všechno na potvoru, Stanley. Blanche je citlivá a pak - nesmíš zapomínat, že jsme vyrůstaly v docela jiných poměrech než ty.
- STANLEY: To už jsem slyšel. To se mi vopakuje do vomr-zení! Jestlipak víš, že nás tady krmila samejma lžima?
- STELLA: Ne, to nevím, ale...
- STANLEY: Už je to tak. Ale teď se to všechno proláklo! Dověděl jsem se pěkný věci!
- STELLA: Jaký - věci?
- STANLEY: Věci, na který jsem měl už dávno podezření. Ale teď mám na to důkazy z naprosto hodnověrejných pramenů - který jsem si vověřil! *Blanche si v koupelně zpívá populární sentimentální píseň, která tvoří kontrapunkt k Stanleyho řeči.*
- STELLA (*Stanleymu*): Nemluv tak hlasitě!
- STANLEY: Chm! To máme pěknýho ptáčka - zpěváčka!
- STELLA: Tak už se, prosím tě, uklidni a řekni mi, cos podle tebe vlastně o Blanche zjistil.
- STANLEY: Lež číslo jedna je to, že ze sebe dělá takovou fajnovku. Kdybys věděla, s jakejma fórama šla na Mitche. Dyť voň žil v domnění, že za sebou nemá víc než nějakou tu pusu! Jenže naše milá Blanche není zase takový lilium! Ha-ha! To je mi pěkný lilium!
- STELLA: Kdo ti o ní co říkal?
- STANLEY: Náš nákupčí jezdí už léta do Laurelu a moc dobře ji zná. Tu zná celej Laurel! Ta je po Laurelu proslavená stejně jako prezident Spojenejch států! S tou výjimkou, že tam nemá žádný přívržence! Ten náš nákupčí nocovává v hotelu, kerej se jmenuje „U Labutě“.
- BLANCHE (*zpívá si rozmrně*):
I ten měsíček z papíru,
s oblohou z hadrů sešitou
v pravé nebe se změní,
když uvěříš v lásku mou.
- STELLA: A co s tím má ten hotel společného?
- STANLEY: Vona tam totiž taky bydlela.
- STELLA: Blanche přece žila v Belle Révé.

- STANLEY:** Tohle všechno se stalo až v době, když už jí ten váš domov roztál v ty její běloučké dlaničky! Přestěhovala se potom k „Labuti“. Do hotelu druhého řádu, ve kterém má host tu vejhodu, že se mu nikdo neplete do jeho soukromých styků! Hotel „U Labutě“ je zvyklej na všelijaký móresy. Jenže madam Blanche se podařilo ohromit i ředitelství tohoto hotelu. Abych ti řekl pravdu, madam Blanche je tak vohromila, že ji požádali, aby jim vrátila klíč vod pokoje - navždycky! To se stalo pár tejdnu předtím, než se vobjevila u nás.
- BLANCHE** *(si zpívá):*
I ten pouťový prstýnek
s královskou korunou plechovou
v pravé zlato se změní,
když uvěříš v lásku mou.
- STELLA:** To jsou - ubohé - lži!
- STANLEY:** Chápu, že ses z toho celá pryč. Malovala ti tady straky na vrbě. Zrovna tak jako Mitchovi!
- STELLA:** To jsou všechno pusté výmysly! Na tom není ani slovíčko pravdy a kdybych byla mužskej a tohle individuum si trouflo říkat takové výmysly v mé přítomnosti...
- BLANCHE** *(zpívá):*
Bez lásky tvé svět
je pouhé mámení,
však láska tvá mé trápení
v štěstí promění.
- STANLEY:** Dyť ti povídám, holčičko, že jsem si všecky ty v historky důkladně vověřil! Alepočkej, až ti to dopovím. Madam Blanche měla tu smůlu, že už jí v Kautelu na její špeky nikdo neskákal! Po dvou nebo po třech schůzkách ji každéj prokouk a pustil ji k vodě; tak přesedlala na jinýho a začala stejná písnička, stejnej tyátr a stejnej humbuk! Jenže v takovém malým městě nemůže tohle pokračovat donekonečna. A tak se z ní časem stala místní figurka; s tím rozdílem, že ji lidi ne považovali jenom za nějakou podivínku, ale přímo za blázna - za cvoka!
- Stella sebou zděšeně trhne.*
A v posledních dvou letech se jí každéj vyhejbal jako čert kříži. Proto zavítala Její Milost k nám a proto nám tady sehrává ten svůj tyátr, - protože jí starosta jemně naznačil, aby koukala vypadnout z města! A jestlipak víš, že blízko Laurelu je vojenský středisko a že příbytek tvý sestřičky bylo místo, který měli vojáci zakázaný navštěvovat?
- BLANCHE:** I ten měsíček z papíru, s oblohou z hadrů sešitou, v pravé nebe se změní, když uvěříš v lásku mou.
- STANLEY:** Tak tohle bylo k ty přejemnělý nóbl slečně. Čímž jsem se dostal ke lži číslo dvě.
- STELLA:** Já už nechci nic slyšet!
- STANLEY:** Milá Blanche se už na tu svou školu nevrátí! Jsem dokonce ochotnej se s tebou vsadit, že na to ani nepomejšlela, že by se kdy vrátila do Laurelu! Vona totiž nevodešla ze školy jenom na čas, kvůli nervům! Houby s voctem! Nic takovýho. Voni ji totiž z toho gymnázia vyrazili ještě před koncem školního roku - a ani ti nemám chuť říct proč. Kvůli jednomu sedmnáctiletýmu klukovi, - s kterým se zapletla!
- BLANCHE** *(zpívá):* Vždyť i pouťový prstýnek s královskou korunou plechovou...
V koupelně teče plným proudem vodu; je slyšet zajímavé výkřiky a výbuchy smíchu, jako když dovádí dítě.

- STELLA: Mně už se z toho obrací žaludek!
- STANLEY: Otec toho kluka se to dověděl a zašel si za ředitelem gymnázia. Páni inženýři, moct tak bejt v ty kanceláři, když si madam Blanche zavolali na kobereček! Moct se tak dívat, jak se z toho snaží vykroutit! Jenomže tentokrát ji měli bezpečně v hrsti a milá Blanche věděla, že má po merendě! Řekli jí, že by udělala dobře, kdyby se povohlídla po nějakým novým působišti! Tak, tak! Byla vlastně úředně vyhoštěna z města! *Dveře koupelny se otevřou. Blanche vystrčí hlavu, kolem které má ovázaný ručník.*
- BLANCHE: Stello!
- STELLA *(chabě)*: Ano?
- BLANCHE: Dej mi ještě jeden ručník na vlasy. Já jsem si je umyla.
- STELLA: Ano, Blanche. *(Jako omámená jde s ručníkem z kuchyně ke dveřím koupelny)*
- BLANCHE: Co je ti, holčičko?
- STELLA: Mně? Proč?
- BLANCHE: Že se tak divně tváříš!
- STELLA: Ale... *(pokouší se o smích)*... asi jsem trochu unavená!
- BLANCHE: Tak se taky vykoupej, až já vylezu.
- STANLEY *(volá z kuchyně)*: A kdy to bude?
- BLANCHE: Ozbrojte své srdce trpělivostí! Už to nebude trvat dlouho!
- STANLEY: Mně nejde vo srdce, mně jde vo ledviny! *Blanche bouchne dveřmi. Stanley se drsně zasměje. Stella se pomalu vrací do kuchyně. Tak co tomu všemu říkáš?*
- STELLA: Já těm historkám nevěřím a myslím, že je to od toho vašeho nákupčího lumpárna a sprostota, že něco takového tvrdí. Možná, že je na tom, co říká, něco pravdy. Blanche má určité povahové rysy, které na ní nemám ráda - a které našim doma působily zármutek. Blanche byla totiž odjakživa - lehkomyšlná!
- STANLEY: Lehkomyšlná!
- STELLA: Když byla ještě úplně mladá, tak se provdala za jednoho chlapce - psal básně... Byl to ohromně hezký chlapec. Říct, že ho Blanche milovala, to je málo, ona doslova uctívala půdu pod jeho nohama! Zbožňovala ho a div že ho nepokládala za nějakou nadpřirozenou bytost! Ale pak přišla na to, že...
- STANLEY: Na co?
- STELLA: Že ten krásný a nadaný mladý muž je úchylný. Jestlipak ti ten tvůj nákupčí dodal i tuhle informaci?
- STANLEY: My jsme se bavili jenom vo událostech z poslední doby. A tohle se muselo stát už hodně dávno...
- STELLA: Ano, to už je hodně dávno...
Stanley přistoupí ke Stelle, položí jí ruce na ramena. Stella se mu jemně vymkne a začne mechanicky zastrkávat do dortu svíčky.
- STANLEY: Kolik dáváš na ten dort svíček?
- STELLA: U pětadvacáté toho nechám.
- STANLEY: Má někdo přijít?
- STELLA: Pozvali jsme Mitche na dort a na zmrzlinu. *Stanley je najednou poněkud nesvůj. Zapálí si další cigaretu od té, kterou právě dokouřil.*
- STANLEY: Bejt várna, tak bych Mitche dneska nečekal. *Stella se přestane zabývat svíčkami a pomalu se ohlédne na Stanleyho.*
- STELLA: Proč?

- STANLEY:** Mitch je můj kamarád. Byli jsme spolu na vojně - u dvěstěčtyřicátého prvního ženijního. Děláme ve stejném podniku a teď jsme dokonce ve stejném kuželkářském mužstvu. Copak myslíš, že bych se mu moh podívat do vočí, kdybych...
- STELLA:** Stanley Kowalski, tys mu - tys mu opakoval všechno to, co ti ten...?
- STANLEY:** To si piš, že jsem mu to řek! Dělal bych si do konce svého života svědomí, kdybych do toho nechal svého nejlepšího přítele spadnout a nevaroval ho!
- STELLA:** A Mitch se s ní chce rozejít?
- STANLEY:** Ty by si se s ní nerozešla, kdybys...?
- STELLA:** Já se tě ptám, jestli se s ní Mitch chce rozejít? *Hlas Blanche zazní znova jásavě jako zvon.*
- BLANCHE** *(zpívá):* V pravé zlato se změní, když uvěříš v lásku mou.
- STANLEY:** No, rozejít se s ní snad zrovna nechce, - jenom teď ví, s kým má tu čest!
- STELLA:** Stanley, ona si myslela, že Mitch, - že si ji Mitch -chtěl vzít! A já jsem v to taky doufala.
- STANLEY:** Tak to teda nechce. Možná že chtěl, ale přece neskočí do kádě, kde se to hemží žralokama...! *(Vstane)* Blanche, hergot, Blanche! Byla byste tak hodná a pustila mě do my koupelny?!
- BLANCHE:** Ale zajisté, vážený pane! Můžete ještě minutku počkat, než se osuším?
- STANLEY:** Když už čekám hodinu, tak mě snad ta minutka nezabije.
- STELLA:** Tak ona ztratila zaměstnání? Co bude dělat?!
- STANLEY:** U nás nezůstane dýl než do úterka. Je ti to jasný? Pro jistotu jsem jí už koupil lístek. Na autobus!
- STELLA:** Tak předně. Blanche by nikdy autobusem nejela.
- STANLEY:** Pojede autobusem. A ráda.
- STELLA:** Ne, nepojede, Stanley. Nepojede!
- STANLEY:** Já ti říkám, že pojede! A tečka. - P.S.: Pojede v úterý!
- STELLA** *(pomalu):* Ale co si počne? Pro všechno na světě -co si jen počne?
- STANLEY:** Její budoucnost před ní leží jako na dlani.
- STELLA:** Jak to myslíš? *Blanche zpívá.*
- STANLEY:** Hej, kanárku! Zajdo! Tak už jednou vylezte z ty koupelny!
*Dveře koupelny se rozlínou a Blanche s veselým smíchem vyjde, ale když kolem ní projde Stanley, objeví se jiná tvář ustrašený výraz.
Stanley se na ni ani nepodívá, vejde do koupelny a práskne za sebou dveřmi.*
- BLANCHE** *(popadne kartáč na vlasy):* Ach, mně je tak nádherně po té dlouhé horké koupeli! Je mi tak dobře a svěže. Připadám si taková - odpočínutá!
- STELLA** *(z kuchyně smutným, nevěřícím tónem):* Vážně?
- BLANCHE** *(kartáčuje si vehementně vlasy):* Ano, opravdu, taková čerstvá! *(Zacinká sklenicí s whisky)* Když se vykoupám v horké vodě a pak si dám plnou vychlazenou skleničku, tak se hned začnu dívat na svět novými očima! *(Stojí mezi závěsem a dívá se na Stellu a pomalu si přestává kartáčovat vlasy)* Stalo se něco? Řekni!
- STELLA** *(se rychle odvrátí):* Co by se mělo stát?
- BLANCHE:** Ty lžeš! Něco se stalo! *(Dívá se ustrašeně na Stellu)*
Stella předstírá, že něco dělá na stole. Piano v dálce přejde do prudkého tanečního rytmu.

Konec sedmého obrazu

OSMÝ OBRAZ

O tři čtvrtě hodiny později. Soumrak, který se pomalu sklání za velkými okny, ještě neztratil svůj zlatý náběh. Pochodeň slunečních paprsků ozařuje ze strany velký vodní nebo naftový rezervoár stojící na prázdní prostranství směrem k obchodní čtvrti, odkud jako špičky špendlíků pronikají osvětlená okna a okenní tabulky, jež odrážejí západ slunce. Všichni tři pochmurně dojírají slavnostní večeři; Stanley se mračí, Stella je smutná a celá nespává. Blanche má v napjatém obličej strnulý, nepřírozený úsměv. Čtvrté místo u stolu je neobsazené.

BLANCHE: Stanley, řekněte nám nějaký vtip! Vypravujte nám něco legračního, ať se zasmějem. Já nevím, co to s námi je, že se všichni tváříme tak vážně! Je to snad proto, že mi můj kavalír nepřišel na schůzku? *Stella se slabě zasměje.* To se stalo poprvé za celou mou zkušenost, - a já mám hezkou řádku těch nejrůznějších zkušeností - že mi nějaký muž nepřišel na schůzku! Ha-ha! Nevím, jak se na to mám tvářit... Vypravujte nám nějakou legrační anekdotu, Stanley! Abychom se z toho dostali!

STANLEY: Já měl dojem, Blanche, že se vám moje anekdoty nelíbí.

BLANCHE: Když jsou zábavné, ale slušné, tak se mi líbí.

STANLEY: Neznám žádnou, která by odpovídala vašemu jemnému vkusu.

BLANCHE: Tak budu vypravovat já.

STELLA: Ano, vypravuj, Blanche. Ty jsi přece znávala takovou spoustu krásných anekdot. *Hudba utichne.*

BLANCHE: Tak počkejme... Musím si probrat svůj repertoár! Á, už vím - já mám strašně ráda anekdoty o papoušcích! Máte taky rádi anekdoty o papoušcích? A znáte tu o té staré panně, co měla toho nevychovaného papouška? Tak tedy, jedna stará panna měla papouška, který klel jak pohan a znal víc neslušných slov než tady pan Kowalski!

STANLEY: Hm!

BLANCHE: A když ho chtěla umlčet, tak na něj neplatilo nic jiného, než že mu přehodila přes klec kus látky, aby myslel, že je noc, a usnul. A tak tedy jednoho krásného dne ta stará panna zrovna sundala papouškovi přehoz z klece a vtom uviděla, že od vrátek přichází pan farář! I rozběhla se zpátky ke kleci, znova ji honem přikryla a pak šla panu faráři otevřít. Milý papoušek byl zticha jako pěna, ani nedutal, ale zrovna v tom okamžiku, kdy se pana faráře ptala, kolik kostek cukru má rád do kávy, - papoušek přerušil svoje mlčení, uděl-lal... *(zapíská)*... a povídá: „Krucifix, to byl ale krátký den!“ *(Zakloní hlavu a zasměje se)* I Stella udělá bezvýsledný pokus, aby dala najevo veselí. Stanley nevěnuje anekdotě žádnou pozornost, ale natáhne se přes stůl, vbodne vidličku do zbývajících porce masa, popadne maso rukou a pustí se do něj.

BLANCHE: Panu Kowalskému se ta anekdota zřejmě nelíbila!

STELLA: Pan Kowalski se musí chovat jako čuně, takže mu nezbývá čas myslet na něco jiného.

STANLEY: Správně, holčičko.

STELLA: Máš hnusně zamaštěný obličej a ruce. Jdi se umejt a pak mi pomůžes sklidit ze stolu. *Stanley třískne talířem o zem.*

STANLEY: Jeden talír už máš uklizenej! (*Uchopí ji za ruku*) Ještě jednou se vopovaž takhle se mnou mluvit! „Čuně -Polačisko - hnusnej - vulgární - umaštěnej!“ - Máte ty slovíčka s tou tvou sestrou trochu moc často na jazyku! Co si to vy dvě vo sobě vlastně myslíte? Že jste náky královny? Nezapomeňte, co říkal senátor Huey Long: „Každý muž je králem!“ - A tady jsem králem já, tak na to nezapomínejte! (*Praští o zem šálkem a talířkem*) Po mně už je sklizeno! Mám sklidit ještě po vás dvou? *Stella začne tiše plakat. Stanley vyjde ostentativně přede dveře a zapálí si cigaretu. Z lokálu za rohem sem doléhá hudba černošských muzikantů.*

BLANCHE: Co se stalo, když jsem byla v koupelně? Co ti to řekl, Stello?

STELLA: Nic, nic, nic!

BLANCHE: Určitě ti řekl něco, co se týkalo Mitche a mě! Ty víš, proč Mitch nepřišel, ale nechceš mi to říct! *Stella zoufale vrtí hlavou.* Já mu zavolám!

STELLA: Na tvém místě bych to nedělala, Blanche.

BLANCHE: Udělám to. Jdu k telefonu a zavolám ho.

STELLA (*ztrápeně*): Prosím tě, nedělej to!

BLANCHE: Musím dostat od někoho nějaké vysvětlení! (*Běží do ložnice k telefonu*)

Stella vejde na práh a vyčítavě se zadívá na svého muže. Stanley zabručí a odvrátí se od ní.

STELLA: Doufám, že ses se svým dílem spokojenej! V životě mi nedalo takovou práci, abych u večere něco spolkla, jako dneska, když jsem se musela dívat na její obličej a na tu prázdnou židli! (*Tišepláče*)

BLANCHE (*u telefonu*): Haló, prosila bych pana Mitchel-la... Ach ták... A mohla bych mu tam, prosím vás, nechat svoje číslo? Magnolia 9047. A vyřidte mu, aby určitě zavolal, že je to důležité... Ano, moc důležité... Děkuji vám. (*Zůstane stát u telefonu s nepřítomným ustrašeným výrazem*)

Stanley se pomalu otočí ke své ženě a vezme ji rozpačité do náruče.

STANLEY: Všechno bude zas dobrý, Steluš, jen co bude pryč a jen co se ti to narodí. A mezi náma dvěma to bude zase takový jako dřív. Pamatuješ, jaký to bylo dřív? Pamatuješ na ty naše noce? Víš ty, co to bude za krásu, holčičko, až zase nebudeme muset v noci dávat pozor, abysme nedělali kravál a až zase budeme moct nechat rozsvícený ty barevný světla, páč za závěsem nebude žádná sestra, která by nás mohla slyšet?! *Zeshora je slyšet sousedy, kteří se něčemu hlasitě řehťají. Stanley se zasměje. Eunice se Stevem...*

STELLA: Pojd' dovnitř. (*Vrátí se do kuchyně a začne rozsvěcovat svíčky na bílém dortu*) Blanche?

BLANCHE: Ano. (*Vrátí se z ložnice do kuchyně ke stolu*) Ach, to jsou rozkošné svíčky! Nezapaluj je, Stello!

STELLA: Jakpak by ne! *Stanley se vrátí.*

BLANCHE: Měla bys je schovat, až budeš slavit narozeniny svého děťátka. Ach, kdyby mu tak ty svíčky ozařovaly cestu životem a kdyby mu tak očička zářila jako svíčky, jako dvě modré svíčky, které hoří na bílém dortu!

STANLEY (*si sedá*): To je mi náky poezie!

BLANCHE (*se na okamžik zamyšleně odmlčí*): Neměla jsem ho volat.

STELLA: Vždyť se mohlo stát ledacos.

BLANCHE: Tady neexistuje žádná omluva, Stello. Nemám zapotřebí nechat se urážet. Nejsem žádná „hej, počkej“!

STANLEY: Herdek, tady je ale hic vod ty páry z koupelny!

BLANCHE: Už jsem se vám za to omlouvala třikrát. *Piano zmlkne.* Musím brát horké koupele kvůli nervům. Říká se tomu vodoléčba. To se ví,

takové zdravé Polačisko, jako jste vy, které nervy vůbec nemá, si nedovede představit, co to je, když je člověku úzko!

STANLEY: Já nejsem žádný Polačisko! Lidi z Polska jsou Poláci a žádný Polačiska! A kromě toho jsem stoprocentní Američan a narodil jsem se a byl jsem vychovanej v nejohromnější zemi na světě a jsem na to sakra pyšnej, tak si koukejte to Polačisko nechat! *Zazvoní telefon. Blanche dychtivě vstane.*

BLANCHE: To bude bezpochyby pro mě.

STANLEY: Vo tom pochybuju. Jen si zase sedněte. *(Beze spěchu přejde k telefonu)* Haló?! Jo, jsem. Těbůh, Mácu! *(Opře se o stěnu a dívá se s despektem na Blanche)* Blanche s vystrašeným pohledem klesne zpátky do židle. Stella se k ní nakloní a jemně jí položí ruku na rameno.

BLANCHE: Prosím tě, nech mě! Co je ti? Proč se na mě díváš tím útrpným pohledem?

STANLEY *(zařve):* Ticho tam! - Vona mi tady do toho huláká jedna ženská. - Tak pokračuj, Mácu. U Rileyho? To ne, u Rileyho kuželky nehraju. Trošku jsem se s ním minulej tejden chyt. Snad jsem kapitán, ne? Tak fajn, nejde se k Rileymu, jde se koulet do West Sidu nebo do Gala! Tak fajn! Těbůh! *(Zavěsí a vrátí se ke stolu)* Blanche se ze všech sil snaží ovládnout. Rychle upíjí vodu ze sklenice. Stanley se na ni nepodívá, ale sáhne do kapsy a pak pomalu, s falešnou srdečností řekne: Milá švagrová, já jsem vám přines k vašim narozeninám malou pozornost!

BLANCHE *(rychle):* Vážně? Ale, Stanley, já nic nečekala! Já -já nevím, proč Stella vlastně moje narozeniny slaví! Já bych na ně nějraději vůbec zapoměla, - když už mi je těch - sedmadvacet! To víte, - věk, to je téma, o kterém by člověk nějraději - pomlčel!

STANLEY: Sedmadvacet?

BLANCHE *(rychle):* A co to je? To je něco pro mě? Stanley jí podává malou obálku.

STANLEY: Ano. Doufám, že se vám to bude líbit!

BLANCHE: Ale - ale - ale to je...

STANLEY: Lístek! Zpátky do Laurelu! Autobusem! Na úterý! *Do místnosti tiše vnikne melodie Varšavjanky a nepřestává znít. Stella prudce vstane a otočí se zády. Blanche se pokusí o úsměv. Potom o smích. Pak se obou pokusů vzdá, vyskočí od stolu a běží do vedlejší místnosti. Chytí se za hrdlo a odběhne do koupelny. Je slyšet kašlán a dávení. A je to!!!*

STELLA: Tos neměl dělat.

STANLEY: Jenom si vzpomeň, co jsem všechno musel spolykat já vod ní!

STELLA: Tos neměl dělat. - Takhle krutě se nechováme k člověku, kterej je tak opuštěnej!

STANLEY: K takovému jehňátku bezbrannému, že jo?

STELLA: Ano. Tys neznal Blanche jako mladou holku. Nebylo na světě člověka, který by byl něžnější a důvěřivější! Ale lidi, jako jsi ty, toho zneužívali a to ji změnilo! Stanley přejde do ložnice, stáhne ze sebe košili a obléká se do lesklé hedvábné košile na kuželky. Stella jde za ním. Snad si nemyslíš, že pudeš hrát kuželky?

STANLEY: Co by ne?

STELLA: Na žádný kuželky nepudeš! *(Chytího za košili)* Pročs jí to proved?

STANLEY: Já nikomu nic neproved. Pusť tu košili. Roztrhlaš mi ji.

STELLA: Já chci vědět proč! Řekni mi proč!

STANLEY: Když jsme se spolu poznali, tak jsem se ti zdál ordinérní. V toms teda měla pravdu, holčičko. Byl jsem ordinérní jak zákon káže. Tys mi ukázala fotku toho domu s bílejma sloupama. Jenže já tě z těch sloupů sundal dolů, a jak se ti to pak při těch našich barevnejch světlech líbilo! Copak jsme spolu

nebyli šťastný, copak to všechno nebylo ólrajt, dokud se tady nezjevila vona?!

Stella udělá malý pohyb. Její pohled se najednou obrátí dovnitř, jako by v ní nějaký hlas zavolal její jméno. Vyjde pomalým, šouravým krokem z ložnice do kuchyně, po cestě odpočívá, chytí se za opěradlo židle, odpočne si a pak, jako by naslouchala, s pohledem upřeným do prázdna, se opře o roh stolu. Stanley mu, který si dooblékává košili, její chování ujde.

Copak jsme nebyli spolu šťastný? Copak to nebylo všechno ólrajt? Dokavad' se tady nezjevila vona? Fajnovka s nosem nahoru, kerá mě přirovnává k vopici? (*Náhle si všimne změny, která se stala se Stellou*)

Co je ti, Steluš? (*Přejde k ní*)

STELLA

(*klidně*): Odvez mě do nemocnice.

Stanley už je u ní, podpírají a jak vycházejí, říkají nějaká nesrozumitelná, nezřetelná slova.

Konec osmého obrazu

DEVÁTÝ OBRAZ

Tentýž večer o něco později. Blanche sedí strnule v ložnici, skrčená v křesle, které má nový potah se zelenými a bílými šikmými pruhy. Blanche má na sobě svůj nachový saténový župan. Na stolku vedle křesla je láhev s alkoholem a sklenička. Slyšíme rychlou, horečnatou polkovou melodii - Varšavjanku. Je to melodie, která Blanche zní v uších; pije proto, aby ji odehnala, i proto, že cítí blížíci se pohromu; zdá se, že si pro sebe šeptá slova písně. Před ní stojí elektrický ventilátor, který se otáčí ze strany na stranu. Od rohu přichází Mitch v pracovních šatech; má na sobě modrákovou kombinézu. Je neoholený. Vyleze po schodech ke dveřím a zazvoní. Blanche se vyděsí.

BLANCHE: Kdo je to, prosím?

MITCH (*chraptivě*): Já, Mitch. Polková melodie utichne.

BLANCHE: Mitchi! - Okamžik! (*Začne ztřeštěně pobíhat, schová láhev do přístěnku, sehne se k zrcadlu, přetře si obličej kolínskou a přepudruje se. Pobíhá po místnosti a je tak rozčilená, že slyšíme její dech. Konečně se rozběhne ke kuchyňským dveřím a otevře Mitchovi*)

Mitchi! Ani bych vás neměla pouštět dál, po tom, jak jste se ke mně dnes večer zachoval! Něco tak absolutně nerytířského! Ale budte mi přesto vítán, spanilý jinochu! (*Nabídne mu rty*)

Mitch to ignoruje o protáhne se těsně kolem ní do bytu a hrne se do ložnice. Blanche se za ním se strachem dívá.

No ne, jako bych byla vzduch! A ten nezvyklý úbor! Vždyť vy nejste ani oholení! To je vůči dámě neodpustitelná urážka. Ale já vám odpouštím. Odpouštím vám, protože je mi hned lip, jak vás vidím. Váš příchod zarazil tu polkovou melodii, co se mi honí hlavou! Už se vám někdy něco honilo hlavou? No, to se ví, že ne, vy můj zamlklý medvídku, kdepak by se vám honilo něco ošklivého hlavou! (*Mluví bez přestání a přitom jde za ním*) *Mitch se na ni upřeně dívá. Je vidět, že si dal cestou nějakou tu skleničku.*

MITCH: Je nutný, aby byl zapnutej ten vějíř?

BLANCHE: Ne!

MITCH: Já nemám vějíře rád.

- BLANCHE: Tak ho vypneme, miláčku. Já si na ně nijak nepotrpím! *(Stiskne vypínač)* Ventilátor se pomalu přestává kývat. Když si Mitch kecne na postel v ložnici a zapálí cigaretu, Blanche si rozpačitě odkašle.
- Ani nevím, jestli je tady něco k pití. Ještě jsem po ničem nepátrala.
- MITCH: Já Stanleyho alkohol nechci.
- BLANCHE: To není Stanleyho. Stanleymu nepatří všechno, co tady vidíte! Některé věci v tomto domě patří vlastně mně! Jak se daří mamince? Je jí špatně?
- MITCH: Proč?
- BLANCHE: Něco není v pořádku, ale to nevádí. Nehodlám svědka podrobovat křížovému výslechu. Budu prostě... *(neurčitým pohybem si sáhne na čelo - polková melodie se ozve znova)* ...předstírat, že jsem na vás nezpозorovala nic neobvyklého! Zase - ta hudba...
- MITCH: Jaká hudba?
- BLANCHE: Varšavjanka! Ta polka, kterou hráli, když se Allan... Počkejte! *Je slyšet vzdálený výstřel z revolveru. Jako by se Blanche ulevilo.* Výstřel! Po tom výstřelu to vždycky přestane. Polková melodie se znova vytratí. Ano, už to přestalo.
- MITCH: Přeskakujou vám kolečka?
- BLANCHE: Jdu se podívat, co bych tak našla... *(Přejde k přístěnku, předstírá, že hledá alkohol)* Mimochodem, promiňte, že nejsem ustrojená, ale já už... vlastně nad vámi udělala kříž. Copak jste zapomněl, že jsme vás pozvali na večeří?
- MITCH: Nechtěl jsem se s váma už nikdy setkat.
- BLANCHE: Počkejte okamžik. Neslyším, co říkáte, a vy toho namluvíte tak málo, že když už něco řeknete, nechci přijít ani o jedinou slabiku... Co to vlastně - hledám? Ach, ano - alkohol! Zažili jsme dneska večer tolik vzrušení, že mi skutečně přeskakují kolečka! *(Předstírá, že právě našla láhev)* Mitch si dá nohu na postel a s opovržením se dívá na Blanche. Tady máme něco! Jižní elixír". Co to jen může být?
- MITCH: Když to nevíte, tak to asi patří Stanleymu.
- BLANCHE: Dejte tu nohu z postele. Je na ní přehoz. Vy muži si samozřejmě těchhle věcí nevšímáte. Ale co já toho tady udělala od té doby, co jsem tady!
- MITCH: To bych řekl!
- BLANCHE: Však víte, jak to tady vypadalo dřív. A podívejte se teď! Vždyť to tady vypadá skoro jako... v pokojíčku! Chtěla bych to tak udržet. Jestlipak se má tenhle nápoj s něčím míchat? Hmmm! To je to sladoučké! Je to příšerně sladké! To bude asi nějaký likér! Ano, ano, to je určitě likér! Mitch něco zavrčí. Obávám se, že vám to nebude chutnat, ale zkuste to, třeba bude!
- MITCH: Už jsem vám řekl, že jeho alkohol pít nebudu, a tím to končí. Měla byste nechat jeho pití na pokoji. Říká, že jste mu toho tady za to léto vylábala hektolitry.
- BLANCHE: No, to je prostě absurdní! Jak může něco tak absurdního tvrdit a jak můžete vy něco tak absurdního opakovat! Je pod mou úroveň, abych vám na taková ubohá obvinění vůbec odpovídala.
- MITCH: Hm.
- BLANCHE: Vy máte něco na srdci. Vidím vám to na očích!
- MITCH *(vstává)*: Je tady tma.
- BLANCHE: Já mám tmou ráda. Dělá mi dobře.

- MITCH: Já jsem vás snad ještě nikdy neviděl na světle. *Blanche se přerývavě zasměje.* Fakticky!
- BLANCHE: Skutečně?
- MITCH: Ještě nikdy jsem vás neviděl odpoledne.
- BLANCHE: A kdo za to může?
- MITCH: Vy odpoledne nechcete nikdy nikam jít.
- BLANCHE: Ale Mitchi, vždyť jste přece každé odpoledne v práci?
- MITCH: V neděli ne. Už jsem vám kolikrát říkal, abyste se mnou v neděli někam šla, ale vy se pokaždý na něco vymluvíte. Nikdy nechcete jít nikam před šestou a i pak jenom tam, kde není moc světla -
- BLANCHE: V tom je zřejmě nějaký dvojsmysl, ale dost dobře nechápu jaký.
- MITCH: Já chci říct, že jsem si vás ještě nikdy nemoh pořádně prohlídnout, Blanche. Pojdte, rozsvítíme si.
- BLANCHE (se strachem): Rozsvítíme? Co? Proč?
- MITCH: Tady to světlo, co je zakrytý tím papírem. *(Strhne papírový lampionek ze žárovky)*
- BLANCHE *(poděšeně zalapá po dechu)*: Proč jste to udělal?
- MITCH: Abych si vás moh jednou důkladně prohlídnout!
- BLANCHE: Doufám, že to nemá být urážka!
- MITCH: Ne, jenom chci vidět věci takový, jaký jsou.
- BLANCHE: Ale já nechci vidět věci takové, jaké jsou. Já chci iluzi! *Mitch se zasměje.* Ano, ano, iluzi! Snažím se lidem dávat iluzi. Ukazuju jim věci v jiném světle. Nelícím jim věci tak, jak jsou. Líčím je takové, jaké by měly být. A jestli je to hřích, ať mě za to pán Bůh potrestá! - Nerozsvěcujte to světlo! *Mitch přejde k vypínači. Rozsvítí světlo a upřeně se na Blanche zadívá. Blanche vykřikne a zakryje si obličej rukama. Mitch zase zhasne.*
- MITCH *(pomalu a s hořkostí)*: Nevadí mi, že jste starší, než jsem myslel. Ale to ostatní - Bože můj! Ty báchorky o tom, jaký máte staromódní názory, a ty slátaniny, kterejma jste mě celý léto krmila. Copak - já věděl, že už vám není šestnáct, ale byl jsem takovej blázen, že jsem věřil, že jste pořádná ženská!
- BLANCHE: A kdo vám řek, že nejsem - „pořádná“? Můj milovaný pan švagr. A vy jste mu uvěřil.
- MITCH: Nejdřív jsem mu řek, že je lhář. Ale pak jsem si ty historie prověřil. Ptal jsem se nejdřív našeho nákupčího, kterej jezdí do Laurelu. A pak jsem si zavolał meziměstsky toho obchodníka.
- BLANCHE: Jakého obchodníka?
- MITCH: Jmenuje se Kiefaber.
- BLANCHE: Pana Kiefabera, obchodníka z Laurelu! Toho pána znám. Chtěl si na mě dovolovat a já ho odkázala do patřičných mezí. Tak si teď o mně vymýšlí historky, aby se mi pomstil.
- MITCH: Tři lidi, Kiefaber, Stanley a Shaw, přísahaj, že je to všecko pravda.
- BLANCHE: Jeden, dva, tři, my jsme bratři! To jsou mi ale bratříčkové k pohledání!
- MITCH: Bydlela jste v hotelu „U Labutě“?
- BLANCHE: „U Labutě“? Nikdy! Já bydlela „U Pavouka“. Hotel, kde jsem bydlela, se jmenoval „U Pavouka“!
- MITCH *(hloupě)*: „U Pavouka“?
- BLANCHE: Ano, byl to pavouk - křížák! A tam jsem zatahovala své oběti! *(Nalije si další sklenici)* Ano, měla jsem intimní styky s mnoha cizími muži..., bylo to po

Allanově smrti to jediné, čím jsem byla s to zaplnit své prázdné srdce..., byla to asi panická hrůza, která mě hnala od jednoho k druhému, před kterou jsem hledala ochranu - hned tady, hned tam - na těch nejnemožnějších místech - a nakonec i u sedmnáctiletého chlapce, jenže - někdo to napsal řediteli. - „Tato žena je morálně nezpůsobilá zastávat své místo.“ *(Zvrátí hlavu nazad a zasměje se křečovitým, vzlykavým smíchem. Potom citát opakuje, nabere prudce dech a napije se)* Je to pravda? Ano, asi ano - v jistém smyslu jsem skutečně nezpůsobilá zastávat své místo... A tak jsem přijela sem. Neměla jsem kam jít. Byla jsem v koncích. Víte, co to znamená být v koncích? Moje mládí bylo to tam, jako by ho voda vzala, a tu jsem -poznala vás. Říkal jste, že někoho potřebujete. I já někoho potřebovala. Děkovala jsem Bohu, že mi vás poslal, zdálo se mi, že jste dobrý. Bylo mi, jako kdybych našla v pustých skalách jeskyňku, ve které se můžu schoulit. Ale asi jsem chtěla, asi jsem se opovážila chtít... příliš mnoho! Pánové Kiefaber, Stanley a Shaw mi udělali dokonalou reklamu! *Nastane pauza. Mitch se na Blanche beze slova dívá.*

MITCH: Vy jste mi lhala, Blanche.

BLANCHE: Neříkejte tomu lži.

MITCH: Ano, byly to lži. Jak v srdci, tak i na jazyku; lež na lež!

BLANCHE: V srdci ne, uvnitř v duši jsem vám nikdy nelhala...

Od rohu přichází podomní obchodnice. Je to slepá Mexikánka, zahalená do tmavého šátku, v ruce má několik svazků křiklavě pestrých květín z kovových plátků, jaké používají Mexikánci z chudších vrstev při pohřbech a podobných slavnostních příležitostech. Vyvolává slabým hlasem, takže ji sotva slyšíme, a její postavu lze jen stěží rozeznat.

MEXIKÁNKA: Flores. Flores. Flores para los muertos. Flo-res. Flores.

BLANCHE: Co je? Ach ták. Někdo je za dveřmi... *(Jde ke dveřím, otevře je, stojí a dívá se upřeně na Mexikánku)*

MEXIKÁNKA *(stojí u dveří a nabízí Blanche několik květín)*: Flores? Flores para los muertos?

BLANCHE *(se vyděsí)*: Ne, ne! Já nechci! Já nechci! *(Zabouchne dveře a uteče zpátky do bytu)*

MEXIKÁNKA *(se obrátí a odchází po ulici)*: Flores para los muertos. Ozve se polková melodie.

BLANCHE *(jakoby pro sebe)*: Úpadek... Chátrání... A lítost a výčitky... „Kdybys to byla udělala, tak jsem teď na tom nemusela být tak zle!“

MEXIKÁNKA: Corones para los muertos. Corones...

BLANCHE: Odkazy! Chm!... A všechno to ostatní... jako třeba zakrvácené povlaky... „Potřebuje převlíknout postel!“ - „Ano, maminko. Ale nemohly bychom si na to vzít nějakou černošku?“... Ne, to jsme samozřejmě nemohly. V domě už nebylo nic než...

MEXIKÁNKA: Flores.

BLANCHE: Smrt. - Sedávaly jsme proti sobě a smrt od nás nebyla dál, než jste vy ode mě... Ale obě jsme dělaly, že jsme o ní v životě neslyšely!

MEXIKÁNKA: Flores para los muertos. Flores - flores...

BLANCHE: Její protipól je Touha. Jak se mi můžete divit? Copak se mi můžete divit?! Nedaleko Belle Révé, ještě než jsme ho ztratily, byl výcvikový tábor, kde byli samí mladí vojáci. V sobotu večer se vždycky šli do města opít...

MEXIKÁNKA *(tiše)*: Coroneo...

BLANCHE: ...a na zpáteční cestě se stavovali pod mým oknem, škobrtali po trávníku a volali: „Blanche! Blanche!“ -Ta poslední stará dáma, která tam se mnou ještě

žila, byla hluchá a neměla o ničem ani tušení! Ale já občas vyklouzla na jejich zavolání ven... potom je vojenská policie vždycky pochytila jako motýly... a odvezla... *Mexikánka se pomalu otočí a vytratí se i se svým tičným, smutečným vyvoláváním. Blanche přejde k prádelníku a opře se o něj. Mitchpo chvíli vstane a jde s určitým záměrem za ní. Polková melodie umlkne. Mitch chytí Blanche v pase a pokouší se ji k sobě otočit. Co ode mě chcete?*

MITCH *(se ji pokouší obejmout):* To, co jsem za celý léto nedostal.

BLANCHE: Tak si mě vezměte za ženu, Mitchi!

MITCH: Já už si vás nechci vzít za ženu.

BLANCHE: Ne?

MITCH *(ji pouští):* Nejste dost čistá, abyste mohla žít pod jednou střechou s mou maminkou.

BLANCHE: Tak tedy koukejte, ať jste venku! *Mitch na ni zírá.*

Koukejte zmizet, než začnu křičet o pomoc! Hrdlo se jí svírá v hysterické křeči. Koukejte zmizet, než začnu křičet o pomoc! Mitch na ni nepřestává zírat.

Blanche se rozběhne k velkému oknu, za jehož obdélníkem něžně září bleděmodrá letní obloha, a divoce vykřikne.

Pomoc! Pomoc! Pomoc!

Mitch poděšeně hekne, otočí se a vyjde hlavními dveřmi ven, hřmotně sejde po schodech dolů a pak zajde za roh. Blanche se odpotácí od okna a padne na kolena. Vzdálené piano hraje pomalou, smutnou melodii.

Konec devátého obrazu

DESÁTÝ OBRAZ

Tentýž večer o několik hodin později. Blanche vypila od Mitchova odchodu už hezkých pár skleniček. Dotáhla si svůj skříňový kufr doprostřed ložnice. Kufr je otevřený, jsou přes něj přehozeny několikery květované šaty. Vystrojila se do bílých saténových večerních šatů, které jsou poněkud ušpiněné a zmačkané, a navlíkla si ošlapané stříbrné střevíčky s brilantovou ozdobou na podpatcích, protože se jí při tom balení a pití zmocnila hystericky veselá nálada. Teď si právě nasazuje před zrcadlem na hlavu štrasovou čelenku a polohlasem něco vzrušeně vykládá neviditelnému hloučku ctitelů.

BLANCHE: Co kdybychom si šli zaplavat? Pojdte si zaplavat při měsíčku do starého lomu! Jenom jestli je někdo dost střízlivý, aby mohl řídit! - Ha-ha! To je nejlepší prostředek, aby se člověku vyjasnilo v hlavě! Jenže se musí dát pozor, aby člověk skočil do vody tam, kde je hloubka, - když narazí na skálu, nevyplave dřív než druhý den... *(Třesoucima se rukama zvedne malé ruční zrcátko, aby se viděla zblízka. Vyjekne hrůzou a odloží zrcátko sklem dolů tak prudce, že sklo praskne. Zaběduje a pokusí se vstát)* Od rohu přichází Stanley. Ještě pořád má na sobě tu ostře zelenou hedvábnou košili na kuželky. Jak zahýbá za roh, ozve se šantánová melodie. Slyšíme ji tiše po celou scénu. Stanley vejde do kuchyně a praskne za sebou dveřmi. Nakoukne k Blanche a tiše hvízdne. Dal si cestou nějakou tu skleničku a nese si domů několik lahví piva.

Jak se daří Stelle?

STANLEY: Všechno v pořádku.

- BLANCHE: A jak se daří děťátku?
- STANLEY: *(se přivětivě zazubí)* Dítě se nenarodí dřív než ráno, a tak mě poslali domů, abych si dal dvacet.
- BLANCH: To znamená, že tady budeme spolu sami?
- STANLEY: No. Jen my dva, Blanche. Ledaže byste měla někoho skovaného pod postelí. Proč jste si navlíkla to nóbl kvádro?
- BLANCHE: Ach, pravda! Vždyť vy jste odešel, než přišel ten telegram!
- STANLEY: Vy jste dostala telegram?
- BLANCHE: Přišel mi telegram od jednoho mého starého ctitele.
- STANLEY: Náký příjemný zprávy?
- BLANCHE: No - pozvání.
- STANLEY: Jaký? Na hasičskéj bál?
- BLANCHE *(zvrátí hlavu nazad)*: Na okružní cestu po Karibském moři. Na jachtě.
- STANLEY: No ne, to jsou mi věci!
- BLANCHE: V životě jsem nezažila větší překvapení!
- STANLEY: To věřím!
- BLANCHE: Přišlo to jako blesk z čistého nebe!
- STANLEY: A vod koho že je ten telegram?
- BLANCHE: Od jednoho z mých bývalých nápadníků.
- STANLEY: Vod toho, co vám dal ty polární lišky?
- BLANCHE: Od pana Shepa Huntleigha. Když jsem byla posledním rokem na studiích, nosila jsem na znamení přátelství odznak jeho klubu. Od té doby jsem ho neviděla, až vloni o Vánocích. Srazila jsem se s ním náhodou na ulici, na Biskajském bulváru. A teď najednou -ten telegram, - kde mě zve na okružní cestu po Karibském moři! Jediný problém je v tom, co si mám vzít na sebe. Přehrabala jsem svůj kufr, jestli mám něco, co by se hodilo do tropů!
- STANLEY: A vyhrabala jste - tuhleto - nádhernou - diamantovou - členku?
- BLANCHE: Tuhle starou relikvii? Ha-ha! To je jenom straš!
- STANLEY: I kuš. A já myslel, že to jsou diamanty vod Tiffanyho. *(Rozpíná si košili)*
- BLANCHE: No, ať je to jak chce, můj hostitel patří k nóbl společnosti.
- STANLEY: Hm. Jak je vidět, jeden nikdá neví, co ho může potkat.
- BLANCHE: Zrovna když jsem si začala říkat, že mě moje štěstí opouští...
- STANLEY: Objeví se na scéně milionář z Miami.
- BLANCHE: Ten pán není z Miami. Ten pán je z Dallasu.
- STANLEY: Z Dallasu?
- BLANCHE: Ano, z Dallasu, kde zlato tryská ze země!
- STANLEY: No, hlavně že je vodněkud! *(Začne si svlékat košili)*
- BLANCHE: Zatáhněte ten závěs, než si začnete svlékat to ostatní!
- STANLEY *(přivětivě)*: Já si prozatím víc svlíkat nebudu. *(Strhne obal z jedné láhve piva)* Neviděla jste votvírák na pivo? *Blanche pomalu přejde k prádelníku, kde zůstane stát se sepjatýma rukama.* Já měl kdysi bratrance, kerej dokázal vtevřít pivo zuba-ma. *(Pokouší se strhnout uzávěr o roh stolu)* Bylo to jediný, co doved, k ničemu jinýmu nebyl - byl to prostě takovej chodící votvírák na pivo! A pak si na jedny svatbě vylomil přední zuby a vod ty doby měl takovýho mindrá-ka, že když přišla ňáká návštěva, tak se vytratil z domu... *Čepička od láhve odskočí a pěna proudem vytryskne. Stanley se šťastně rozesměje a zvedá láhev nad hlavu.*

Ha-ha! Nebeskej deštíček! (*Podává láhev Blanche*) Tak co, nezakopem válečnou sekeru a nenapijem se na přátelství? Hm?

BLANCHE: Ne, děkuju vám.

STANLEY: Dyť je to pro nás pro voba památeční noc! Vy budete mít svýho naftovýho milionáře a já budu mít dítě. (*Jde k prádelníku do ložnice, sehne se a vytahuje něco z nejspodnější zásuvky*)

BLANCHE (*ucouvne*): Co tady chcete?

STANLEY: Jdu si pro něco, co vytahuju jen při zvláštních příležitostech, jako je ta dnešní. Hedvábný pyžamo, kerý jsem měl na sobě vo svatební noci!

BLANCHE: Ach ták.

STANLEY: Až zazvoní telefon a voní mi voznáměj, že mám syna, tak to ze sebe strhnu a budu s tím mávat jako s fanglí! (*Roztřepne lesklý pyžamový kabátek*) Tak bych řek, že dneska máme voba právo bejt kapánek nafoukaný. (*Vrátí se do kuchyně s kabátkem přes ruku*)

BLANCHE: Ach, když si pomyslím, jaká to bude nádhera mít zase kousek soukromí, - tak bych plakala radostí!

STANLEY: Ten milionář z Dallasu vám nebude zasahovat do vašeho soukromí?

BLANCHE: Vy si to špatně vykládáte. Pan Huntleigh je džentlmen a váží si mě. (*Horečně improvizuje*) Jeho jediným přáním je být v mé společnosti. Velcí boháči jsou často velmi osamělí. A kultivovaná žena, která má inteligenci a dobré vychování, je s to nesmírně - obohatit mužův život. Tohle všechno já mohu kdykoliv nabídnout, to jsou věci, kterých člověk nikdy nepozbude. Fyzická krása trvá jen dočasně. To je jenom pomíjivý statek. Ale krásu duše, bohatství ducha a ušlechtilé srdce - a tohle všechno já mám - čas neodnáší, ale naopak zmnožuje! Tohle všechno s přibývajícímí lety roste! Jak o mně může někdo říct, že nic nemám! Když mám v srdci nashromážděny všechny tyto poklady. (*Dušené vzlykne*) Já se pokládám za velmi bohatou ženu! Ale byla jsem bláhová, - házela jsem perly sviním.

STANLEY: Říkáte sviním?

BLANCHE: Ano, sviním. Sviním! A tím nemyslím pouze vás, ale i vašeho přítele, pana Mitchella! Dneska večer sem přišel. Opovážil se přijít v pracovních šatech! A opakovat mi ty pomluvy, ty zlomyslné historky, které jste mu řekl vy! Vyprovodila jsem ho ze dveří.

STANLEY: Ale?

BLANCHE: Jenže on přišel znovu. Vrátil se s košem růží a prosil mě za prominutí. Zapísal mň, abych mu odpustila. Ale jsou věci, které odpustit nelze. Nelze přece odpustit, když někdo člověku zúmyslně ublíží. To je podle mého názoru něco, co odpustit nelze, něco, čeho jsem se nikdy, nikdy nedopustila! A tak mu povídám,... tak jsem mu řekla: „Děkuju vám, ale bylo ode mě bláhové se domnívat, že bychom se my dva dokázali jeden druhému přizpůsobit. Příliš se od sebe lišíme způsobem života. Naše názory i prostředí, ve kterém žijeme, jsou neslučitelné! V těchto věcech musí člověk být realista. A proto buďte sbohem, příteli! A nemějte mi za zlé...”

STANLEY: To se stalo před tím telegramem vod toho naftovýho milionáře z Texasu, nebo až potom?

BLANCHE: Po jakém telegramu? Ne! Ne, až potom. Abych řekla pravdu, ta depeše přišla zrovna, když...

STANLEY: Abych řekla pravdu, tak vůbec žádná depeše nepřišla!

BLANCHE: Ale ne!

STANLEY: Žádnej milionář neexistuje! A Mitch se s žádnějma růžema nevrátil! Protože já vím, kde je...

- BLANCHE:** Ne!
- STANLEY:** To jsou všechno bohapustý fantazie!
- BLANCHE:** Ne!
- STANLEY:** A lži, vytahování a habadůry!
- BLANCHE:** Ne!
- STANLEY:** Podívejte se na sebe, jak vypadáte v tom svém utahaným maškarním kostýmu, kerej stě si vypučila za padesát centů vodňákýho hadráře! A s tou svou srandovní čelenkou na hlavě! Na jakou královnu si to hrajete?
- BLANCHE:** Ach - Bože...
- STANLEY:** Já vás prokouk hned první den! Panu Kowalskýmu jste nenabulíkovala ani tohle! Přijedete si sem, začnete kolem sebe sypat pudr a rozprašovat voňavku, zakrejete žárovku papírovým lampiónkem a než bys řek švec, máme tady Egypt a vy jste královna ze Sáby, kerá jenom sedí na trůnu a nalejvá se mým alkoholem! Dovolte, abych se zasmál! Ha-ha! Slyšíte? Ha-ha! *(Jde do ložnice)*
- BLANCHE:** Nechodte sem!
- Kolem Blanche se objevuj přízračné stíny, které se hrozivě a bizarně rýsují na stěnách. Blanche vyděšené zalapá po dechu, přejde k telefonu a zalomcuje vidlicí. Stanley odejde do koupelny a zavře za sebou dveře. Slečno! Slečno! Prosím vás, dejte mi meziměstskou... spojte mě, prosím vás, s panem Shepem Huntleighem z Dallasu. Adresa není zapotřebí, tam ho každý zná. Zeptejte se kohokoliv, kdo... okamžik... ne, já ji teď nemůžu honem najít... Abyste rozuměla, já... Ne! Ne! Okamžik!... Počkejte, prosím! Někdo právě... Ne, nic! Počkejte u aparátu! *(Odloží sluchátko a jde unaveně do kuchyně)**
- Nocí se ozývají nelidské hlasy, které zní jako skřeky v džungli. Nestvůrné stíny na stěnách se prolétají jako plameny. Zadní stěnou, která je průhledná, je vidět chodník před domem. Nějaká prostitutka okradla opilce. Opilec běží po chodníku za ní, dohoní ji a začnou se prát. Zvuk policejní píšťalky je zarazí. Obě postavy zmizí.*
- Za několik okamžiků se na rohu objeví Černoška, má v ruce flitrovou kabelku, kterou prostitutka ztratila, dychtivě ji prohrabává. Blanche přitiskne kotníky ruky k ústům a vrací se pomalu k telefonu. Chraptivě šeptá -*
- Slečno! Slečno! Nevolejte to meziměsto. Dejte mi radši telegrafní službu. Mám málo času - telegramy - telegrafní službu! *(Vůzkostlivém očekávání)* To jsou telegramy? Ano. Já... bych chtěla... Pište si text: Jsem v strašně zoufalé situaci! Pomozte! Jsem v pasti! Jsem..." - Ach! Dveře koupelny se prudce rozltnou a Stanley v lesklém hedvábném pyžamu vyjde. Zavazuje si kolem pasu šňůru se střapcem a přitom se zazubí na Blanche. Blanche vyjekne a ustupuje pozpátku od telefonu. Stanley se na ni upřeně deset vteřin dívá. Pak se v telefonu ozve drnčivé cvakání, které nepřestává.
- STANLEY:** Nechala jste vyvěšenej telefon. *(Beze spěchu přejde k telefonu a položí sluchátko zpátky na místo. Pak se na Blanche znova zadívá; potom přejde a postaví se mezi Blanche a hlavní dveře; při tomto manévru se jeho ústa zakříví do úšklebku)* „Černé piano“, které až do této chvíle bylo stěží slyšet, začne řinčet hlasitěji. Jeho tóny přehluší řev projíždějící lokomotivy. Blanche se přikrčí a zacpe si pěstmi uši, dokud lokomotiva nepřejede.
- BLANCHE** *(se narovnává):* Nechtě mě - nechtě mě projít!
- STANLEY:** Projít? Beze všeho. Jen jděte. *(Stojí ve dveřích a ucouvne o krok zpět)*
- BLANCHE:** Jděte - jděte si stoupnout támhle! *(Ukáže na místo kousek dál)*
- STANLEY** *(se šklebí):* Teď už snad projdete. Místa je tady fůra.
- BLANCHE:** Dokud tam budete, tak nepůjdu! Ale nějak se ven dostat musím!

STANLEY: Bojíte se, že vám něco udělám? Ha-ha! „*Černé piano*“ hraje zase tiše. *Blanche se zmateně otočí a udělá neurčité gesto. Znova se ozvou ony nelidské hlasy džungle. Stanley postoupí o krok k Blanche a mezi zuby šému objeví špička jazyka.*

(Stanley tiše) Když vo tom tak přemejšším - možná že by to nemuselo bejt tak špatný - něco vám udělat... Blanche couvá dveřmi do ložnice.

BLANCHE: Zůstaňte stát! Jestli uděláte ještě krok, tak...

STANLEY: Tak co?

BLANCHE: Tak se stane něco hrozného! Doopravdy!

STANLEY: Copak to na mě zase hrajete? Oba už jsou v ložnici.

BLANCHE: Já vás varuju! Zůstaňte stát, já jsem schopna všeho!

Stanley udělá další krok. Blanche rozbije o stůl láhev a svírajíc v ruce uražené hrdlo, hledí mu do tváře.

STANLEY: Proč jste to udělala?

BLANCHE: Abych vám ty střepy mohla vrazit do obličeje!

STANLEY: To je vám podobný!

BLANCHE: A můžete být ujištěn, že to udělám, jestli...

STANLEY: Jo ták? Ty to chceš ve volným stylu? No dobrá, tak si to rozdáme ve volným stylu! *(Skočík ní, převrhne stůl) Blanche vykřikne a chce ho udeřit rozbitou lahví, ale Stanley ji chytí v zápěstí.*

Ty tygřice jedna! Pustíš tu flašku! Pustíš ji? Tohle dostaveníčko spolu máme ujednaný vod začátku! Blanche zaúpí. Láhev upadne. Blanche klesne na kolena. Stanley ji bezvládnou odnáší na postel. Z lokálu „U Čtyř ďáblů“ se ozvou hlasité tóny „hot“ džezu.

Konec desátého obrazu

JEDENÁCTÝ OBRAZ

O několik týdnů později. Stella balí věci své sestry. Z koupelny je slyšet vodu. Mezi pootevřeným závěsem vidíme hráče pokru - Stanley ho, Steva, Mitche a Pabla - kteří sedí kolem kuchyňského stolu. Atmosféra kuchyně je právě tak syrově ponurá jako tehdy při oné osudné noční partii. Dům rámuje tyrkysově modrá obloha. Stella je uplakaná a skládá do otevřeného kufru kvítkované šaty. Z horního bytu sestupuje po schodech Eunice; vejde do kuchyně. Od hráčekého stolu se najednou ozve:

STANLEY: Představte si, mně vám chyběly do strejtu dvě prostřední a já je dokoupil!

PABLO: Maldita sea tu suerte!

STANLEY: Tak bych to řek anglicky, ty hadrníku.

PABLO: Nadávám na tu tvou posranou kliku.

STANLEY *(v nesmírně příjemné náladě):* Víš, kdo má kliku? Ten, kdo na svou kliku věří. To máš jako tenkrát u toho Salerna. Já prostě věřil, že budu mít kliku. Vodhadoval jsem, že tam čtyry z pěti zůstanou, ale že já z toho vyvážnu,... a taky jsem z toho vyváz. Udělal jsem si z toho zásadu. Když se člověk v tomhle boji vo zrno chce udržet na špici, tak musí věřit na svou kliku.

MITCH: Ty... ty... ty jeden honimíre... ukecanej. *Stella jde do ložnice a začne skládat jedny šaty.*

STANLEY: Co to do něj vjelo?

- EUNICE (*jde kolem stolu*): Já říkám vodjakživa, že mužský jsou votrlá verbež, kerá nemá kousek citu, ale todle už přestává všecko. Chováte se jako dobytek. (*Projde mezi závěsem do ložnice*)
- STANLEY: Co to do ní vjelo?
- STELLA: Co dělá miminko?
- EUNICE: Spinká jak andělíček. Přinesla jsem ti pár hroznů. (*Položí je na stůl a sníží hlas*) Co Blanche?
- STELLA: Koupe se.
- EUNICE: Jak je jí?
- STELLA: Nechtěla nic jíst, ale vypila jednu skleničku.
- EUNICE: Cos jí řekla?
- STELLA: Já - já jí řekla jen to, - že si pojede odpočinout na venkov, že jsme jí to zařídili. A Blanche si to v hlavě nějak pomíchala s návštěvou u Shepa Huntleigha. *Blanche pootevře dveře od koupelny.*
- BLANCHE: Stello?
- STELLA: Copak, Blanche?
- BLANCHE: Kdyby někdo volal, co se budu koupat, tak si nech dát číslo a řekni, že za chvíli zavolám.
- STELLA: Ano.
- BLANCHE: A podívej se, jestli nemám zmačkané ty hedvábné šaty - ty z toho bledě žlutého šantungu. Jestli nejsou moc zmačkané, tak bych si je vzala a na klopou bych si dala tu stříbrnou brož s tyrkysern - toho mořského koníčka. Najdeš ji v takovém tom srdíčku, v krabičce, kde mám svoje doplňky. A ještě něco..., Stello, pokus se, jestli bys tam nenašla tu mou kytíčku umělých fialek, já bych si je tím koníčkem přišpendlila na kabátek. (*Zavře*) *Stella se otočí k Eunice.*
- STELLA: Já nevím, jestli jsem to měla dělat.
- EUNICE: Cos mohla dělat jinýho?
- STELLA: Kdybych měla věřit tomu, co mi řekla, tak bych přece nemohla se Stanleyem dál žít.
- EUNICE: Ani za nic tomu nesmíš uvěřit. Člověk musí žít dál. Ať se děje, co se děje, musí se to vydržet a jít dál. *Dveře koupelny se malounko pootevřou.*
- BLANCHE (*vykoukne*): Je čistý vzduch?
- STELLA: Je. (*Eunici*) Řekni jí, že jí to ohromně sluší.
- BLANCHE: Prosím tě, zatáhni závěs, ať můžu ven.
- STELLA: Je zatažený.
- STANLEY: Kolik chceš?
- PABLO: ...Dvě.
- STEVE: ...Tři.
- V jantarovém osvětlení pootevřených dveří se objeví Blanche. Má na sobě červený saténový župánek, v němž se rýsují tvary jejího těla, a je obklopena jakousi tragickou aureolou. Blanche vejde do ložnice a k našemu sluchu dolehne melodie Varšavjanky.*
- BLANCHE (*s poněkud hysterickou živostí*): Umyla jsem si hlavu.
- STELLA: Ano?
- BLANCHE: Nevím, jestli jsem si pořádně spláchla mýdlo.
- EUNICE: To jsou vlásky!
- BLANCHE (*přijme poklonu*): Ale mám s nimi trápení. Nevolať mě někdo?

STELLA: Kdopak tě měl volat?

BLANCHE: Shep Huntleigh...

STELLA: Ještě nevolal, holčičko!

BLANCHE: To je zvláštní! Já...

Když Mitch zaslechne hlas Blanche, zadívá se nepřítomným pohledem do prázdna a ruka s kartami mu poklesne. Stanley ho plácne do ramene.

STANLEY: No tak, Mitchi! Probud' se!

Když se do rozhovoru vmísí tento nový hlas, Blanche se lekne. Udělá polekané gesto a její rty neslyšně vysloví Stanley ho jméno. Stella pokývá hlavou a rychle odvrátí pohled. Blanche stojí chvíli úplně nehybně -v ruce drží zrcadlo se stříbrnou rukojetí a v očích má výraz bolestného zmatku a ve tváři jako kdyby se jí zračila zkušenost celého lidstva. Konečně promluví, ale má najednou hysterický hlas.

BLANCHE: Co se to tady děje? *(Otáčí se od Stelly k Eunici a od Eunice ke Stelle)*

Zvýšený hlas Blanche vyruší soustředěné hráče. Mitch sklopí hlavu, ale Stanley odšoupne židli dozadu, jako by chtěl vstát. Steve mu chlácholivě položí ruku na rameno.

Co se tady stalo? Žádám vás, abyste mi vysvětlili, co se tady stalo!

STELLA *(zmučeně)*: Pšt! Pšt!

EUNICE: Pšt, děvenko. Pšt!

STELLA: Blanche, prosím tě!

BLANCHE: Proč se na mě tak díváte? Nemám na sobě něco v pořádku?

EUNICE: Ohromně vám to sluší, Blanche. Že jí to ohromně sluší?

STELLA: Ano, ohromně.

EUNICE: Vy přej někam pojedete?

STELLA: Ano, pojedete. Blanche jede na dovolenou.

EUNICE: To vám teda závidím.

BLANCHE: Pomoz mi! Pomoz mi s oblékáním!

STELLA *(jí podává šaty)*: Jsou to ty, cos myslela...?

BLANCHE: To je jedno! Nemůžu se dočkat, až budu pryč - připadám si jako v pasti!

EUNICE: Ta modrá barva na tom kabátku je rozkošná.

STELLA: To je šeríková.

BLANCHE: Nemáte pravdu ani jedna, ani druhá. To je dellarobbiovská modř. Modř, jakou mají roucha na starých obrazech Madon. Jsou ty hrozny omyté? *(Dotkne se prstem hroznu, který přinesla Eunice)*

EUNICE: Cože?

BLANCHE: Ptám se, jestli jsou ty hrozny omyté? Jsou omyté?

EUNICE: Koupila jsem je ve francouzské čtvrti.

BLANCHE: Proto ještě nemusí být omyté. *Zazní zvony na katedrále.*

Jediné, co je v téhle čtvrti čisté, jsou ty zvony na katedrále. No, tak já už půjdu. Tak já už jdu.

EUNICE *(šeptem)*: Chce už jít, a voni tady eště nejsou.

STELLA: Počkej ještě, Blanche.

BLANCHE: Nechce se mi jít kolem těch mužů v kuchyni.

EUNICE: Tak počkejte, až to dohrajou.

STELLA: Sedni si a...

Blanche se ochable, nerozhodně otočí. Nechá se posadit do křesla.

BLANCHE: Já už cítím ten mořský vzduch! Strávím zbytek svých dnů na moři. A až jednou umřu, umřu na moři! A víte, nač umřu? *(Utrhne si jedno zrníčko)* Umřu na to, že sním na širém moři jedno neomyté zrnko vína. Budu umírat - a za ruku mě bude držet hezký lodní doktor; bude úplně mladičký a bude mít malý světlý knírek a velké stříbrné hodinky. „Ubohá paní“, budou o mně říkat, „ten chinin jí nepomohl. To neomyté zrnko vína zavinilo, že se její duše vznesla k nebesům.“ *Znova je slyšet zvony na katedrále.* A pohřeb budu mít na moři - zašijou mě do čistého, bělounkého pytle a spustí mě přes palubu - v pravé poledne - v záři letního slunce - spustí mě do širého moře, které bude modré... *Znova zvony. ...jako oči mé první lásky!*

Od rohu přichází Lékař se Sestrou a vystoupí po schodech ke dveřím bytu. Až přehnaně zachovávají vážnost, odpovídající jejich povolání - přinášejí s sebou typickou atmosféru státního ústavu s jeho cynickou lhostejností. Lékař zazvoní na zvonek u dveří. Hráči ztichnou.

EUNICE *(šeptá Stelle):* To sou určitě voní. *Stella přitiskne sevřenou pěst na ústa.*

BLANCHE *(pomalu vstává):* Co to znamená?

EUNICE *(s předstíranou lhostejností):* Vodpusťte na okamžik, jdu se kouknout, kdo to je.

STELLA: Samozřejmě. *Eunice jde do kuchyně.*

BLANCHE *(napjatě):* To už je možná pro mě.
U dveří se odbývá šepetem nějaký rozhovor.

EUNICE: Blanche tady má návštěvu.

BLANCHE: Tak je to přece pro mě! *(Její pohled těká bojácně od jedné ke druhé a pak spočine na závěsu mezi dveřmi)*
Tiše se ozve Varšavjanka.
Je to ten pán z Dallasu, co ho čekám?

EUNICE: Mám dojem, že jo.

BLANCHE: Ale já nejsem ještě úplně hotová.

STELLA: Řekni mu, aby počkal venku.

BLANCHE: Já...

Eunice jde zpátky k závěsu. Tichounké dunění bubnů.

STELLA: Máš zabalené všechno?

BLANCHE: Ještě jsem tam nedala svou stříbrnou toaletní soupravu.

STELLA: Bože!

EUNICE *(se vrací):* Čekají na vás před domem.

BLANCHE: Čekají? Jak to - čekají?

EUNICE: Je s ním nějaká dáma.

BLANCHE: Jaká dáma? Nemám ponětí, kdo by to mohl být! Co má na sobě?

EUNICE: Takový... no prostě takový... jednoduchý voblečení.

BLANCHE: To bude asi... *(Hlas se jí nervózně zlomí)*

STELLA: Tak co, Blanche, jdeme?

BLANCHE: Musíme jít kolem nich?

STELLA: Já tě doprovodím.

BLANCHE: Jak vypadám?

STELLA: Rozkošně.

EUNICE *(jako ozvěna):* Rozkošně.

Blanche jde se strachem k závěsu. Eunice jej rozhrne, aby Blanche mohla projít. Blanche vejde do kuchyně.

- BLANCHE** *(mužům): Jen zůstaňte klidně sedět. Já jenom projdu. (Přejde rychle k hlavnímu dveřím) Stella a Eunice jdou za ní. Všichni hráči rozpačitě vstanou odstolu, až na Mitche, který zůstane sedět s očima sklopenýma na stůl. Blanche vykročí na malé odpočívadlo u dveří. Najednou se zarazí a prudce nadechne.*
- LÉKAŘ:** Dobrý večer.
- BLANCHE:** Vy nejste ten pán, kterého čekám. *(Vyjekne a rozběhne se po schodech nahoru, zastaví se u Stelly, která stojí hned přede dveřmi a vy děšené jí šeptá)*
To není Shep Huntleigh!
Odněkud zdáli je slyšet Varšavjanku. Stella se dívá upřeně na Blanche. Eunice drží Stellu za paži. Nastane okamžik ticha -jenom je slyšet, jak Stanley nepřestává míchat karty. Blanche znova prudce nadechne a proklouzne zpátky do bytu; na rtech má podivný úsměv, široce rozevřené oči jí září. Jakmile projde kolem Stelly, Stella zavře oči a zalomí rukama. Eunice ji chlácholivě obejmě. Potom jde pomalu ke svému bytu. Blanche se zastaví hned za dveřmi. Mitch ještě pořád upírá oči na stůl, na své ruce, ale ostatní se na ni zvědavě podívají.
Blanche po chvíli vykročí a chce projít kolem stolu do ložnice. V tom okamžiku Stanley odstrčí židli, vstane jako by jí chtěl zahradit cestu. Sestra vejde za Blanche do bytu.
- STANLEY:** Zapomněla jste něco?
- BLANCHE** *(pronikavým hlasem):* Ano, ano, něco jsem-zapomněla! *(Proběhne kolem Stanleyho do ložnice) Na stěnách se objeví přízračné stíny podivných tvarů, které se krouží jako hadi. Varšavjanka se prolne do změní příšerných tónů, jež doprovázejí skřeky a hlasy džungle. Blanche uchopí opěradlo židle, jako by se chtěla bránit.*
- STANLEY** *(sorto v oce):* Snad abyste šel za ní, pane doktore!
- LÉKAŘ** *(sotto voce - dá pokyn Sestře):* Přiveďte ji, sestro.
Sestra jde z jedné strany, Stanley z druhé. Sestra, jejíž oděv je zbaven veškerých zjemňujících atributů ženství, působí ve svém strohém oblečení podivně zlověstným dojmem. Její hlas je bezbarvý a plochý jako hlas sirény.
- SESTRA:** Dobrý den, Blanche.
Tajemné hlasy za zdí opakují její pozdrav jako několikanásobná ozvěna, která se odráží od stěn horského kaňonu.
- STANLEY:** Prej něco zapomněla.
Ozvěna se opakuje výhružným šepem.
- SESTRA:** To nevádí.
- STANLEY:** Copak jste zapomněla, Blanche?
- BLANCHE:** Já-já...
- SESTRA:** Na tom nesejde. Můžeme si pro to přijít dodatečně.
- STANLEY:** To se rozumí. Mužem to poslat s kufrem.
- BLANCHE** *(v hrůze ustupuje):* Já vás neznám - já vás neznám. Prosím vás - nechtě mě na pokoji!
- SESTRA:** Ale Blanche!
- OZVĚNY** *(crescendo a decrescendo):* Ale Blanche! - Ale Blanche! - Ale Blanche!
- STANLEY:** Nechala jste tady akorát rozsypanej pudr a prázdný lahvičky vod voňavek, - ledaže byste si s sebou chtěla vzít ten lampióněk. Chcete snad ten lampióněk? *(Přejde k toaletce, strhne ze žárovky lampióněk a podává ho Blanche)*

Blanche vykřikne, jako by tím lampiónkem byla ona sama. Sestra k ní rázně přikročí. Blanche zaječí a chce proklouznout kolem ní. Všichni muži vyskočí. Stella vyběhne přede dveře, Eunice jde za ní a utěšuje ji. Z kuchyně je slyšet změť mužských hlasů.

Stella se schoulí v náručí Eunice, která stojí na prahu.

STELLA: Proboha, Eunice, pomoz mi! Ať ji nechají, ať jí neublíží! Proboha, ach, proboha vás prosím, neublížte jí! Co tam s ní dělají? Co jí dělají? (Chce se Eunice vytrhnout)

EUNICE: Ne, děvenko, ne, ne, děvenko. Jen tady zůstaň. Nechoď tam. Zůstaň u mě a nekoukej se.

STELLA: Co já jí to jenom udělala? Ach bože, vždyť je to moje sestra!

EUNICE: Neudělalas nic špatného, nic jiného jsi udělat nemohla. Tady přece nemohla zůstat, a kam jinam jít neměla!

Dialog Stelly a Eunice přede dveřmi přehluší hlasy mužů v kuchyni. Mitch vykročí k ložnici. Stanley mu zastoupí cestu a odstrčí ho stranou. Mitch se rozpráhne a chce Stanleyho udeřit. Stanley do Mitche vrazí a odstrčí ho. Mitch klesne na židli u stolu a rozpláče se. Během této scény se Sestra zmocní Blanche, chytí ji za paži, takže nemůže utéct. Blanche se divoce brání a poškrábe ji. Statná Sestra jí přidrží ruce od těla. Blanche chraptivě vykřikne a sveze se na kolena.

SESTRA: Ty nehtíčky se budou muset ostříhat. Lékař vejde do místnosti a Sestra se na něj podívá. Kazajku, pane doktore?

LÉKAŘ: Až kdyby to bylo zapotřebí. (Sundá si klobouk a najednou ztratí svou neosobní tvář. Veškerá nelidskost zmizela. Přejde k Blanche, skloní se k ní a jeho hlas zní jemně a povzbudivě) Slečno Dubois?

Jakmile Lékař osloví Blanche jménem, její hrůza trochu poleví. Přizračné stíny na stěnách zmizí, nelidské hlasy a skřeky utichnou a ztiší se i její chraptivý nářek. Blanche otočí k Lékaři obličej a dívá se na něho se zoufalou prosbou v očích. Lékař se usměje; potom řekne Sestře. Nebude to zapotřebí.

BLANCHE (slabě): Řekněte jí, aby mě pustila.

LÉKAŘ (Sestře): Pusťte ji.

Sestra Blanche pustí. Ta natáhne ruce k Lékaři, který ji jemně zvedne, podpírájí rukou, projde sní mezí závěsy a odvádí ji ven.

BLANCHE (se křečovitě drží Lékařovy ruky): Ať už jste kdokoliv, - já jsem měla odjakživa k cizím lidem důvěru. Když Blanche s Lékařem procházejí kuchyní k hlavním dveřím, hráčipokru ustoupí. Blanche se nechá vést, jako by byla slepá. Když vyjdou přede dveře, Stella, která sedí schoulená o několik schodů výš, vykřikne jméno své sestry.

STELLA: Blanche! Blanche! Blanche!

Blanche se ani neohlédne a jde dál, za ní Lékař se Sestrou. Všichni tři zajdou za roh domu. Eunice sejde ke Stelle a vloží jí do náruče dítě zabalené do modré přikrývky. Stella si dítě s pláčem vezme. Eunice schází po schodech, až dojde ke kuchyňským dveřím a vstoupí. Muži se potichu vracejí na svá místa, až na Stanleyho, který vyjde přede dveře, zastaví se dole u schodů a podívá se na Stellu.

STANLEY (trošku nejistě): Steluš?

Blanche už je pryč a Stella teď může dát volný průchod svému pláči. Usedavě se rozvzlykává jako by v tom pláči nacházela jakousi rozkoš. (Stanley smyslně, chlácholivě) No tak, holčičko... no tak, miláčku. Stelluško, no tak, no tak... (Klekne si k ní a jeho prsty najdou výstřih její halenky) No tak, miláčku, no tak, miláčku, no tak...

„ Černé piano " doprovázené tlumenými zvuky trubky zničím dál hlasitěji, až překryje Stelliny usedavé vzlyky a Stanleyho milostné vrkání.

STEVE: Kdo vodvívá?

KONEC